

Tyborq
Halálkomolytalan történetek

Tyborg

TYBORG

Halálkomolytalan
történetek

Halálkomolytalan
történetek

MEDIAN

MEDIAN

A diszkóing

Zoli fölemelte a kalapácsot. Felesége a konyhában – ott sírdogált. Férjét nem izgatni – sajnos már régen fölizgatni sem. De hogy elmegy, azt nem várta. Költözik, ki tudja, hová, holmija a kocsiban.

A kalapács lecsapott. Üveg csörrent. A tévéképernyő. Régi típusú tévé, de fölújított, Zoli (majdnem) találmánya. Most már olyan, akár egy fejen álló kalapácsorrú rinocérosz. Szemek helyett kapcsológombok.

– Szia – mondta Zoli, ifjú hatvanas, tele életerővel, új elhatározásokkal. A konyhából semmi hang. Benézett. Könnyező felesége a helyiség közepén. Zoli odament hozzá, fölemelte az állát, gyengéden ajkon csókolta... és bevett neki egyet. A nő a padlóra zuhant, közben kicsit beütötte a fejét a konyhaszekrénybe. Ajtócsapódás. Zoli ment el. Végérvényesen.

L. Zoltán – a természettudományok doktora, az agonizáló egyetemi oktatás docense és alkalmazottja, egy (valódi koránál jóval fiatalabb) ötven körüli ősz művész és barnára sült sportoló kinézetű nemzetközi szaktekin-

tély és ezermester egy személyben, akit hajszál választ el a világsikertől meg az impotenciától – távozása nem volt szokványos. Amikor szökését tervezte, sajnálta a feleségét. Tartott tőle, hogy az asszony állkapcsa nem áll ellent, vagy ne adj isten önmagát is megsebzí képernyőzúzás közben.

Zoli otthonról csak a legszükségesebbeket vitte, hihetetlen helykihasználással. Egy átlagember számára megoldhatatlan feladat 145 különböző alakú és súlyú tárgy nyolc Chiquita banánosdobozba való csomagolása úgy, hogy a csomagok körülbelül egyforma súlyúak és helykihasználásúak legyenek. Egy Lottó-telitalálatnyi esély, hogy sikerül. Ám a Zoli-féle tudós nem adja föl. Ő a holmija és a dobozok dilemmáját optimálisan oldotta meg – feltalálva közben a csomagoláskutató számítógépprogramot is.

– Jó napot! – köszöntötte az egyetem portása. – Megszökött otthonról, doktor úr? – tréfálkozott, amikor látta, ahogy Zoli a lifthez hurcolja a dobozokat.

– Á, dehogya. Küldemény Albániából. Együttműködés...

A portás agyában fölelevenedett egy régi félelme, amikor őszintén tartott attól, hogy Kína Albánián keresztül fog támadni. Ezért a dobozok iránti megbecsülése jeleként azokat is udvariasan köszöntötte:

– Isten hozott, küldemény! – és szalutált.

Este, amikor az épületben elcsendesedett az élet, Zoli a

dolgozószobája ablakából a várost tanulmányozta. Az egyik dobozból már kicsomagolta az éjszakázáshoz szükséges kellékeket – nem kellett a keresgélnie, mint ahogy azt az otthonról elköltöző férjek teszik. Az általa kidolgozott „Csomagolj gazdaságosan!” módszer a becsomagolt tárgyak küldetését is figyelembe vette. Egykettőre készen volt a munkahelyi éjszaka előkészületeivel. Lenn az utcán még viszonylag élénk élet folyt – leginkább az autók voltak élénkek, de a szerényen megvilágított nagyváros éjszakai gyalogosai is. Szemben a vár, a vár fölött repülő fényei. Zoli kiment vizelni. A folyosó éles fényében úgy érezte, hogy minden mozdulatát figyelik. Valahol földi és égi megfigyelők regisztrálják a végébe vizelő öregedő tudóst az elhagyott, laboratóriumokkal zsúfolt, óriási épület legfelső emeletén.

Távozásával doktor L. a feleségétől akart elszakadni. Az eltávolodásnak kölcsönösnek kellett lennie. A cukor és az ostor, csók és pofon módszerével gyűlöletet akart kiváltani az asszonyban. Erőszak és gyengédség kockájával. Jobban fáj az ütés a csók után. Valahol olvasta: patkányokon és majmokon bevált. Zoli remélte, hogy emberek esetében is működhet, legalábbis a feleségénél.

Szakítani akart, hogy tudatát szabaddá tegye az együttélés korlátjától is. Remélte, hogy a téridő szinstrukturákkal folytatott kísérletei akkor járnak majd sikerrel, ha lerázza a mindennapi élet terhét. Megszabadul a

főösleges tárgyaktól, személyektől, akik fékeznek szárnyalásában. A magasba vágyott, a felhők fölfe, a korlátok nélküli megismerés mennyországába.

A meghatározó paraméterek optimális beállításának a feladata várta az általa kutatótt színzsimfónia esetében csakúgy, mint saját magánál, a kutatónál. A megfigyelő finom, de fontos befolyása a mikrovilág jelenségeire az atomkor fizikájának egyik törvényszerűsége. De L. doktor még szorosabban értelmezte a kutató hatását a megfigyelt jelenségre: a megfigyelő kívülálló szerepköréből gyakorlati mozgatóerővé kívánt előlépni.

Az éj leszállt, de Zoli nem tudott elaludni az egyetemi dolgozószobája padlójára leterített gumimatracon. Felesége szenvedése a város túlsó végén nem izgatta, annál inkább a gumimatrac kényelmetlensége. „A paraméterek pontosítására van szükség!” – állapította meg, és ezermester-kutató mivoltához híven fölajtott egy pohár saját készítésű whiskyt (Jack Daniel’s utánzatot). Képes volt bármilyen italkölteményt előállítani, s ez több, mint egy közönséges papucsférj-ezermester teljesítménye. Az ilyenek gyakran közneveltség tárgyai, például feleségük által, férjfölszarvazás aktusai után, előtt, néha közben...

Nem segített az első whisky, de a második sem. „Kifelé, valahová az éjszakába! Vagy...” Az egyetem éjszakai portása bóbiskolt. Kár lett volna zavarni. S mert Zoli fiatalkorában az épület biztonsági bizottságának

tagja volt, ismerte a ház minden zugát. Az atomvédelmi óvóhelyet is. Az odavezető ajtókhöz voltak kulcsai. Ezek segítségével titkos folyosókon keresztül Zoli egykettőre a közeli földalatti ifiklub klotyójában találta magát. Pár lépésnyire a diszkótól.

Amikor kilépett a folyosóra, a tinédzserek kicsit megriadtak, úgy érezték, apjuk vagy nagypapijuk kapta rajta őket. A fű azonban továbbra is ott füstölgött az ujjuk között. Zoli, vagyis Zoli bácsi rendelt még magának egy Daniel’s-t.

„Mi nincs manapság egy ilyen kuplerájban” – állapította meg. Körülnézett. Amott egy ismert arc. Intett neki: „Várj meg a folyosón!” Fölhajtotta az italt.

A csaj valóban várta. Távolsabb mentek a földalatti labirintusban, odébb a klubtól. Pénzt adott neki – nem házi készítésűt, igazit, tudományos együttműködésből, sikeres projektből származót. A lány előrehajolt, arccal a fal irányába, és Zoli az utolsó whiskyvel lehajtott viagrának köszönhetően sietség nélkül, hátulról jól megdugta. Úgy egy félóra múlva már ismét a dolgozószobájában volt, lefeküdt a gumimatracra, s a következő napi feladataira gondolva szépen elaludt.

Reggel kinézett az ablakon, le az utcára, csak úgy. Az épület bejárata előtt a feleségét látta egy padon. Valamit tartott a karjában, ki tudja, mit. Kikapcsolta a számítógép postarekesztét, és lement hozzá. Azok a dolgok a kezei között gyerekeik és unokáik berámáztott

fényképei voltak. Az anyák ősrégi szokása szerint cselekedett, akik szökésben levő élettársukat utódaikkal zsarolják. A hagyományt az adott feltételekhez igazította, mivel fiuk Amerikában lakott a családjával, lányuk meg Rimaszombatban. Velük nem jöhetett a férje után.

– Legalább az unokák miatt gyere vissza! – mondta az asszony. – Bármit csinálhatsz mellettem, de veled akarok meghalni – tette hozzá, és nem robbantott bombát, talán a közös úttal a másvilágra egyelőre nem gondolta halál komolyan. Zoli egy közeli parkba vezette, és saját stratégiája alapján lekevert neki egyet. Amikor a nő a földre zuhant, még arcon rúgta, gyengéden, amennyire csak lehetett.

„Március van, kikelet! – tudatosította Zoli a munkahelyére tartva. Szép, verőfényes tavaszi nap volt. – Gyorsan albérletet kell találnom” – tapogatta a lépcsőn felfelé a derekát. Két kollégája várta. Elvezették egy kis, régóta nem használt laborba a folyosó végén.

– Ezekkel a műszerekkel mi legyen? Szükséged van még rájuk? Már belepte őket a por... – mutattak az állványokra szerelt csövekre, lombikokra és elektronikára.

– Hagyjátok, ma újrakezdem...

A Diszkóing-terv kísérleteit, amelyek időközben zsákutcába torkollottak, David L., a komor történetek mesterének filmje, a „Kék bársony” inspirálta. Egy fiatalember emberi fület talál az avarban. Titokban – a fül nyomában – egy bérénekesnő lakásában szekrény-

ből a maffiafőnök és az énekesnő közötti perverz jelenet tanújává válik. Beleszeret a nőbe. Hosszú éveken keresztül Zoli úgy vélte, hogy ő az a kíváncsi, bátor fiatalember. Egyszer majd szintén beleszeret valakibe, aki olyan vészjóslóan titokzatos, mint a filmbeli bársonyos hang tulajdonosa. Zolit a film voyerizmusa, a huszadik század közepének csillogóan mocskos Amerikája, annak szadizmusa és szentimentalizmusa fogta meg.

A „Kék bársony” címadó dala tökéletes. Zoli annak a jelenetnek a fény- és szinkavalkádjában vélte látni egy új felfedezés magját, ahol a fiatal „fültalálót” – aki akkor már az énekesnő szeretője – kihallgatja a főlsharvazott maffiafőnök. Ekkor a maffiózó nagy átéléssel, fényeffektusok kíséretében egy szentimentális slágert imitál – a modern karaoke elődje az ötvenes években.

És ez a kulcs doktor L. kísérleteihez: Zoli olyan fénylő-világító ruhaanyagot akart előállítani, amelynek a felületén zene vagy dal melódiájával, ritmusával és hangulatával összhangban színes alakzatok, hullámszó körök és spirálisok váltják egymást. Ha az ebből az anyagból készült ruhát, inget valaki magára veszi, akkor érzései nemcsak arcán, mozgásán tükröződnek, hanem öltözékén is megjelennek, visszaadva szíve dobogását, tudatalattijának állapotát...

Késő délután volt, amikor Zoli kicsi, majdnem elfeledett laboratóriumában újraindította kísérleti berende-

zését a Diszkóing jegyében. A fóliaszerű, régen vizsgált vegyületek, a potenciális diszkóing-anyagok újból világitottak, élénk színekben, itt-ott mintha föl is villant volna valami, egy keletkező fényhullám magja, de mind gyorsan eltűntek, kialudtak. Ígéretes jelenségek, de távol a végcéltől.

„Holnap folytatom – mondta Zoli önmagának. – Megyek albérltet keresni.”

Beült a kocsijába és elindult egy közeli kisváros irányába. Megszólalt a telefon. A lánya jelentkezett, akinek elmagyarázta szökését otthonról. A lány apja lánya volt, megértésre talált nála. A pofonokért és rúgásokért azért nem, de karácsonyig megbocsát. A fiától sms: „A ti dolgotok, de belém se avatkozz, ha megfojtom a családomat!”

– Úgy hallottam, albérltet keres – szólította meg Zolit egy srác a közeli község kocsmájában, ahol szoba után érdeklődött. – Van nálunk egy, szép és nem drága, jöjjön, nézze meg!

Fél óra múlva Zoli már be is költözött.

– És hol is a fürdőszoba? – kérdezte a srác édesanyját, aki a konyhában ült.

– Itt, a másik fiam szobája mellett. Tudja, ő beteg... – és ekkor a beteg kidugta fejét az ajtón:

– Jó napot! Erik vagyok. Narkós. Remélem, nem félsz tőlem, öreg. Úgy nézel ki, mint a pszichológusom. Te is olyan szimpatikus vagy, mint ő?

Zoliból előbújt a szamaritánus:

– Én is szívtam valaha, amikor divatba jött. Tudod, a virágok gyermekei voltunk.

Erik megörült:

– Legyünk haverok! – mondta. Zoli megriadt.

Erik este már Zoli szobájában ült, és fölolvastott elme-gyógyintézeti naplójából. Dög unalmas és egyben ijesztő részleteket. Késő este, amikor Zoli fölébredt, mert vizelnie kellett és látta, hogy Erik szobájában a vécé mellett még ég a lámpa, inkább kiment a kertbe könnyíteni magán. A szomszédban is világítottak még. Már eléggé meleg volt az éjszakák, és Zoli végre ismét szabadnak érezte magát, az ég csillagai ifjúságának érzéseit idézték föl, amikor tele volt vágygal, akarással.

A szomszéd ablakban egy árny mozdult. Közelebb ment, bekukkantott. A szoba közepén az állólámpa fényében egy nő ült. Az éjszakai megvilágításban nehéz volt eltalálni a korát, inkább fiatalabb volt, vagy legalábbis jó karban lévő asszony. Meztelen volt, nagy mellei és karcsú, kissé fiús csipője látszott legjobban, lábai és öle elvesztek az éj árnyékában, arcát elfedte hosszú, előrebukó hajzata. A jógamesterek kedvenc testhelyzetében ült. Zoli nem ismerte ennek nevét. Talán meditált. Valamit mormolt, csak úgy, önmagának. A csukott ablakon keresztül zene hangja szűrődött ki. Zoli egy ideig figyelte a nőt, aztán csöndesen visszament a szobájába.

Az elkövetkező napok nagyon hasonlítottak egymáshoz: intenzív munka a laborban, azoknak a fizikai és kémiai feltételeknek a keresése, amikor a vizsgált anyag felületén a színes alakzatok tartósan jelentkeznek és váltakoznak. Doktor L.-t már nem üldözte a felesége – talán lányuk és fiuk meggyőzték, hogy minden hiába. Az egész napos munka után éjszakai érkezés az albérletbe. Többnyire sikerült Eriket és annak unalmas ideggyógyintézeti naplóját elkerülnie, persze a fürdőszoba és vécé használatáról lemondva. Nagydolgát a városban tudta le, a kicsit az albérleti szobájában egy nagy műanyagkannába – a találékony kutató kényszerűjítása.

A vonzó szomszédnő ablakához minden éjszaka kiment. A háttérbe szorított kukkoló és romantikus énjei föléledtek. Itt-ott saját kezűleg el is élvezett. Egyre jobban vágyott személyesen is megismerni a nőt az ablak túlsó oldaláról. Mint időhiányban szenvedő szakember, halogatta a találkozást, attól félt, hogy az ismeretség kiragadná elmélyültségéből.

A gyakran meztelen, olvasó, jógázó, esetleg rítusosan táncoló, csak ritkán (ilyenkor kaftánba, csillogó melltartóba és selyembugyogóba vagy más keleti ruhaféleségekbe) fölöltözött titokzatos szomszéd már tudott róla, a sötétség takarta kíváncsi szemekről. Tudta ezt Zoli is, de nem zavarta. Éjszakai szövetségessé váltak. Gyomorszájukban és torkukban az izgatottság görcse és kaparása, hátgerincükben az izgalom libabőrös hullámai.

Doktor L. magánélete az olyan egyén tragikomikus életformájára zsugorodott (vagy tágult?), akinek lakása – élettere – jó néhányszor tíz négyzetkilométernyi. A vécéje az albérleten a műanyag kanna. Az éjszaka lötyögő produktumát hajnalban, útban a városba, a lakótelep szélén öntötte ki. Zuhanyozni korán reggel az uszodába vagy késő este a fitneszbe járt. Hála a testmozgással járó személyi higiénijának, fokozatosan újult erőre kapott, ami az intenzív kutatás hasznos velejárója. Az iskolai büfé volt az ebédlője, lakószoba az irodája. És éjszaka a hálószoba a városon túl. Kulturális és szexuális élet a szomszédnő ablaka alatt.

A tudományos kutatás és szerelem között sok a hasonlóság. Megismerni és beleszeretni. A megismerés utáni vágy egy témakörre szűkül, ami a kutatót magába bolondítja, amire állandóan gondolnia kell. Boldogtalan, ha szerelme tárgy ellenáll, nem engedi mélyebbre és mélyebbre struktúráiba. A végén – ha mégis sikerül – teljesen a magáévá teszi. De aztán viszonylag gyorsan jóllakottá válik. Másvalakit keres.

Zoli szerelmének a teste a kislaborban az állványokon heverészett. Nem volt szép – bár annak látta –, mindenütt huzalok, csövek, egy-két (három) képernyő. De okos volt és megbízható. Érzékenyen reagált minden új behatásra, beállításra, kedvesen bűgött az eredmények rögzítésekor. A lézer (a mérési minták megvilágításához), videokamera (a fényjelenségek feljátszásához), számítógép és szen-

zorok a mérések vezérléséhez, az adatok érzékeléséhez. A minták voltak a főszereplők, a primadonnák, megfelelő feltételek nélkül alvó királykisasszonyok.

Ha a mérőberendezés elromlott, Zoli lement az alagsorba a technikusokhoz. Azok sokat tudnak, de keveset tesznek és lassan. És lassan és keveset keresnek. Hivatalosan. Sokat és gyorsan dolgoznak, ha feketén jól meg vannak fizetve. Zoli már régen megvásárolta őket, ha ő jött, rögtön ugrottak. „Ezt az íróberendezést tisztítsd ki, légy szíves!” „Dugd meg a barátnőmet, kérlek!” A technikusok furcsa kaszt, talán azért, mert az alagsor és pokol kapuja is a föld alatt van.

Ha a mérések kifárasztották – a szerelem is lehet fárasztó –, akkor elbaktatott a kávéautomatához. Napközben, de este is pezsgett ott az élet. A kutatástól eltérően, amely a mindennapi élettől távol van, a falakon túl az élet pulzált, és ennek a világnak voltak a hírnökei a kávézó és traccsoló csinos vagy csúnyácska diáklányok. Zoli az ő jelenlétükben tudatosította, hogy ő is hús-vér ember, nemcsak eszköz fölfedezési vágya karmaiban.

A világító felületi tér-idő struktúrák intenzív tanulmányozásának heteiben – a probléma e definíciója szakember számára szép és érthető – gyűltek az eredmények. Mind negatívok. De a remény pislákol. Ha az eredmény pozitív lett volna, akkor vége a vágynak, annak helyére a beteljesülés lép. Zoli nem gondolkodott ilyen mélyen, filozofikusan. Ő nagyon, de nagyon akarta a sikert és az

azzal járó dicsőséget, pénzt. A pénzért szabadságot – fizikailag is. Szeretni, világot látni, a jólét harmóniáját.

A diszkóanyag végre föloszcillált. Nem is az anyag, hanem annak a színe, az általa kisugárzott és elnyelt fények. A siker kapuja kitárult. A véletlen szerencse a fölkészültek szükségszerűsége? Bárhogyan is, de L. doktor egy mintát akart kicserélni, és elfelejtette kapcsolni a lézerfényt. Már régóta tervezte kipróbálni a keze hatását a vizsgált jelenségre, csak a megrendelt, kevésbé veszélyes lézerre várt. Feledékenységében azonban fölgyorsította a dolgok folyását. A lézer perzselt, de nem égetett. És akkor történt: a kézben tartott anyagon hirtelen körök, spirálisok és négyzetek váltották egymást, gyönyörű színekben. Zoli szíve megtelt örömmel és mintha ez az öröm világított volna. Kezében az anyag dalolt, szivárványt énekelt. Heuréka!

Zoli magához hívta kollégáját, hogy megmutassa neki a világító gyönyörűséget, mely újra és újra áthullámzott a kezében tartott kísérleti mintán a minimálisra állított lézerfény alatt is.

– Fogd a kezedbe most te, lássuk, mi történik! – mondta Zoli a kollégájának tudományos kíváncsisága jegyében is. De semmi... A kolléga kezében az anyag nem reagált. Mélységes sötét egyszínűség a felszínén. De miért is lenne másképp? Otthonülő, megfásult, kiégett és fantáziátlan ember.

A siker hullámverése kilódította Zolit a realitás világába. Este bekopogtatott a szomszédasszony ablakán. Kicsit nyitva volt, az éjszakák május végén már melegek. Belátott, de a szobában majdnem áthatolhatatlan sötétség uralkodott.

– Nyitva van, gyere át hozzánk a kapun keresztül! – hallotta Zoli. Hangja kellemes volt, kicsit mélyebb, mint várta, néhány szótagot mintha fél oktávval följebb ejtett volna.

– Hozzánk? – kérdezte önmagát, családi állapotáról semmit sem tudott.

– Csendesen, kérlek, a gyerekek már alszanak... – mutatott az ajtó irányába, amelyet Zoli a kertből nem láthatott. A nő gyertyákat gyújtott. Közelről a gyertyafényben a szomszédasszony kora még mindig megállapíthatatlan volt. „Ha a gyerekek az övéi, akkor több mint húsz, de maximum negyven lehet – morfondírozott. – Ha a gyerekek unokák, akkor is csak annyi.”

Hímzett pongyola volt rajta, talán indiai. De Indiában pongyolát nem nagyon hordanak. Saját maga is varrhatta – a varrógép a sarokban komorkodott, jól kivehetően belepve befejezésre váró varrnivalóval. Zoli egy párnán helyezkedett el. A nő kávé vagy teát kínált. Amikor kiszolgálta, a rajta lévő ruhaszerűségből kikukkantott nagy, látszatra is elég kemény, érzékeny szeszorban végződő melle.

– Oroszlán vagy! – mondta az asszony.

„A rendszám táblám alapján is megtudhatta...” – gondolta Zoliban L. doktor.

A nő leült vele szemben, törökülésben. Miközben ez megtörtént, megállapíthatta: „Nincs rajta bugyi. Hordanak egyáltalán alsóneműt az indiaiak? Talán nem, ha pongyolát sem – futott át az agyán. – Megnézem holnap az interneten...”

A nő folytatta:

– A férfi az Oroszlán jegyében. Izgatja, ha a nő tartózkodó és titokzatos, és ha az erotikus pillanatokban tartózkodását félreteszi. És itt tovább: Az Oroszlán férfi hajlamos a voyerizmusra... – fejezte be a szép szomszédasszony, és csúfondárosan nézett Zolira.

Zolinak tetszett, hogy rögtön a szerelem témájára tért. Célba talált.

„Jó pszichológus! – gondolta. – És azt állítja, hogy varázsló és jósnő. Ami a jelenti, biztosan – morfondírozott tovább Zoli. – Ha most egész múltamat kitalálja, családom komplett történetével, akkor kezdem azt hinni, hogy az ablaka alatti fűben fellelhető genetikai információim alapján tud mindent...”

Egy ideig az Oroszlánok és Bakok kapcsolatáról beszélgettek. Úgy tűnt, a szomszédasszony Zoli anyanyelvén beszél, de mégis teljesen más módon, mint ő, és olyan dolgokról, amelyeket azelőtt mániodepresszív nők hóbortjának tartott. „Bár kísértetekről, varázslásról és rejtelmes energiákról... – ezekre az irracionális konst-

rukciókra különösen allergiás volt –, de gyönyörűen strukturáltan és logikusan, és nem akar engem erőszakolni... legalábbis nézeteivel...”

Bekapcsolta a CD-lejátszót, ledobta magáról a kötösét.

– Meztelenül fogok neked táncolni, de szebb lenne keleti öltözetben.

Mozdulatai harmonikusan illeszkedtek a közel-keleti muzsikához, amely a helyiséget orientális hangulattal töltötte meg.

„Mi lesz most, ha belépnek a gyerekek és azt mondják: Anyu, inni kérünk... – gondolta Zoli, és egy pillanatig kételkedett abban, hogy a táncoló nő normális. De tudatosította: – Én kérdezem, hogy ki lát, amikor az ablaka alatt onanizálok?”

Inkább a zenére koncentrált tehát, a táncára, testére, annak kívánatos geográfiájára, hegyeire, völgyeire, nedvesen csillogó mély árkára.

– Vetközz le, szeretkezni fogunk! – szólt a nő parancsa, amikor befejezte táncát. Ilyen parancsoknak szívesen eleget tett. Rövid előjáték után – tökéletesen helyettesítette a viagrát – jól és szisztematikusan szeretkeztek. Gyengéden meg durván is csinálták, itt-ott mintha nem ismerték volna eléggé egymást, máskor mintha már régen egymáséi lettek volna.

Sokáig tartott, volt tér és idő mindenhez. Zoli levegett nadrágja zsebéből egy darab anyagmintát húzott elő, amelynek a színe napközben a laborban olyan szépen

életre kapott. Markába szorította. Ismét hevesen szeretkeztek. Közben fél szemmel – nem volt ez a lélek promiskuitása? – szeretetteljesen nézte a támaszkodó tenyerében sejtett és érzett anyagcsoportot.

A nő rajtakapta.

– Fogjuk együtt az anyagot! – mondta, mintha sejtett volna róla valamit.

Megfogták, mindegyikük egy-egy szélét, ujjaiak érintkeztek.

– Szeretlek! – hangzott a szava.

– Szeretlek! – válaszolt Zoli. Ekkor az anyag fölszínén sokszínű hullámok és alakzatok jelentkeztek váltokozva, egyre erősebben világítva. A helyiséget mennyei fényhymusz töltötte ki, optikai muzsika, varázslatos tánc a szemnek...

A reggel közeledtével, mielőtt elment volna, Zoli még elkérte mobiljának a számát. Napközben küldött neki egy kedves sms-t, hasonlóan kedves választ kapott hamarosan. Doktor L. azután pár óráig már nem foglalkozott az éjszakai élménnyel. Elküldött néhány e-mailt kollégáinak Amerikába. Értesítette őket felfedezéséről és kérdezte, lehetséges lenne-e náluk gyorsan granthoz jutni. Szerette volna a „Diszkóing” projektjét ideális körülmények között, tökéletesen beteljesíteni. Jött a válasz: „Igen.”

Megörült. Most már kevésbé egzakt kérdést tett föl. Betáplálta a számítógép keresőjébe az „Oroszlán” és

„férfi” szavakat. Természetesen asztrológiai honlapokon jelentkeztek leginkább. Itt már nem volt nehéz megtalálni a „Bak nő” szexuális jellemzőit: „Kétarcúsága leginkább a nemi életben jelentkezik. Egyik arcával hidegen és számítóan keresi szeretőjét fizikai adottságai alapján, és azt választja, aki éppen megtetszik neki, a másik énjével odaadó egészen a mániákus függőségig.”

„Nohát, most légy okos...” – gondolta Zoli, és elment francia pezsgőt és orosz kaviárt venni. – Hadd élvezze majd az éjszakát vele a szomszédasszony nyugatias stílusban is...

Éjfél körül a szomszédban az ablak ismét félig nyitva volt. A szobában sötétség uralkodott, de a Hold vadul világított egész tányérjával, és a fényben gyerekjáték volt őt észrevenni. Arccal az ablak irányába fordulva az ágyon. Súrlódás hangja és nyikorgás. Combok, nyálkahártyák hangos érintkezése, az öreg ágy kétségbeesett kiáltozása. Fordítva ült, előrehajolva a férfin, akinek az arcát testének árnyéka takarta. Ritmikusan emelkedett és süllyedt, nyomta be és ki az ismeretlen hímtagját, ujjaival belemélyedt combjaiba. Mellei, mint két vad, sápadt harang himbálóztak. Zolira mosolygott. Vagy talán a Holdra a feje fölött?

Zoli gyorsan eltűnt. Visszatért albérlétébe. Erik szobájában még világos volt. Bekopogott az ajtaján.

– Bújj be, éjszakai madárka! – hangzott. Erik az

ágyán feküdt. Amikor Zoli belépett hozzá, már húzta is elő bolondokházi naplóját.

– Nem, nem, azt hagyd! – védekezett Zoli. – Inkább igyunk! – bontotta ki a pezsgőt. – És együnk! – csomagolta ki a kaviárt. Koccintottak, ettek.

– Ejha, de gazdag vagy – sóhajtott Erik. – Nem adnál egy kis pénzt a holnapi adagocskámra?

– Miért ne – kezdte ismét bőrében érezni magát Zoli, lassan életre kapott a sokk után. – De meg kell dolgoznod érte! – adott lehetőséget a narkósnak.

– Hogyan?

– Mosd ki rendesen a segged, és meglátod...

Hát Erik sokat nem láthatott. Miután a fürdőszobában rendesen kiszappanozta análisát, Zoli nem teketóriázott, és hevesen beverte oda neki kemény fegyverét, elég volt rágondolnia, hogy mi is történik éppen a szomszédban... Jó, rendben, lehet, hogy Erik kétségtelenül vonzó fiatal feneke is játszott ebben bizonyos – elhanyagolhatatlan – szerepet. Amikor már közeledett a kép csúcára, Zolinak eszébe jutott, hogy azt összeköti a diszkóanyaggal, amelyet magánál hordott.

– Várj! Maradj! – parancsolta Eriknek. Az anyagot a narkós hátára terítette. Megérintette. Már majdnem kilövellt, de az anyag nem reagált érintésére. Zoli, könnyekkel a szemében erősen markába szorította, és suttogott:

– Szeretem őt!

Ekkor éledő fénysugarak áramoltak ki ujjai közül. Az anyagdarab egyszínűből csodálatosan világító sok-

színűséggé vált. Kinyitotta markát. Örömteli mosollyal nézte a benne táncoló fényeket, szerelme bizonyítékát.

A guru

Jani kiment az erkélyre. Gondolkodott: hogyan tovább. A panelház legfelső emeletén lakott. Légvonalban fél kilométernyire egy erdő. Este volt. Séta közben elmélkedni az erdőbe most nem mehet, mert május eleje van, az erdő tele szerelmesekkel. Ki autóval megy oda – partnere vagy partnernője mellette a kocsiiban –, ki meg gyalog, párosan, kéz a kézben bandukolva a kikeleti éjszakában.

Az erdőtől való ódzkodásának az oka érzékiségének egyre nyilvánvalóbb csődje volt. A szerelemtől vibráló erdei éjszakában saját tehetetlenségének felkiáltójele a hímtagja állapotával szöges ellentétben meredezett volna lelki szemei előtt. Vagy tehetetlensége kérdőjele. Ami szintén agresszív az utóbbi időben alsónadrágjában uralkodó vihar utáni csendhez képest. Nem tudott belenyugodni abba, hogy a statisztikák alapján számára, aki egy jó ötvenes pasi már, az is siker, ha nem a gatyájába vizes.

A lakótelep menti erdő helyett eszmefuttatásai kulisszájául a tömbház tetejét választotta. Ott senkivel sem találkozhat. A legfelső emeleten elég nehézkesen mászott föl egy rövid vaslétrán a lépcsőházból a lapos tetőre nyíló

csapóajtóig. Kinyitotta. Szél fúj, éjfél felé járt. A tető nem volt síkos. Lépései alatt csikorgó kavicsok, a tetőre rakódott hordalékban életre kelt fűcsomók szél lengette mozgása. Nem volt teljesen sötét, a város felett éjszürke égbolt. Stílusos kulissza Jani morfondírozásaihoz.

Pár perc múlva emberi hangra lett figyelmes. Elindult irányában. Két bejáratnyi távolságban alakokat pillantott meg. Itt-ott fény villant közöttük. Mellettük három sátor kontúrja. „Cserkész tábor?”

A guggolók félkörének közepén egy nő ült, könyvet tartva a térdén. Elemlámpával világított, olvasott. A guggolók – tízen ha lehetek – hallgatták. Sokkal kisebbek a nőnél. „Mégiscsak cserkészek?” Óvatosan közelebb ment. Már kivehető volt, hogy a nő valami szláv nyelven olvas föl. Egy ideig Jani is hallgatta, majd köhintett... felé fordultak, legalábbis úgy gondolta.

– Ki maga? – kérdezte a nő szlovákul, miután Janira irányította elemlámpája fénysugarát.

– Én kérdezhetném!

Már elég közel álltak egymáshoz, az apró alakok körbevették őket. Rájuk is esett némi fény: felnőtt férfiak, de törpék...

– Kik maguk? – kérdezte Jani erélyesebben.

– Hófehérke vagyok, ők meg a törpéim.

A törpék valóban heten voltak. Andersennél és a tetőn is, meg Jani lakásában is, ahová nemsokára áttet-

ték a székhelyüket. Körülülték az ebédlőasztalt. Mindenkinek – Hófehérkének is – vodkát töltött. Ha kubaiak lettek volna, rummal kínálja őket, de ukránok voltak Ungvárról. A „Kárpátalja” cirkusz akrobatái.

– Jekatyerinának hívnak... Rinának – mutatkozott be Hófehérke.

Oleg, Mihail, Valerij, Szása, Bolek, még egy Oleg és még egy Szása.

Jani is bemutatkozott. Rina harminc körülinek látszott, de akrobatalányoknál és balerináknál sosem lehet tudni.

– A „Hófehérke show” otthon és Kijevben nagy sikerrel ment, de megszüntettek minket. Mármint a cirkuszt.

– És honnan tudsz ilyen jól szlovákul?

– Tatár vagyok. Az anyám szlovák, volt partizán. Apám meg a felkelésben harcolt. Klasszikus történet.

„Akkor jóval több harmincnál...” – korigált Jani, a törpék meg Rina szavaira igazolóan bólogtak. A nő ferde metszésű szemei és csillogó, sötét haja egyértelműen tanúskodtak gyökereiről. Az egyik törpe akkorát bólított, hogy beesett az asztal alá. A vodka, vagy a fáradság? Elaludt a lábuk alatt.

Itt az ideje, hogy nyugovóra térjenek. Hisz azért invitálta őket a lakásába: jobb Janinál éjszaka akár a földön is, mint a tető sátortáborában. Tehát Rina egyedül a kisszobában. A hét törpe a kisszobánál jóval nagyobb, de nem éppen nagy nappaliban. Kicsi és rugalmas artisták a liliputiak. Elég lesz nekik hálósájkjaikban az asz-

tal, a szekrény teteje és két letakarított szélesebb polc.

Mikor Jani felébredt – a hálóban aludt, mint mindig – és átslattyogott a fürdőszobába, a törpék már nem voltak a lakásban. Igen, éjszaka mondták is neki, hogy kora reggel távoznak. Amíg a „Hófehérke show” nem kap szerződést Közép-Európában, addig a kis artisták csatornatisztítást és kéménysöprést vállaltak. Alantas munka, de a megélhetés kényszere megteszi a magáét. Ukrajnában nem végeztek volna ilyen melót. Jani úgy gondolta, azért, mert a csatornákat és a kéményeket ott már biztos elhordták a hajléktalanok a hulladékgyűjtőkbe.

Rina a konyhában volt. Készen a reggelivel, talált a hűtőben hozzávalót. Asztalhoz ültek, ettek, beszélgettek. Rina Hófehérkéhez illő fehér színű, hosszú, elől mélyen kivágott hálóingszerűségben. Jani útra készen, a munkahelyén viselt, kissé nyűtt öltönyében. „Talán nincs köntöse... – gondolta Jani –, vagy pedig forróvérű, ami eredetére való tekintettel érthető.”

– Mit fogsz csinálni napközben? – kérdezte a nőt.

– Internetezni, ha megengeded. Láttam a számítógépet a nappaliban – válaszolta Rina, és fázósan összebb húzta elől a hálóingét, amitől láthatóvá vált a hónaljiszőrzete.

Rina hónaljainak naturalista jellege meglepte. Hófehérkétől nem várt szőrt.

– Internetezz... Munkát keresel? Találsz a neten munkaaajánlatokat.

– Nem munkát, klienseket keresek. Az a munkám. Van egy jó ismerősöm, aki előadásokat, kurzusokat szeretne tartani nálatok – válaszolta Rina. Amikor széles gesztussal mutatta a tervezett kurzusok színvonalát, eltűnt ruhakivágásában a hónalja bozótja, és ismét lehetővé vált Jani számára a kilátás – vagyis belátás – a melleti közötti mély vágatba.

De aztán inkább nem a nőt, hanem a tányérját bámulta. Nem firtatta, hogy milyen kurzusokat és előadásokat tart az ismeretlen. Gyorsan befejezte reggelijét, sziaszia, és rohant a munkahelyére, már úgylis késni fog.

Késő este lett, mire Jani visszatért a városból. Bekukkantott Rina szobájába. A nő olvasott. Fotelben, az olvasólámpa fényében. Csend, vagy inkább az éjszakai nyugalom, a falon átszűrődő horkolás tompa morájától kísérve.

– A törpék... de holnaptól már nincsenek itt, találtak maguknak munkásszállást – nyugtatta meg Janit Rina, bár ő egyáltalán nem volt ideges. Úgy mégis jobb lesz... Remélte, Rina marad. Egyedül egy ilyen nővel a lakásban...

– Maradhatok még nálad? – kérdezte Rina Jani szemébe nézve.

– Természetesen... – örült meg a férfi a tudatában. És ijedt meg a gatyájában. Már mint az utóbbi időben nem férfias micsodája a kihívás veszélyétől.

– Mit olvasol? – kérdezte már ismét bátrabban Rinát, és leült a nő mellé a másik fotelbe.

– Mesét. A zsurlóból lett lányka – mutatta az oldalt, ahol nyitva volt a könyv.

A képen egy boszorkányt látott, de a betűk egyiptomi hieroglifáknak tűntek.

– Tatárul? – kérdezte.

– Nem, szlovákul.

– Szlovákul? Ezeket a hieroglifákat? – csodálkozott Jani.

– Ez a könyv a világ minden nyelvén íródott.

– És te minden nyelven tudsz? – vigyorgott Jani, miközben azt gondolta: „Érdekes nő. Vagy bolond.”

– Hallgasd! „Az aprócska néne, akinek öt tehénkéje volt, kora reggel elindult a mezőre. A rét szélén észrevett egy zsurlót, amelynek öt hajtása volt. Óvatosan leszakította, és...

„...talán mindjárt elalszom” – gondolta Jani.

– ...hazavitte a jurtájába, a párnájára fektette. Kiment, hogy megfesse a tehénkéket...” – alakult a bonyodalom Rina sztorijában. És így tovább...

Jani egyre növekvő érdeklődéssel hallgatta a zsurlóból lett lányka történetét. Míg...

– „...Harangok bonganak, dobok szólnak, s a jurtában ott ül az ágyon egy csodaszép lányka: a szeme, akár a drágakő, szemöldöke, mint két fekete coboly. A zsurló változott lánykává. Az aprócska néne nagyon megörült. Azután...”

Rina sokáig mesélt. Később, a mese utószövegéjeként Janit már ágyában és álmában a zsurlóból lett lányka látogatta meg: „Ha a lány kimondott egy szót, gyöngyök peregtek ajkai közül. Ha lépett a lány, lábnyomaiból fekete cobolyok ugrottak elő.”

Jani az új napba is a zsurlóból lett lányka képzetével ébredt. A hozzá kapcsolódó intenzív erekció, amely hónapok óta egyre gyéribb és gyengébb volt, meg a csodaszép napsugarak hatására erősnek, bátornak, tetterre késznek érezte magát satnyuló testében.

Eltelt a nap, mint az előbbi: a férfi a városban – többnyire a munkahelyén –, a nő leginkább Jani lakásában – sokat a számítógépnél. Jani este ismét egyedül Rinával. Most már a tágasabb nappaliban. Mindenféléről beszélgettek. Jani munkájáról. Rina klienseket kutató internetes igyekezetéről. Már vannak jelentkezők.

– És milyen kurzusról is van szó? – kérdezte Jani.

– Civilizációs betegségek megelőzésével és gyógyításával kapcsolatos. Megmondom nyíltan: az ismerősöm újra meg akarja tanítani baszni honfitársaidat és honfitársnőidet!

Janit elöntötte a forróság, meg a hideg is elöntötte volna, ha azt megengedné a magyar nyelv eszköztára. Érzékeny pontjára tapintott rá, vagyis inkább abba egy nagyot rúgott Rina, amikor kiejtette száján a baszást. Jani még jobban megzavarodott, amikor elképzelte, hogyan halad át a nemi közöszlész e durva szavának

hangalakja Rina szép és érzéki ajkai között.

– De, de..., szerintem inkább a szeretet, a szerelem hiányzik... – hebegte.

– Igen, a szeretet az más tézta. De a szerelem kiadós szeretkezés nélkül semmi. Testi-lelki egybeolvadás nélkül a szerelem halálra van ítélve... – mondott ellent Rina.

– Ha hiányzik a szerelem, vegyél részt a kurzuson és ott beletanulsz. Tegyük egy kísérletet! Én is értek ahhoz, amit az ismerősöm tanít. Az asszisztense voltam... – mondta, és ferde vágású szemeivel kihívóan és kérdően Janira nézett. Mivel az hallgatott, folytatta:

– Tegyük egy próbát. Sóvárogni fogsz a szerelmem után. Tüzet gyújtok benned.

– Én nem akarlak szeretni téged, Rina! – mondta Jani, de azt is mondhatta volna, hogy azért nem, mert nem lenne képes őt szeretni. Olyan komplex módon, ahogyan ő elvárja a szerelemtől...

– Szeretni fogsz! Vedd elő a péniszedet és helyezd a könyvbe! Ide, a lányka képéhez – hangzott az utasítás.

– Hogy micsoda?!

– Át akarod élni a csodát, vagy nem?

– Akarom, de... – Jani kigombolta a nadrágját, kivette micsodáját. Rina határozottan megfogta és a nyitott mesekönyvbe helyezte. Mellette, Jani ijedt nemi szervétől jobbra a zsurlóból lett lányka állt egy képen. A szervtől balra olvashatatlan írásjelek. Ha azok kacskaringói kigyóvá válva életre kelnek, akkor a madárkának annyi...

Rina még, gyengédebben, megigazította a könyv

lapjai között Jani péniszét. Majd összecusukta a könyvet. Finoman. Hogy ne okozzon fájdalmat.

– Miért éppen a péniszemet? – kérdezte Jani.

– Az a legérzékenyebb. A fejedet hiába dugnám oda... – válaszolt ismét nyersebben Rina. Ferde szemeiben sötét fény villant.

„Kezd elegendem lenni, ez már cseppet sem vicces” – gondolta Jani, és fel akart állni.

– Hunyd be a szemed! – hangzott Rina újabb parancsa.

Jani behunyta, és szinte abban a pillanatban látni kezdett: szemtől szemben állt Abaásza boszorkány förtelmes lányával, aki annak előtte lerántotta a lóról a zsurlóból lett lánykát. Ellopta az arcát meg a ruháit is.

Nem töprengett Jani, mit tegyen. Leteperete Abaásza lányát, vadló farkához kötötte, azt meg kikergette a mezőre, hogy ott szórja szét a csontjait. Úgy cselekedett, ahogy cselekednie kellett, ahogy azt előző nap Rinától hallotta. Jutalma nem is maradt el. Miután megmentette a zsurlóból lett leánykát Abaásza lányától, büszkén a jurta-hoz sétált vele. Nászéjszakájuk színhelyére.

A jurta felé tartva gyönyörű menyasszonya szépen szólt hozzá. Gyöngyök patakzottak az ajkairól, míg el nem nyelte őket a jurta sejtelmes sötétsége. Az útjukat szegélyező a gyöngyöket felszedegették, cénára fűték. A zsurlóból lett lányka lábnyomából fekete cobolyok ugrottak elő. A törzs ifjai célba vették azokat ijaikkal és lötték, lötték őket délcegen...

Éjszaka volt még, vagy hajnalodott, amikor Jani már nem a szellemvilágban barangolt. Egyedül, saját ágyában és ágyékában tudatosította ismét lakótelepi létét. A még kivehető bizsergés és a reális nedvesség pókhása altájának környékén jelezte, hogy nemcsak a képzelet világában, hanem valóban – a valóban – élvezett – el. Rina, a könyv, a lányka, a boszorkány és a többiek sehol. Álmodta vagy sem? Képzeletében Rina és a lányka átfedték egymást, sisteregve, mint amikor izzó fémdarab kristálytisza forrásvízzel érintkezik. A légies, megfoghatatlan lánykát – érezte – szereti. Szeresse Rinát is, aki nagyon is kézzelfoghatónak tűnt? A képzelet világát, vagy a valóságot? És ha mindkettőjüket?

A hálósobájába az ablakon keresztül beszűrődő közvilágosítás fénye a reggeli szürkület oka vagy annak okozata is lehetett. Ekkor csengettek... Megint csak a képzelet? Csak nem valami boszorkány, szörny vagy szomszéd, aki beteg, vagy szülni szeretne? Jani villant gyújtott, fölült az ágya szélére. Tekintete az ölébe tévedt, és ott a már csaknem megszáradt nagy spermafoltra az alsógatyáján, ami izzadságfoltos sportos sortnak is megette volna.

Fölvette a papucsát és kiment a hálóból. Mikor áthaladt a nappalin, fényt gyújtott. Erősebb volt, mint a hálóban. „Ejha!” – sóhajtott, és magához vette a nappali asztalán heverő könyvet a zsurlóból lett lánykáról. Azzal álcázza majd inkább spermafoltját, mert bár büsz-

ke volt rá, de a beavatatlanok esetleg húgyfoltként értelmeznék. A zsurlóskönyv spanyol is, ha Rina szerint mindennyelvű. Miniatur spanyolfalnak éppen megfelel.

Kikukucsált a kémlelőn. Kisebbfajta csoport állt lakásajtaja előtt. Csörepedés? Ajtót nyitott... Egy nagy darab idegen állt ott három darab, úgyszintén idegen nő társaságában. Jani az eredetileg szélesre tárt ajtót óvatosságból keskenyebbre húzta be és még jobban odaszorította sportos alsógatyája foltjára a kezében a diszkrétség legyezőjeként tartott könyvet.

– Kik maguk? – kérdezte köszönés helyett.

– Dú jú szpik inglis? – mondta úgyszintén köszönésként a Nagydarab.

– Á..., már itt is vannak? – szólalt meg Rina Jani háta mögül. Ő is előjött a csengetésre.

Biztos éberem alszik.

– Kik ezek? – kérdezte Jani.

– A jó ismerősöm, akiről beszéltem. A volt Gurum! – mondta a nő. – És háreme. Most csak ilyen kicsi van neki... – magyarázkodott a Guru helyett Rina, mintha Jani együttérzésére apellált volna. – Angol! – folytatta Rina, felmentő körülményként a Guru számára.

– Oké... – mondta Jani angolul is, és szélesre tárta a bejárati ajtót. – Tessék befáradni! – mutatta. Egyáltalán nem neheztelt Rinára a meglepetésért. „Talán már szeretem is?” – csodálkozott magában. És ezáltal a jövevények csoportjára sem neheztelt a váratlan látogatásért. „Ukrán

cirkusz vagy angol hárem – egykutya...” Jani rögtön beleegyezését adta, hogy vendégei száma ötre növekszik.

A lakásban rövid tanakodás után – Rina fordított Jani számára, aki az iskolában csak oroszul tanult meg úgyahogy. Bár az orosz a helyi kisebbségi standard magyarral és szlovákkal együttvéve már három nyelv, de a Guruval és háremével való kommunikációban semmi értékük. Megegyeztek, hogy reggelig – mert még hajnal volt – a Guru és a hárem három hölgye meditálni fognak a nappaliban. Napközben beszerzik a hiányzó fekvőalkalmatosságokat – Jani nem számított ennyi lakóra, amikor berendezte a lakását. Majd este megbeszélik, hogyan tovább.

Reggel volt már, amikor Jani nyűtt öltönyében átosont a nappalin, távozóban a lakásból. Akkor már meditáltak. A nappali közepén, lehúzott redőnyöknél, néhány gyertya fényében. Sietett, de nem annyira, hogy ne lássa, hogy a három nő háromszöget – háremszöget? – alkotva ül törökülésben. A háromszög közepében a Guru, keleties, leginkább indiai testhelyzetben. A három nő meztelen volt. A Guru nem, mert fején egy turbán...

Jani gyors átosonása folyamán azt is megfigyelte, hogy az egyik nőnek nagy mellei voltak, a másiknak kicsik, a harmadiknak semmilyenek, lapos, mint a vasalódeszka.

Aznap este nem-egyenlőoldalú hatszöget alkotva ültek mindnyájan Jani konyhájában. Falatoztak. Pizzát. Hat egyforma körcikkely alakú szeletét az éppen soron levő pizzának. A megrendelt négy, különböző fajta közül. De elég lehetne már a geometriából és aritmetikából!

Még annyit, hogy Nagymellű, Kismellű és Semellű egymás mellett szorongtak a téglalap alakú konyhaasztal egyik hosszabbik oldalánál. Mivel a pizzaevésben nincs semmi misztikus, a három nő civilben, a XXI. század elejéhez illően fölöltözködve. Az asztal két rövidebb átellenes oldalánál, egymással szemben Rina és Jani. Ők háziköntösben és elnyűtt öltönyben, ki-ki a napközbeni tevékenységéhez tartozó öltözkében. Végül a konyhaasztal másik, hosszabbik oldalánál, mintegy a pizzaszéansz fókuszpontjában ült a Guru. A fején ismét turbán, ő maga keletiesen díszített, nem vékony és valószínűleg kellemes tapintású lepelbe burkolózva.

Ettek és beszélgettek. Rina fordított – segédkezése nélkül Jani csak esetleges csámcsogásával kapcsolódhatt volna be a beszélgetésbe. A Guru fekete szakállas arca az átlag európainál sötétebb árnyalatú, de mégis egy ötvenedik éve felé járó európai arca volt. Kiegyensúlyozottságot és jóindulatot tükrözött. Sötét, sűrű szemöldökű szemei határozottan viszonozták Jani pillantásait. Ő, bár zavartan kapta el ilyenkor a tekintét, aztán ismét kíváncsian kereste a kontaktust a Guru sejtelmes szellemiségét tükröző szembogaraival.

– Tehát megegyezhetünk? – kérdezte Rina, lefordítva a Guru kérdését.

– Igen. Mi az ajánlata? – várta Jani, mit javasol az angol saját és az asszisztensnőháreme időleges elszállásolásának fejében.

– Ingyen szexkurzus a számodra! Első lecke akár már holnap is. Szerinte neked gyors segítségre van szükséged! Ne értsd félre, nem árultam el... – fordította és kommentálta Rina a Guru ajánlatát.

– Oké! – egyezett bele Jani. „Hát az angol belém lát...”, gondolta még hozzá. – És mit fog csinálni velem? – érdeklődött a részletekkel kapcsolatosan.

– Nemcsak ő fog veled foglalkozni, hanem Jane, Samantha és Joan is!– mutatott előbb Guru, s vele szinkronban Rina is a vörös, fekete és szőke háremhölgyekre. Tehát sorrendben a Nagymellűre, Kismellűre és a Semellűre. Jani megijedt ekkora túlerőtől:

– Mi lenne, hogyha a leckék számát csökkentenénk és a résztvevők számát növelnénk?

– Azt szeretnéd, hogy én is asszisztáljak? – nézett kacéran Rina Janira.

– Jó ötlet! Asszisztálj! De én másra gondoltam. Van három jó haverom, akik biztosan szívesen művelődnének az érzékiek terén. – „És én is megtudok valamit hengegő barátaimról...”, reménykedett rosszmájúan Jani.

A Guru elmosolyodott, kicsit gúnyosan végigmérte, majd rábólintott: „Oké!” Aztán fölállt az asztaltól,

búcsúzásképpen még egyszer bólintott, és bevonult háremével a fürdőszobába. Jani segített Rinának letakarítani az asztalt, elmosogattak. Majd Rina bement a szobájába, Jani is a sajátjába.

Kis idő múltán kezdte Janit furdalni a kíváncsiság: „Mit is csinálhatnak a fürdőszobában?” Valami nedves szeánsz, rituális fürdőzés folyik ott most? A Guru a kádban és előtte, annak orr- és szájmagasságában valamelyik háremhölgye öle. Varázsszavakat suttog édes-nedves mélyébe. Eközben a két másik hölgy habos szivacsokkal gyengéden mossa a Guru hátát. Csókokkal borítják el azt.

Jani fölkelte ágyából. A fiókból elemlámpát vett elő. Azzal világítva átosont az sötét és üres nappalin. A fürdőszobaajtóhoz lopakodott. Benézett a kulcslyukon. Benn pára, de látta a Gurut. A fürdőkádban ült. Fekete szakálla fehér. Valószínűleg a habtól, ami ott virított a kád szélén is. Valamivel matatott maga előtt a kádban. A három nő sehol... A vécén hárman nem lehetnek. Utánajár. Hiszen ez az ő lakása. Mély lélegzetet vett, és határozottan lenyomta a fürdőszoba kilincset. Belépett...

A szemek a hirtelen betoppanóra irányultak. A betolakodó annyit mondott, hogy „...pardon, ...sorry, sorry...”, és szigorúan végigpásztázta tekintetével a fürdőszobát. A kövezettől a mennyezetig. A hirtelen kigondolt „Megjött a háziúr ellenőrzésre!” szerepe szerint. Bár nem illett bele a Guruval való megegyezésébe, de mivel

más nem jutott az eszébe és számolt a híres angol toleranciával, eljátszotta a háziurat inspekción.

Ellenőrizte a vízcsapot. Ekkor látta csak, hogy belépése pillanatában Jane a mosdó feletti tükörben csipesszel húzogatta ki ajkai fölül a napközben kiserkent fekete szőr-szálacskákat. Tehát Jane festett vörös. Erről árulkodtak a meztelen Nagymellű duzzadó mellbimbói körül látható fekete pihék is, amit a kővé vált Jane még nem csipegetett ki. Jani megfigyelőképessége csodálni való gyorsasággal működött ezekben a tizedmásodpercekben.

Folytatta inspekción: míg a jobb kezében tartott elemlámpával továbbra is világított, a bal keze behajlított mutatójával megkopogtatott néhány csempét. „Tartanak-e?” Eközben tekintete találkozott az egyik kezével a csempézethez támaszkodó mozdulatlan Samantha szépformájú combjával. A Kismellű, de Formáscombú – így is hívhatja – egyik lábát a kád végére téve valami illatos kenőccsel kenhette éppen combtövét. Karcsú, kenőcsös ujjai úgy két centiméterre meredtek meg pucér, kiborotvált öletől. Jani kezdett kizökkenni az inspekción háziúri szerepből.

Inkább elfordította fejét a Formáscombúról – ez a név valóban jobban passzol Samanthára, döntötte el Jani a tizedmásodperc töredéke alatt. Tekintete találkozott a habos szemöldökű, majd az egész kádat kitöltő Guruéval. Az gúnyosan kérdezte: „És most mi lesz?” Jani koordinátlanul megmozdult. Bár mozdulatával a menekülés útját célozta meg, mégis közelebb került a kádhoz. Egész

közel. Elkezdett reszketni. Jobb keze elgyengült, elemlámpája kiesett belőle és elindult függőleges pályáján a Guru széttárt vastag combjai közötti habos öböl irányába. Jani tehetetlenül követte szemével a hulló elemlámpa útját: mint egy lassított felvételen, látta, hogyan közeledik a sárga műanyag kiskacsához, amelyet a Guru a nagy hasa alatti, tiszteletet ébresztő, jóval a víz szintje fölé magasodó, szemmel láthatólag kőkemény hímtagján egyensúlyoz. A műanyag kacsá Janié volt. Emlék. Kisgyerek korában kapta, azóta is a kád szélén tartotta. Időnként játszott is vele. Kirohant...

Rina szobája előtt Jani lábujjhegyen sietett el. Remélte, hogy a nőnek nem árulják el a fürdőszobás affért. Bízott a legendás angol diszkrécióban. A hálóban, még mindig kicsit reszketve az átéltektől, de már embermódrá gondolkodva eszébe jutott, hogy Joant, tehát a Semellút nem látta a fürdőszobában. Lehet, hogy ő is ott volt – a kádban, a habok között segédkezett a kiskacsá egyensúlyozásában... ki tudja...

Már nem reszketett, csak szégyellte magát. „Mi volt ez? Miért tört be hozzájuk? Elég lett volna, mint kamaszkorában, leleskelni a kulcslyukon át. De még azt sem..., kulcslyukakon leleskelni nem illik egy megbízható hivatalnoknak. Annak minden helyzetben meg kell őriznie tekintélyét, kiegyensúlyozottságát.” Bár éppen a kiegyensúlyozott életmódjuk miatt, amit mélyseges unalomnak nevezett volt felesége, esett szét a

házassága. Volt felesége szerint gyerekek is azért nem volt, mert a gólya úgy látta, ezt a szürkepenészes hivatalnokot nem illik kisbabával zavarni.

Másnap hivatali telefonján Jani sorban fölhívta Nagyfarkút, Kisfarkút és Aligfarkút. Gyerekkori barátai voltak. A nemi szervükkel folytatott kamaszkori közös kísérletezéseik óta így hívta őket. Mivel a hivatalnoki pályához szükséges tapintat mindig megvolt benne, a barátai nem tudtak gúnyneveikről. Arról sem, mennyire irigylő Jani sikereiket a nőknél, amelyekről kérkedve, részleteket ecsetelve gyakran beszéltek egymás közt. Jani, összehasonlítva barátai történeteit saját tapasztalataival, mindig kételkedett. Saját férfiaságában, de lelke mélyén a hencegők szavahihetőségében is... Leginkább Aligfarkúnak nem hitt, de az azt állította, hogy nem a méret, hanem a keménység a fontos. „Kicsi a bors, de erős! – bizonygatta – ...és ügyes!” – tette hozzá büszkén.

Nagyfarkúnak, Kisfarkúnak és Aligfarkúnak elmondta, hogy megunt a magányt, és bérbe adta két szobáját négy viszonylag fiatal, csinos román vendégmunkásnőnek. Vidámak, temperamentumosak. És szeretnének jobb álláshoz jutni. Bebeszélte nekik, hogy van három befolyásos középkorú barátja, és ha okosan viselkednek, azok majd segítenek érvényesülésükben. Este lakásában az albérlőkkel zártkörű zsúrt rendez, amire szívélyesen meghívja a három Farkast. A barátai gyakran ugratták. A kölcsön kenyér most fog visszajárni...

– Vivát Ceaușescu! – kiáltotta Nagyfarkú, amikor este belépett a másik kettővel Jani lakásába.

– A nők, hol vannak a nők? Gyorsan muti őket! Merre vannak? – türelmetlenkedett a három igencsak vedlett bundájú Farkas. Hónuk alatt két-két pezsgős-üveggel vicсорogtak nőstényszag után szimatolva már az előszobában.

– Tessék, erre tovább... – nyitotta ki Jani a nappali ajtaját és tessékelte be oda a három vágytól nyáladzó vendéget.

A nappali nyitott ajtajában a Farkasok nadrágba rejtett szőrös és kissé visszeres lába a padlóba gyökerezett! A nappaliban, sok-sok égő gyertya fényében, a szoba közepén turbánban, leplében, széttárt karokkal állt tiszteletet és félelmet keltően a Guru. Mögötte félkört alkotva a háreme és Rina. „Velkam tú Tantra!” – mondta mély, határozott hangján színpadiasan a Guru. Rina ezt nem fordította.

„Mit mondott? Tátra?” – akart viccelődni Aligfarkú, de amikor tekintete találkozott a Guruéval, inkább a nyelvébe harapott.

– Ilyesmiről nem volt szó... – suttogetta Jani fülébe a Nagyfarkú.

– Április bolondja... – súgta vissza Jani –, vagyis a májusé...

A Farkasok valószínűleg azért nem rohantak el farkukat behúzva, mert a négy nő a Guru mögött nagyon szép volt. Áttetsző buggyos selyemnadrágszerűségük keveset takart el karcsú lábukból, formás csípőjükből.

Szépen formált hasa mindegyiknek meztelen volt, mellüket – még Semellűnek is – kidomborították flitteres, csillogó melltartóik. Kedvesen mosolyogtak a lassan magukhoz térő Farkasokra és Janira.

Guru a földre rakott négy párnára mutatott maga előtt. A négy férfi leült rájuk. Guru velük szemben, a saját párnájára, és intett a nőknek, mire azok kimentek a szobából. A Guru sorban, egymás után, szótlánul, hosszasan belenézett Nagyfarkú, Kisfarkú, Aligfarkú és Jani szemébe. Azok viszonozták. Zavartságuk fokozatosan eltűnt. Kiegyensúlyozott nyugalom kezdett uralkodni tudatukban. Hallgattak. Már hallották a csendes indiai muzsikát is. Az európai nagyváros panelházának sokadik emeleti nappalijában, kora este a Tantra birodalmába léptek – vagyis ültek – be.

Néhány perc múlva a négy nő visszajött. Már csak egy-egy lepelbe voltak burkolózva. A négy férfinak átadtak egy-egy összehajtogatott, keletiesen mintázott anyagot.

– Vegyetek le minden ruhadarabot és kössétek derekatokra a szarongot – fordította Rina a Guru parancsait.

A férfiak levetköztek, egyikük-másikuk diszkrétan elfordult. Majd kisebb-nagyobb pocakjukat behúzza, a nők segítségével a derekukon megkötve szarongjaikat, visszaültek párnáikra. E tevékenységek folyamán a Farkasok szeme össze-összevillant, de a falka új vezére akaratának meghunyászkodva engedelmessé váltak. Jani,

bár ő is farkas volt, de eléggé puha minden tekintetben, már találkozásuk első pillanata óta a Guru hatalma alatt állt – talán a fürdőszobás intermezzo első felét leszámítva.

Rina lefordította, hogy légzési gyakorlatokkal és csak-raélesztéssel kezdenek. A négy férfi és a négy nő nemük szerint váltakozva, kört alkotva hanyatt feküdt a nappali padlójára-szőnyegére. Kinyújtott lábfejeik a kör közepébe irányultak. A lábfejek által alkotott kör egyméteres átmérőjű lehetett. A Guru a szoba sarkába távolodott, hogy minél kevésbé zavarja a mágikus testkörgyűrűt.

„Kelet, Nyugat, Dél és Észak szellemei, titeket szólítalak!” – hangzottak Guru zengő szavai úgy egyperces hallgatása után, a teljes csendet követően. A zene nem szólt, ablakok bezárva, redőnyök lehúzza, függönyök behúzza. A lakótelep esti zaja kizárva. Gyertyasercegés. Persze Guru szavai angolul zengtek. A Jani mellett hanyatt fekvő Rina félhangosan fordított. Jani másik oldalán a nagymellű Jane. Ha most Jani egy kicsit föl-emelte a fejét és körbenézett, akkor a gyertyafényben nyolc mozdulatlan, váltakozva szarongos és leplel fekvő alakot láthatott. Csak a föltestek domborulatainak ritmikusan lélegző mozgása mutatta, hogy nem holtak.

A Guru vezényelte légzőgyakorlatok után kitisztították csakráikat. Amikor a szenvedély csakrájánál tartottak, a szoba megtelt sóhajok, nyögések hangjaival, majd ezek lihegésre, rövid elnyomott kiáltásokra, azután a nők hangos sikolyaira, a férfiak kiáltásokhoz hasonló nyög-

ve-sóhajtva, artikulátlanul formált hangjaira váltottak. Jani egy ideig a többiekkel tartott, de amikor Rina felől szenvedélyes angyali kuncogások és ördögi morgások egyvelegére lett figyelmes, félbeszakítva csakratsztítását, lopva Rinára nézett. Annak arcán légies mosolyok és szenvedélyes vicsorgások váltogatták egymást.

Csakratsztítás után a nők négy vékony matracot raktak le négyszög alakban, és ráfeküdtek. Ki ahogy akart, úgy. A férfiak egyelőre egy-egy matrac mögött álltak – Jani Rina matraca mögött. Feladatuk az volt, hogy a Guru kezében tartott gong hangja után a következő gongszóig tartó öt perc alatt azt csinálhatnak az éppen nekik kiosztott nővel, amit akarnak. Ha úgy gondolják, semmit. Ha meg másképp, akkor majdnem mindent, a nemi szerveik egymásba hatolását leszámítva. Aztán matracot – tehát nőt váltanak –, és a gongszóra a soron levő nővel folytathatják.

Jani Jane-nel kezdte. Aztán Joan, majd Samantha következett. Végül Rina. Minden nőnél más tapasztalt, de mindig kellemes élvezetet. Ugyanez volt az eredmény a következő gyakorlat végén is, amikor a férfiak feküdtek a matracokon és a nők látogattak. Időnként az élvezet meg elévlezet hangos megnyilvánulásai voltak hallhatóak.

A gyakorlatok után teaszünet. Külön a négy férfi, külön a nők. Megbeszélték, mit tapasztaltak. A Farkasok, tehát a Nagy-, Kicsi- és Aligfarkú farkas szokásuk szerint egymás szavába vágva dicsekedtek. Az

Aligfarkú azt állította, hogy a Guru tiltása ellenére ő titokban megkertyintette Samanthát. Jani ezt valószínűnek tartotta, mert lehet, hogy Samantha nem is észlelte Aligfarkú behatolását.

Janit bántotta, hogy Nagyfarkú szerint Rina nemcsak angolul beszél, hanem franciázni is jól tud. „Hát ez lenne Rina nyelvtudása?” – sóhajtott Jani féltékenyen. De neki meg Joan szépen formált angol ajkai között reagált himtagja régen tapasztalt érdeklődéssel. Tehát oké. Rinával gyengéden harmonizált szexualitásuk. A zsurlóból lett leánykás epizódjuk folytatása átlépte a realitás határát.

Kezdődhetett a páros gyakorlat. A hölgyválasz. Nagyság szerint választottak. A Nagymellű a Nagyfarkút, Kismellű a..., és így tovább. Érdekes mennyiségi effektus. Normálmellű Rina a Normálfarkú Janit. A párok csillag alakban elrendezett matracokon egymással szemben ültek, egymást átkarolva, széttárt lábakkal. A nők combjukat párjukéra tették, homlokukat annak homlokához érintették. A fejcsakráik miatt. A klasszikus tantraülés. Mindenki meztelen volt, Gurut kivéve. Meg valószínűleg azt az alsó szomszédot is, aki az előző gyakorlatok hangosabb fázisai alatt fölkopogott – valószínűleg seprőnyéllal. Rina, ha kellett, fordította Guru instrukcióit. Páros pozícióján Janival ilyenkor sem változtatott. Fejcsakráik egymáshoz tapadva, mintegy gondolataikat összefonva. Rinát asszisztensi szerepe sem zökentette ki Jani partnernőjének szerepéből.

A Guru a pároknak palatáblát, krétát adott. A táblára fölrajzolják párszövetségük szimbólumát. Ha a pár azzal elkészült, intenzíven közösül. A szimbólumot az érzéki közösülésből származó szexuális energiával a tantraistenekhez küldik, föl az égbe, azok égi világába. Jani, elfeledve szürke hivatalnok voltát, így, elnyűtt öltönyétől megszabadulva és föltöltve az előző gyakorlatok folyamán szerzett energiával, a palatábla aljában kezdődő és annak a felső határán végződő bátor egyenes szakasszal kezdte. Átadta a krétát. Rina leveleket rajzolt Jani fölfelé mutató vonalára. Egy zsurló született, amelynek őt hajtása volt. Egymásra mosolyogtak. Az ő szimbólumuk.

Miután a párok elkészültek, a Guru elrendelte, hogy a palatáblát helyezték maguk mellé, úgy, hogy a páros mindkét tagja jól lássa. Majd egyre hangosodó misztikus zenére, ritmikusan mozogva tantraülésükben a párok hímjei lingamjukat be kellett hogy vezessék párjuk jónijába. Amikor Jani is benn volt Rina jónijában, majdnem megkérdezte vidáman: „Jó, mi?”

Guru egyre hangosabb varázsszavakat hallatva pártól párig járt, misztikus rigmusokkal buzdítva őket. Amikor meggyőződött, hogy minden pár egy-egy testté egyesült – hogy egy lélekké-e, azt még ő sem tudta megállapítani –, elkiáltotta magát: „Tú de vindóvz vid de szimbolz!” Rina lefordította: „Az ablakokhoz a szimbólumokkal!” Biztosan jól ismerte ezt a parancsot, mert magához vette párnájukat is. Őlét erősen Jani büszkeségére szúrta – amelynek halmazállapota szilárdabb már

nem is lehetett volna –, azt mélyen magába engedte, majd a férfi nyakába kapaszkodva tornászta föl magát, hogy Jani odavihesse őt a már nyitott ablakok valamelyikéhez – kettőből választhattak.

Ekkor már az alsó szomszéd dühös kiáltozását is hallhatták: „Hagyják már abba, ne táncoljanak, leszakad a mennyezet. Ez egy lakóház, nem diszkó!...” – ordította és hevesen verte, talán seprőnyéllel, nyitott ablakán keresztül a ház külső falát.

„Kam, kam...!”, tehát „Gyerünk, gyerünk...!”, buzdította Guru a párokat. „Tú de vindóvz, tú de vindóvz!!!” – parancsolóan. Rina már az egyik ablak párkányán ült, fenéke alatt a párna. Jani Rina combjai között a nőbe belefeszülve, mindkét tenyerével tartotta a nyolcemeletnyi mélység fölött annak két formás fenékfélgömbjét. A nő háttal az éjszakának. Két karját hátrahajtott feje fölött kinyújtva kínálta a tantraisteneknek a kezei között tartott párszimbólumukat. „Szállj, repülj, az ég felé, zsurlóból lett lányka!!!”

A többi pár nem igyekezett az ablakba. A zene hangosan szólt. A Guru parancsolóan kiabált. A lenti szomszéd üvöltözött. A Farkasok és a Mellesek visszakoztak. Abbahagyva tantrás közösülésüket, már csak figyelték, mi lesz. A Guru háremhölgyeinél ez egy sztrájkjal ért föl. Már ha csak őtőlük függ, hogy mennek-e az ablakba, vagy sem.

A Guru fölismerte a helyzetet. Ledobta magáról a leplet. Odament a Kismellühöz és azt pár mozdulattal fölszúrta, mintha rugóra járt volna a lingamja. Samantha, a Kismellű, már a Guru ölére tapadva, megpróbálta hátrahajolva a szőnyegről magához venni szimbólumát. A Guru ezt nem engedte; az ablaknál termett vele. Ráültette az ablakpárkányra – seb, nem seb, édes mindegy –, csak segíteni energiájukkal Janiéknek.

Ekkor a lenti szomszéd még hevesebben kezdett fölfelé bökdösni seprőnyelével. Beletalált Jani bal kézfejebe, eltalálva a kézfej fontos idegét. Jani fájdalmában még mélyebben hatolt lingamjával Rina jónijába. Próbálta kiegyensúlyozni a hirtelen erőtlenné vált kezének hiányát. Nem segített. Pozíciójuk a párkányon instabillá vált. Szimbólumuk a háztól egyre távolabbra került. A zsurlóból lett lányka megindult mélybe vezető röppályáján. Fokozatosan vele tartottak Rina kezei, karjai, feje, törzse, csípője, lábai. A párna is kizuhant. A lenti szomszéd seprőnye le még beleboksolt a párnába, megváltoztatva esési irányát.

A párna után Jani következett. Mivel elrugaszkodott az ablak alsó keretétől, hamarosan megelőzte a párnát. A második emelet magasságában utólérte Rinát. Elkapta a palatábla alsó végét, ott, ahol a nő fogta. Néhány ujjuk összeért...

A Parkkáó hadművelet

Nevezzük Parkkáónak. Röviden Parknak. Az épületkomplexum a folyó partján állt, a szlovákok által már majd egy évszázada birtokolt városban. A szlovákok előtt magyarok. Azelőtt osztráknémetek. Majd visszafelé haladva az időben ismét magyarok és ómagyarok voltak itt az urak. Ószlávok, óóavarok és óóókelták. A három-ósok előtt a rómaiak... És még jóval előttük csapott homlokú, szőrös alakok... A lista lelegején az Atyaúristen.

A Parkkáó történelmi és geográfiai koordinátái döntőek. Meghatározzák története végkifejletét...

A Parkkáó színtere volt fiatal lányok megkönyékezésének. A múltban s a jelenben is. A bakfisokkal egy középkorú férfi – mint például én, alig ötvenes és harmadszor házasság –, de a vénember is büntetlenül, a gyanú sötétebb árnyéka nélkül csak tánckurzusokon érintkezhet. A idő foga nyomát viselő keze foghatja üde kacsóját. Erőtlenedő karja tarthatja karcsú derekát. Bizonyos táncoknál combjai között tarthatja a sajátját, bele-bele-bökve azzal illatos partnernője – inkább partnerlánya –

ölébe. A táncmester jelére partnercsere, új illathullámok özöne.

Az illatok a kezét is átjárják az embernek. Mielőtt hazamegy, el kell távolítani. Muszáj.

Én ezt munkahelyemre visszaroohanva teszem. Teleengedem a mosdót vízzel. Erős mosószerrel szórok bele. Míg föloldódik, tenyereimet az olajos vasmunkások által műszak után használt súrolószerrel dörzsölöm. Majd a mosdóban áztatom.

Hogy a Parkkáóban fiatal lányokat szeretnék megkönyékezni, az túlzás. Parkkáós ténykedésem oka nosztalgia. A Parkkáóban játszódtam le életem első táncanfolyama. A Park melletti folyóparton a sötétben az első csókok, ölelések megismerésfolyamata.

– Mi lesz már a reggelivel? – kérdezte a milliárdos, és az asztal lábába rúgott. A komornyikéba akart, de túl messze volt. Komornyiknak nevezni a milliárdos mindenét nem helyes – sofőr is, meg kertész. A milliárdos más pénznemben csupán milliomos. De elég gazdag ahhoz, hogy az ország elnökét is sakkban tartsa. Hogy az elnök magas kerítésű alacsony palotájában félve emelje föl telefonját, ha ő hívja.

– Aztán hívd föl a városmesteri irodát, jelents be! – folytatta a néhánymilliárdos, azaz sokszázmilliomos (pénzneme válogatja). Reggelizve és már azon is gondolkodva, kibe is rúghatna átvitt értelemben.

Amikor a komornyik a kávént öntötte – ügyetlenül –, a milliárdos (maradjunk ennél) visszafogta magát. Nem rúgott. Inkább a Parkkáóra gondolt. Nemcsak nosztalgiázva. Mivel nem nyámnyila alak, a jövőbe tekint. Nem az első csókra gondol, ami a Parkot illeti. Tervei vannak vele. Ha törik, ha szakad...

A mosdótól hazáig félóra. Gondos kézmosással, átöltözéssel kétszer annyi. Illatokon kívül körömlakkdarabkák, bőrsejtek ezrei is rám tapadnak a tánckursuson. Női hajszálak is. Ez mind izgi. Csak addig, míg föl nem ötlük bennem a „Ha tudná a feleségem...” Kompromittáló táncruha le, biztonságosan steril föl. Irány a villamos.

Időnként szagolgtatva, ellenőrizve kezeimet, zötykölődünk. A centrumtól, ahol dolgozom, a lakótelepig, ahol... Világos. Légvonalban tíz kilométer. Időben három. Évtized. A csupa üveg és acél, égbe nyúló irodaépületekkel körülvett, luxusvendéglőkkel és még luxusabb luxussal tűzdelt belvárosból a villamossínek a szocializmus lakótelep-émlékművéig vezetnek. A végállomáson leszállok. Nemcsak azért, mert mást nem tehetek, hanem azért is, mert ott lakom. Mert mást nem tehetek.

Délután kettőkor a városmesteri dolgozószobába kopogtatás nélkül lépett be a milliárdos.

– Tessék! – hallatszott egy gépies hang.

A tessék előtt a kopogtatásé is. Körülnézett. A

„Tessék!” ellenére a dolgozószoba üres. A milliárdos elmosolyodott: „Jó találmány ez a kopogtató-köszönő automata. Ismerem: az európai udvariassági normának teszünk így eleget.” Majd elnyomta mosolyát, hiszen veszekedni jött...

– Ratatata... – ugatott fel a géppisztoly az ülogarnitúra mögül előugró városmester kezében. A milliárdos a szívéhez kapott. Az ülogarnitúrára omlott... Pár másodpercig fejét hátravetve, szemeit kifordítva hevert. Megmozdult. Jobb kezét maga elé nyújtotta, benne konyakospohár. Az ülogarnitúrára omlás közben húzta elő. „Tölts a legjobbiból!” – mondta majdnem. De meggondolta. Poharát visszatette a zakózsebébe. „Hiszen veszekedni jött!”

– Mikor foghatok hozzá? Mikor? – kiabálta a milliárdos, haldoklásából fölugorva. Ha valóban a városmester heverőjén végzi, akkor azt örökösei elvitetik a kastélyába, kiállítják dinasztiajuk múzeumában. A gondolatra, hogy a tilalom ellenére iskolakirándulásos fiúcskák próbálgatják majd ott fenekükkel a heverő rugózatát, a milliárdos izgatott lett. De aztán megint ordított:

– Mikor? Mikor?... – mert hiszen, isten bocsássa meg, veszekedni jött...

A feleségem meleg vacsorával várt. Pusztit nem adtam. A gyerekeknek sem. A harmadik házasságom még kicsike gyümölcssei. Mindnyájan hozzászoktak, hogy kedden és csütörtökön, amikor a tánciskolában túl-

órázom, nem puszkodunk. A családomnak túlórám földrajzi helyeként a munkahelyemet jelöltem meg.

Kedden és csütörtökön otthon nem puszkodom, mert akadhat valami árulkodó, eltávolítatlan illatmaradvány, mely arcomra ragadt tangó közben. Amikor a táncpartnerek megfelelő arcféltekéi is egymáshoz tapadnak az oldallépéses variációnál. Tehát a kinyújtott, összekulcsolt bal és jobb kezünket az egyik irányban tangólépésben követve a jobb arcféltekém az éppeni partnerkisasszonyom bal féltekéjéhez simul. Visszafelé az én balom az ő ellenkezőoldalijához.

Hétfőn, szerdán és pénteken – a páratlan munkanapokon – otthonomban agyoncsókolgatjuk egymást. Szeretem őket, de az előző két családommal is tartom a kapcsolatot. Ezért, miután mesét mondtam a gyerekeimnek, leoltom szobájukban a lámpát és számítógéphez ülök a nappaliban. Csetelek és imélezek a többi gyerekemmel, volt feleségeimmel.

A harmadik feleségem – szintén a nappaliban – tévét néz vagy vasal. Egymásra mosolygunk időnként. A számítógépezést meg-megszakítva el-elbeszélgetünk. Esti fél tizenegy körül, amikor az otthon illatai már mélyen belém ívódtak, jöhetnek a kockázatmentes puszik és csókok is. Hétfőn, szerdán és pénteken korlátok nélküli a családi idill. Hétféteken határtalan.

Másnap reggel – pénteken – ismét villamossal a városba. A Parkkáó mellett is elhaladva. Egy éve, a

tánctanulásom harmincéves szünet utáni újrakezdése óta, a Park barnás sziluettje emlékeken kívül új kihívásokat is magában rejt. Az épületkomplexum mögötti reggeli párafelhő hátteréből kiemelkedve – tavasz volt – a Park kontúrjai szomorúsággal vegyes örömréteget keltenek bennem.

Az újrakezdés éve folyamán sok minden megváltozott. Míg a Parkkáós nosztalgiám változatlan, a táncot újabban sokkal jobban élvezem. Ez jó. A rossz a Park szomszédságában vetette meg a lábát. A Park barnás kontúrjai mögött – ha a villamos felől nézem munkába menet – egy monumentális építkezés sziluettje nő. A Parkkáó közvetlen szomszédságában.

Napról napra magasodó épülettömbök, körülöttük fokozatosan eltörpülő daruk erdeje. Félelmem, hogy esetleg tánctermünkre rádől egy daru, miközben az angolkeringő mélyebb rétegeibe ásom be magam valamelyik kisasszonynak álcázott illatos kislánnyal, nem volt reális. Az irracionalitás határán túli a fóbiam is, hogy szalszalépéseink földrengést idézhetnek elő, és ránk omlik a szomszédból az egyre magasabbra kapaszkodó acélbeton óriás.

A reális veszélyt az ott építkezők területhódítása jelentette. A Parkkáó telkét megvették az államtól. Jött az építetők és városvédők vitája: Bontani vagy sem? A vita lezárásával a hír: A Parkot hamarosan lebontják. A Parkkáóból csak a K.O. marad! Lerombolják, tönkreteszik, eltemetik, emlékeink szimbólumát pokolba

küldik... De mikor? Az időpont titkos, ismeretlen...

A múltban és a jelenben a város sok értékes és szeretett épületét pusztították már el. Évszázadokkal ezelőtt egyszerű volt. Egy tűzvész, és megint volt hol építeni. A nagyúr – vagy kisebb úr – intett szolgálóinak, és azok rohantak építkezési területet kiegészíteni. Még jó, ha az ott lakók a bőrüket menthették. Háborúk után a város az építkezési vállalkozók Eldorádója volt – bár külföldön Paradicsomuk is létezett.

Ha a fennhatóság vagy rendszer változott, lakossága cserélődött, annak létszáma növekedett vagy fogyatkozott, akkor volt a legnagyobb veszélyben a régi, az emlék... Az Új Nagyúr gyakran idegenből származó talpnyalói és csőcseléke pusztította, rombolta a várost...

– Rendben! De úgy is legyen!... Kellemes hétvégét!... – mondta a milliárdos magánrepülőgépe pilótafülkéjében. Startoltak. Ilyenkor mindig a pilóta mellett kibicelt. A komornyik-pilóta ezt nem szerette. A komornyik-sofőr, a komornyik-kertész sem, meg a komornyik-komornyik sem, mikor beleszólt a munkájukba. De azért kedvesen mosolyogtak hozzá...

A milliárdos mindenese a műszerekre koncentrált. Beprogramozta az úti célt: Dubai City. Gazdájára pislantott. Az minden mozdulatát ellenőrizte. Mivel a gazda az ostort nem készült elővenni: Dubai rendben.

Start, fölemelkedés, még emelkedés, aztán nyuga-

lom..., automatapilóta bekapcsolva. „Egy sikeres nap... – állapította meg a milliárdos elégedetten. – A kertésze tökéletes pilótája... A városmestere majd ideális menedzser... Csak lassú...” – morfondírozott tovább. Már a luxusszínvonalon berendezett utastérben vágta lábujjai körmét a manikűrös-komornyik. Az automatapilóta körmöt vágni egyelőre nem tanult meg.

Másnap, a múltban gyakran gazdáját cserélt, most szlovák tulajdonú, már majdnem világáros-főváros város szombati napilapjai címdalán: „A Parkkáót elkezdi bontani. Időpont fix. Május 9. A volt győzelem napja!” Mármint a győzelem volt napja.

– Milyen ügyesek a disznók! – mondtam a feleségemnek napilapot olvasva, amikor az hírt adott a várost állítólag, de önmagukat biztosan gazdagító kapitalisták Parkkáó-ellenes támadásának véglegesített időpontjáról. Szombat délután volt. Padon ültünk a lakótelepi játszótéren. Gyerekeink a homokozóban, ha nem vigyázunk, a homokot kóstolgatták.

– Megegyeznek a nemzetközi kapitalista mozgalommal, hogy átteszik a győzelem napját nyolcadikára. Majd kilencedikét a Parkkáó legyőzésének napjává nyilvánítják! – folytattam feleségem kezét simogatva. „Ez megnyugtat. A női kéz gyengéd érintéseinek rabjává válok...” – állapítottam meg gondolatban.

Feleségem rám mosolygott. A bontás nem zavarja.

Vidéki, az ő tánciskoláját rég lebontották. A helyén kaszinó a helyi milliomosoknak. Feleségem táncolni a tánciskolában nem tanult meg. Szüzességétől is jóval később búcsúzott. „De megértelek” – mondta együttérzően.

– És az a sok bál, meg a koncertek... Mind odakötnék... – szomorkodtam tovább.

Ami a jelenben kötött oda, arról inkább nem beszélem... „Még biztos lehet tenni valamit! Hol vannak, akik nem hagyják annyiban? Egy hosszú hónap még május kilencedikéig...”

Este bepötyögtettem az internetes keresőbe: „Városvédelem, Parkkáó”. Utalás pár újságcikkre. Városvédő rezignáció mindenütt: túl nagy és veszélyes pénzek forognak kockán. A Parkkáó helyén kultúr-, bevásárló-, szállodaközpont épülhet tehát, wellnessekkel és kutyafodrász-szalonokkal keresztül-kasul tűzdelve. Internetes nyomozásom apropója: A Park megmentése reménytelen, megmentőjelölt esélytelen. Sehol egy Messiás...

Éjfél felé járt. Lezuhanyoztam. Nem hideg vízzel... Biztos azzal kellett volna, mert a fejem forró maradt: „És ha én lennék a Parkkáó Messiása? A szimbólumentő?” – fogalmazódott meg bennem a gondolat, míg megtörölköztem.

Fölvettem a pizsamámat. A hálósobában a már alvó feleségem mellé feküdtem az ágyba. A mennyezet sötétjét kémelve gondolkodtam. Messiási küldeté-

sem járt fejemben. Majd ugyanerről álmodtam...

„Parkkáó lerendezve...” – nézegette elégedetten az elsuhanó pálmaszigeti panorámát a milliárdos. Tricikli páholyában terpeszkedve. A Pálmaszigetek legnagyobbját szemrevételezte, Dubai pillanatnyi fő attrakcióját. A tizenhetedik levélen karikáztak. Nem is sziget, hanem Pálmafélsziget-levélen. Még kimerítőbben: mesterséges félszigetek palma formájú rendszerének tizenhetedik félszigetén. Triciklijéből a milliárdos palotaszerű nyaralók egyvelegét csodálhatta. A triciklis szépen ívelt izzadt hátát is, ha visszanézett menetiránnyal háttal ültéből.

A Pálmafélsziget-rendszer törzse következett. Égbe nyúló luxushotelek. Monumentális üzleti, szórakoztató és lakóépület-komplexumok. Két oldalról óceán. „Csodaszép természeti adottsága ez a pálmatorzs-félszigetnek! De az egyik oldalról nagy folyó, másikról meg sziklás dombvonulat, az sem kutya...!” – szívta meg szivarját a milliárdos a Parkkáó-féle telkére gondolva.

A komornyik-triciklis – természetesen, ki más? – a sóízű nagymelegben izomenergiáját a tricikli mozgási energiájává alakította át. Erőteljes pedálozásával elektromosságot is termelt. A triciklikerekre szerelt dinamó a trópusi turisták kényelmét szolgáló legújabb csodához adta az áramot. Nyakig gombolt, fejen kívül mindent takaró, hűsítő turistaruha pórusaiból a turista bőrére miniatűr szellők fújdogálnak. Az öltözetet behálózó mikroszkopikus szivattyúk és ventilátorok

működtetése drága hagyományos- vagy napelemmel. Igásló-komornyik erőművel olcsóbb. Az ő ránézése is szép izomenergiájával termelt áramával...

Egy város, magasból és hosszabb időléptéken át tekintve rá, élő organizmus. Az évszakok váltakozásának megfelelő periodikus színváltozásokon kívül történelmi időskálán kisebb-nagyobb kiterjedésű és különböző jellegű tartós változásokat mutat. Itt egy új utca, ott egy eltűnt park. Amott egy születő városrész. Errefelé meg lebontott vagy átépített lakónegyed. Arrafelé új gyárak terpeszkednek, esetleg volt üzemek kopár telkei szomorkodnak.

A Parkkáó fürdőnadrág. A nagy folyó partján üldögélő, lábát combközépig a folyó vizébe lógató, sziklás-meredek domboldal mellkasú óriás fürdőnadrágja. Feje jelenleg villabibircósokos. Sokszeme folyóra néző házablakok. Évmilliók óta üldögél itt meggörnyedve. Szorosan, vállával és teste más részeivel érintve a többi, ott ülő vagy fekvő sziklásdomboldal-mellű óriást.

Az óriásnak köldöke is van meztelenszikla hasaalján. Köldök-alagút. Villamosok járnak ki-be rajta. Mielőtt az alagút megjelent rajta, arrafelé, az óriás hasaalja tájékán, egy temető volt csak. A város sok-sok zsidójának a csontjaival. Amikor az alagút elkészült, a temető nagy része betemetetett. Majd a Parkkáó és a mellette elhaladó széles út is fölépítettett. Akkor a temetőből már csak pár sír maradt.

A bűnös, temetőipró Parkkáó most bűnhődni fog. A büntetés nagyobb lesz, mint a bűn. Kevesebb marad belőle, mint a pár temetői sír: semmi... Bár egy ideig még helye lesz az emberi emlékezetben. Meg régi fényképeken, írásos megemlékezésekben. Idővel marad csak a fénykép és az írott sorok...

Hétfőn már terveim voltak. A Parkkáó Messiása akcióba lép! Elmegyek a városvédőkhöz a javaslataimmal. Ad egy: „A Park megmentéséért” zenés-táncos építőtábor szerű happening a Parkkáóban. Ad kettő: városmentő-főhadiszállás honlap az interneten. Ha a lakosság a sarkára áll..., van egy hónap..., a Parkkáót nem adjuk könnyen!

A városvédőkhöz délután mentem. Aznap nem táncoltam, a feleségemnek tehát elárulhattam, miért maradok ki munka után. Megpróbált lebeszélni: a család fontosabb, mint akárhány Parkkáó. Estefelé bábszínházat akart velem játszani a gyerekeknek. Ha nem jövök, hiányozni fog a gonosz sárkány.

– Nem, ne sértődj meg! – simogatott meg aztán a feleségem. – Vicceltem... Menj, harcolj a sárkánnyal! De legyőzéséért nehogy elfogadd a királykisasszony kacsóját is!!! – mondta féltékenyen.

A városvédők egy romos villában, a belvároshoz közeli villanegyedben székelték. Ki tudja, talán a városvédők ellenfelei is oda járnak székelni, mert a kapu előtt

néhány szarrakás éktelenkedett. Beléptem a kapun. Majd a ház kilincslenyomásra nyíló bejáratán. A kétemeletes kis villa előteréből csigalépcső vezetett az emeletre. Föülről hangok. A lépcső vészjóslóan nyikorogott lépteim alatt. Fenyegető hangja beleillett a városvédőkről alkotott általános képbe: sátánisták, terroristák vagy városvédők – egykutya. Ezt a képet leginkább a városfaló építési nagyvállalkozók szuggerálták a közvéleménynek.

Mikor az emeleten beléptem a helyiségbe – mely kopogtatásomra tessékkkel válaszolt – a nagyvállalkozóknak adtam igazat: a kopott helyiség padlóján szétzedett géppuskák, egy-két aknavető, az asztalon pár géppisztoly, egy rakás pisztoly. Meg fonottkosárnyi tojásgránát. „Jön a húsvét...” – állapítottam meg.

Egy géppuska mellett ketten térdeltek, valamit szereltek rajta. Idősebb nő, fiatalabb férfi. Már mint nálam idősebb meg fiatalabb. Fölálltak. Kezet adtak. Bemutatkoztunk. A nő, hogy ő a Ká. A férfi meg az Em. És én leszek az Iksz. Már mint az X. Y.-ból (európaiasan) a keresztnév. Ha várost védeni méltóztattam volna jönni.

– Persze, azért – egyeztem bele. „Iksz vagyok tehát! A Messiás!” – tettem hozzá gondolatban.

– Iksz! Te a Parkkáót akarod megmenteni... Gondolod, mi nem? – mondta később Ká, miközben teát öntött. Már asztalnál ültünk, tojásgránátok félretolva.

– Gondolom, ti is... Ezzel a szép kis arzenállal... – mutattam a körbe.

– Á, dehogy... – legyintett Em, a fiatalember. – Ez melléktevékenység. A készülő Partizán Múzeum megbízásából javítunk fegyvert. Szerelünk, olajozunk, festünk. Városunkban olyan is lesz..., bár itt csak gárdisták garázdálkodtak... Kell a pénz a költségvetésünkbe.

– Hát akkor hogyan akarjátok a Parkot megvédeni? – fúrta oldalamat a kíváncsiság.

– Nyílt titok. Az Elnöki Palotánál éhségstrájkot tartunk. Húsvét után, akkor könnyebb böjtölni... „Mi nem eszünk, ti meg ne faljatok!” lesz a jelszónk. Mármint, hogy ne falják föl a Parkkát... érted? – magyarázta Ká, a koros városvédőasszony.

– Értem hát... Valami más akció, valami adrenalinosabb? A lakosság, ha vért lát, megvadul, mint a bika! Vagy inkább mint a kölykét féltő anyatigris! – próbáltam bátrabb hangvétellel.

– Nem, vért nem..., semmi esetre. Pacifisták vagyunk, erőszakmentesek! – válaszolták.

Ezzel a Messiás-énem nem értett egyet. De óvatos-énem súgta: „Ne hallgass a Messiásra!” Míg vitatkoztak, megkérdeztem:

– És a szar a kapu előtt, szintén tiltakozásból van ott? – igyekeztem könnyed hangvétellel előkészíteni távozásomat a Parkkát megmentése szempontjából kevés eséllyel kecsegtető városvédőktől.

– A szarkupacok csapdák... Gyakran sokáig itt

vagyunk, itt is alszunk. Ha éjszaka látogatónk jönne, megéreznék, ha már bent ólálkodik – magyarázta Ká asszony óvintézkedésük lényegét.

Másnap hívott Em. A Parkkát happeninget megcsinálhatnánk. Mégis jó ötlet. Szuper. Most már részletesen elmagyaráztam, hogyan képezem. Telefonba, mert nem titok, engedélyt kérünk a várostól:

– „A Park megmentéséért” akció szórakozást és fizikai munkát is jelent a résztvevőknek. Cél: a május kilencediki bontási offenzíva elleni védelem. A Parkkát három oldalról – vagyis inkább kettőről – védtelen. A negyedikről, folyó felől, a buldózerek inváziója lehetetlen – magyaráztam. – Tehát az út mellett, amerre a vilamosok járnak, védőárok-ásás. Barikádépítés. A hegyoldal szikladarabjaival erősítve azt. Az árokásók, barikádépítők jókedvét jazz-együttesek fogják gerjeszteni. Jazznapi reminiscenciaként – ez már eléggé happeninges elem, reménykedtem. – A belváros irányából támadás nulla – onnét a nagy építkezés véd minket. Ez talán az egyedüli pozitívuma. A belvárossal ellentett irányban szintén futóárokásás meg barikádépítés. Technológiája, mint az út menté. Különbség: itt rockzenekarok festenek alá – fejeztem be vázlatomat. Munkáskéz szerintem lesz elég. A jazz- és rockrajongók biztos eljönnek. A tánciskolások is. Meg talán a modellezők, bélyeggyűjtők, csillagászklubosok, sakk-körösök. Meg még ki tudja, kik...

Emnek tetszett a happening-kon koncepcióm.

– Megszervezzük... – ígérte. De mégis mi szerveztük meg.

Késő délután – kedd volt – tánciskola. Tangó. Ismétlés, új lépések, új variációk. Néha elmélázok, mert örömmel tölt el, hogy a happening sínen. Időnként gondokba merülök, mert a városvédő főhadiszállás-honlap még sehol.

Sanellel gyakoroltunk. Tudtam, hogy partnernőm főiskolás. Testfelszíni nevezetességeiről szintén tudtam. Leginkább melleiről, melyek tánc közben lökhárítóként is működtek. Megtörtént az is, hogy egyik vagy másik melle lezseren, széltében végigsimította felsőtestemet. Főleg, ha a koreográfia szerint szoros egyetértésben, egymással ellenkező irányban forogtunk.

– Sanel, mert így nevezlek magamban – mondtam, míg a táncmester magyarázott –, kérdezni szeretnék tőled valamit. – Tánckurzuson tegeződünk.

– Kedves tőled, szép név. Szeretem a Chanell illatát. Bár más használok... – mosolygott rám a lány.

– Én is szeretem az illatod... – kedveskedtem. Visszamosolygott. Persze elhallgattam, hogy ha nem is Chanell, amit használ, de nehezen eltávolítható.

– A kérdésem... – folytattam –, ...nem ismer valakit, aki ügyes és merész honlapkészítő? A Parkkáo megmentéséről lenne szó...

– Gondolkodom rajta! A Parkért mindent! – mondta.

„Mindent talán mégsem...” – akadémuskodtam gondolatban.

– A következő körben biztos mondom valakit... – és továbblépett, mert a táncmester partnercserét vezényelt.

– Zú a neve. Diktálok a telefonszámát. Hívd fel holnap! Tudni fog rólad, ígérem – mondta Sanel úgy húsz perc múlva, mikor a csacsát gyakoroltuk együtt.

A milliárdos szerdán már tudta, hogy valami készül. Sms-ben kapta a hírt, mert telefont éppen nem vett át.

– Várj, lassabban! – mondta, és az időnként rövid hangjelet adó mobilja után nyúlt.

A komornyik lassított. A milliárdos olvashatott: „Valami büzlik Park-ügyben. Jobb lesz, ha gyorsan hazajössz... Jojó” – olvasta.

„Mi lehet az? Már minden és mindenki fontos a marokban volt! – találgatta az üzenet hátterét. – De most mindegy, fontosabb dolgom van...” – hagyott fel spekulációival, és szólt a komornyiknak:

– Gyorsíts! Még, még... Ááá... most... ez az, ez az..., most jó..., jóóó...! – kiáltotta oda a háta mögött intenzíven a segge lyukában tevékenykedő komornyik-szeretőjének. Az mindent beleadott.

– Jóóóóó..., jóóóó... Heuréka...!!! – ért el a csúcsra a milliárdos.

És vége volt... „Ez még mindig jobb, mint a tűző napon triciklizés...” – gondolta a komornyik.

Lecsipentett egy kis pihét vagy mit a milliárdos mezte-
len fenekéről. „Így, hátulnézetből egész deltás a
főnök...” – vizsgálgatta tekintetével a már elégedettsé-
gtől ernyedő gazdáját.

Zúval a Várhegy alatti alagútban találkoztam. Persze
nem abban, amelyikben villamosok járnak. Ebben az
alagútban – inkább alagzszakútban – rock-klub volt és
egyben a városi dzsungel egzotikus fiataljainak tanyája.
A város réteggkultúráinak gyülekezőhelye, gyújtópontja.

– Iksz vagyok – mutatkoztam be Zúnak, aki szemmel
láthatóan nagy számítógép-specialista volt. Pírszingként
az ajka szélén egy odaillő mikroszip szolgált.

Zú már bemutatkozott. Aztán Sanelt említette. Azt,
hogy Sanel csinos fiatal lány. Meg hogy ő nem táncol,
de Sanellel el tudná képzelni. És hogy nekem tetszik-e
– a Sanel. Amikor azt válaszoltam, hogy „Igen...”,
beléptem Sanel Fanklubjába, aminek ő szintén tagja
lehetett. Mert ekkor kedvesen tovább tessékelt az alag-
út bejáratából.

Zú elvezetett az alagút – volt atombunker? – egyik
kiszögellésébe. Vastag acélajtó takarta. A helyiségben
néhány asztal, rajtuk számítógépek. Leültünk melléjük.
Elmondtam, mi járatban vagyok. Zú figyelmesen meg-
hallgatott. Mikor befejeztem, Zú az egyik számítógép-
hez fordult. Villámgyorsan lekopogott valamit a billen-
tyűzeten. Észrevettem, Zúnak mindkét kezén hat-hat
ujja van. Ki tudja, így született-e? Vagy a sok billentyű-

használat eredménye a darwini fajfejlődés-elmélettel
összhangban?...

– Mutatok pár hasznos dolgot – mondta Zú. – A
városvédő főhadiszállás honlap stratégiája és anyaga
meríthet a különböző hadi-stratégiai szoftverekből,
háborús meg polgárháborús számítógépjátékokból –
folytatta. Mutatott is egypárat: A Pentagonból és
Moszkvából lopott háborúszimulációkat. A „Jeruzsálem
bevétele” játékot, középkori inspirációként. Meg
Sztálingrád ostromát, véres utcai harcokkal színesítve,
sok-sok virtuális áldozattal.

– A lényeg a városvédeés szervezése békeidőkben.
Persze ugyanolyan fontos az akciókészség konfliktus-
helyzetekben. A városvédő akciók mikéntjét, amennyire
csak lehet, a közös akarat döntse el. A ma embere a
vezéreket nem fogadja el. Harcolni csak saját akaratából
hajlandó. Meg kell neki adni a lehetőséget, hogy része
legyen a döntésekben... – fejeztem be elképzeléseimet.

– Értem... – gondolkodott el Zú, fülében vakarászva
jobb keze hatodik ujjával. A hatodik ujjja még véko-
nyabb volt, mint a mellette levő, átlagos kisujjnagságú
kisujja. Praktikus...

Eltelt néhány nap. Elmúlt húsvét. A városvédők enge-
délyt kaptak a rendőrségtől az Elnöki Palota előtti, éhség-
sztrájkos tüntetésre. A Parkkáós happeninget szintén
engedélyezték. A városi hivatalos szervek is beleegyezé-
süket adták. A városvédőket kicsit meglepte a szokatlan

engedékenység. Csak kicsit. Mindenki tudta ám, hogy a Parkkáó sorsa a győzelem napjának – vagy a nagy vereség napjának? – a közeledtével ismét a közvélemény figyelmének gyújtópontjában áll. A hivatalos szervek nem akarták tilalmakkal élezni a helyzetet. Remélték, hogy ismét győz majd a többség érdektelensége...

Két nappal a párhuzamosra tervezett éhségsztrájk és happening előtt már a városvédő főhadiszállás honlap is aktivizálódott. Zú ügyes munkája – persze nem egyedül csinálta. A honlapnak a www.veddmeg.sk nevet adták. A gyengébbek kedvéért: „Védd meg!” Részben az idiótább országháló-rendészek megtevesztéséül. Meg azért, hogy a valamit vásárolni akaró állampolgárokat is – a többség ilyen – honlapunkra csalogassák.

A Parkkáó megmentéséért kevésbé pacifista tenni akarók valóságbeli főhadiszállása az atombunkerben alakult ki, annak is a Zú vasajtaja előtti folyosórészén. Viszonylag gyorsan berendezték. Feleségem rosszalotta, hogy már nemcsak túlórázom – kedden és csütörtökön –, hanem hétfőn, szerdán és pénteken késő estig várost mentek. Hétfvégén is azt fogok. Megígértem, hogy május 9-én, a remélt győzelmünk napján visszavedlek Messiásból családapává. Kisgyerekeimet, akiket akkor láttam, ha aludtak, szívélyesen üdvözölttem.

A bunker-főhadiszálláson én voltam a legidősebb. A korombeli vagy nálam korosabb városvédők inkább a romos villában, Ká és Em vezetése alatt szervezkedtek, tervezgettek. A bunkerben fiatalok és majdnem fiatalok jöttek-mentek. Többnyire a www.veddmeg.sk honlapon talált infó fogta meg őket. Élőben is szerettek volna tenni valamit a városért, nemcsak virtuálisan harcolni érte – mert a honlapon a városvédők és a várossaffia közötti érdekellentét már gyakori utcai harcokba torkollott.

Például reális szerszámokat kellett szerezni a tervezett Parkkáós happeninghez. Csákányokat, lapátokat, talicskákat. Ezeket legegyszerűbb megvenni a kis teherautóval együtt, amivel minden cőkmókot a Parkkáóba lehetne szállítani. Mindez pénz nélkül lehetetlen. Ezért Zú bement a vasajtója mögé, és ott virtuálisan egy bankba. Legalábbis nekem elárulta a gyors pénzhez jutás lényegét, miután szétosztott egy marék frissensült hitelkártyát a bevásárolni jelentkező városvédőknek. Azok rögtön elindultak teherautót venni, majd azzal mennek a többi dologért. Sör is kell, meg bor, és sok-sok kajaalapanyag a happeningre.

Eszembe jutott három családom és annak életszínvonal. Esetleg városvédőként, Zúval összebarátkozva nagy hatással lehetnék életminőségükre. De az önző, becstelen, Messiáshoz nem illő gondolatokat gyorsan elhessegettem.

A virtuális főhadiszállásra való belépés a város bármely pontján lehetséges volt. Elég volt hozzá egy aszta-

li vagy hordozható számítógép bekapcsolása, a www.veddmeg.sk kikeresése az interneten, és kész: bárki részt vehetett a városvédő akciók szervezésében. A virtuális közös akarat útján került be például a Parkkáós happening tervezett programjába az éppen nem árkot ásók és barikádépítők szórakoztatására a zsákban futás és lepényevés vetélkedője. Valószínűleg az internetes, valamikori Parkkáó-beli gyermeknapokra emlékező nagypapik és nagymamik közös akarataként.

– A lófaszt! – jegyezte meg mélyenszántóan a milliárdos a városmester eszme-futtatását hallgatva.

A városmester a politikai helyzettel érvelt, amely nem kedvezett a tervezett Parkkáós demonstrációk erőszakkal való elfojtásának. A milliárdos ugyanis a főszervezők demonstratív meggyilkoltatását javasolta. „Sajna ez nem megy most, mert rögtön nyakunkon az uniós vizsgálati bizottság” – hangzott a városmester fő érve. De lenne más – nemzetközileg elfogadtatható – megoldás: – Beöltöztetünk pár titkosszolgálatost grinpízesnek, azok a Parkkáónál vagy az Elnöki Palotánál, esetleg itt is, ott is megdobálják kockakövekkel a rendőröket. Erre a rendfentartó erők a tüntetők közé csapnak... Szétzavarják őket. Jöhetnek a buldózereid. Persze nem az elnök palotáját eltakarítani... – pontosított a városmester.

– A lófaszt! – volt ismét a milliárdos válasza. – Ez csak átmeneti megoldás... – tette hozzá.

– Akkor mit javasolsz? – kérdezte továbbra is szelíden

a városmester, lenyelve ezt a lófaszt is. Reménykedve, hogy nagyra becsült főszponzorának csodaszere van az elégedetlenkedők végleges megfékezésére.

A milliárdos hallgatott.

A happening napján, azaz egyben az éhségstrájk kezdetekor, az időjárás kedvezett a városvédőknek. Gyönyörű tavaszi nap volt. Az elnök az éhségstrájkot éppen elkezdő városvédők iránti ellenszenvvel húzatta be az Elnöki Palota nappalijának ablak-zsaluzatát. Hogy ne lássa a tüntetőket, az fontosabb, mint a tavaszi napocska. „A vén faszok...” – gondolta mérgesen szoká-sa ellenére, mert általában ezt inkább mondani szokta. Most is csak részben volt igaza. Ami a tüntetők korát illette, abban igen. A városvédő-éhségstrájkosok kis csoportjának nagy részét ugyanis éhezni hajlandó és akaró, éppen jóllakott nyugdíjas alkotta.

A Parkkáónál többszörösen többen voltak, mint az Elnöki Palota előtti kis csoport éhezést elkezdő, és csodálódik meg a semleges érdeklődők együttvéve. A Parkkáó fölötti sziklás dombvonulat alatti úton haladó autók lassítottak, némelyik meg is állt, hogy utasaik elgyönyörködhessenek a látványban, amelyben a Parknál részük volt. Néhányan megszakították villamosbeli utazásukat is, és kiszálltak körülnézni. Sokan fényképeztek.

A Parkkáó két, a buldózerek támadásveszélyének kitett oldalán már folyt a védőárok-ásás, barikádépítés. Az árokásók, barikádépítők jó kedvét jazz- és rock-együttesek gerjesztették. Meg sok hordó sör. A bor sem hiányzott. Sör meg bor, jazz- és rock-fesztiváli remi-niszcenciákként. Majálisi hangulat az erődítményrend-szer építői között és a Parkkáó belterületén is.

Nemcsak zsákban futás meg lepényevés folyt a Parkban. A Parkkáó jelenlegi és volt modellezői mutat-ták be kisrepülő-, kisautó-modelljeiket. Egy már részeg nyanya – berügött, bár egy kapavágást sem csinált – elő-vette kézitáskájából és járatta vibrátorát, merthogy neki is van berregője, nem csak a modellezőknek. A régi és aktuális Parkkáós sakk-köri tagok, mikor éppen nem árkot ástak vagy barikádot erősítettek, levágtak egy-két villám-sakkpartit. A csillagászok távcsöveivel az érdeklődők a csillagok, bolygók és üstökösök helyett a folyó túloldalán napozó nőket tanulmányozhatták.

Este, az egésznapos munka után – az futóárkokat sike-rült kiásni, a barikádokat megerősíteni – eljött a táncis-kolát Parkkáóban – de nem csak ott – végzetek pillana-ta. A jazz- és rock-zenészek a rögtönzött beton, aszfalt, földes vagy füves „táncparkettek” mellett hajnalig szol-gáltatták a talpalávalót. A happeningesek – tehát a Parkkáót megmenteni akarók – hajnalban azzal búcsú-ztak egymástól és a Parkkáótól, hogy ha kell, életüket is adják a Parkért.

A happeninges nap folyamán én egy ideig árkot ástam – a futóárok azon részében, amely mellett kedvenc jazz-zenekarom játszott. Majd a zsákban futást és a lepényevés mikrofonos kommentátorának a szerepét vállaltam föl. „Hát te, mint városvédő, Iksz vagy?” – jegyezte meg később Sanel, aki nem messze a lepényevéstől sört csapolt.

Este együtt is táncoltunk.

– Itt még maradt egy kis lekvár – kaparta le szám széléről körme hegyével a délutánról ott maradt lekvárfoltot. Délután, mint lepényevés-moderátor, a gyakorlatban is bemutattam, milyen a szabály szerinti és a szabályellenes lepényevő.

A folyó partján a sötétben megcsókoltam. Sanel visszacsókolt... Amikor a közeli fa alatt, a Parkkáó talán legsötétebb pontján először Sanelba hatoltam, a szokatlan folyóparti eseményeket egész nap kíváncsian figyelő, szikladombmellű óriás sem vehetett észre minket.

A győzelem (vagy nagy vereség?) napjáig az idő gyorsan telt. A Parkkáó védelmi berendezéseit a városvédők és az azokká lett bélyeggyűjtők, modellezők, tánciskolások, sakk- és csillagászklubosok meg még sokan mások tökéletesítették, futóárkait mélyítették, barikádjait magasították zenekísérettel.

Az éhségstrájkosok az Elnöki Palota előtt sátrakban és azok előtt ülve vagy állva még jó néhány napig éheztek. De amikor már nagyon éhesek kezdtek lenni, és az

elnök még mindig elzárkózott a tüntetőktől, Ká és Em visszavonulót fűjt. Az éhségstrájkoló nyugdíjasok nagyokat nyelve összecsomagolták cókmojkukat, és átvonultak olcsó ennivalót vásárolni a Kő-téri szupermarketbe. A városvédeés éhségpróbájának vége.

A www.veddmeg.sk honlapon a virtuális, de potenciális – majd ha kell, reális – városvédő-harcosok terveztek és vívták városvédő csatáikat. Az engedély nélkül épült parkokat, város menti mezőket, legelőket eltipró égbe nyúló vagy széltében-hosszában terpeszkedő vasbeton szörnyetegeket rombolták le már sokadszor, átgondolt városvédő akcióik folyamán. Ezenkívül a legvérmesebb virtuális városvédők lincselési szenvedélyének sok építési nagyvállalkozó esett virtuálisan áldozatául. Utcái lámpaoszlopokon lógó élettelen testek szegélyezték a virtuális főváros-város ujjongó városvédő harcosokkal teli utcáit.

A milliárdos terve is elkészült. Már csak a lépések összehangolására volt szükség. Vidéki kastélya könyvtártermében jöttek össze hangolni. Kisegyüttese tagjai – nem a készülő műben játszott fontossági sorrendben: az elnök – természetesen ő nem hiányozhatott –, azután a városmester – civil nevén Jojó –, majd a rendőrfőnök, a titkosparancsnok, a tévé- és rádió direktorai, a mennyek földi helyi helytartója – bíborban; és a maffiafőnök – aki a milliárdos gyerekkori barátja.

Az eljátszásra váró darab szerzője a milliárdos.

Hangszerelője és karmestere szintén ő. A szerző ismerette a mű – „A végmegoldás” – tartalmát:

– Május kilencedike első másodperceiben startolva, amint az óra elüti május nyolcadika éjfélet, a buldózerek föld alá passzírozzák a Parkkáót. Védőivel együtt. Minél halkabban, ha lehet, a nemzetközi visszhang minimalizálása érdekében. A passzírozást a titkosparancsnok szervezi, a rendőrfőnök biztosítja. A visszhanggal az elnök meg a tévé- és rádiódirektorok foglalkoznak a történetek után.

A történetek folyamán a Parkkáó fölötti sziklás dombvonulat lakatlan része ráomlik az elsimított Parkkáós telekre. A Földrengéskutató Intézet igazgatója bejelenti a tévében, hogy mérőműszereik lokális földrengést jegyeztek föl a Parkkáónál. Az elnök háromnapos állami gyászt rendel el az áldozatok emlékére. Előzetesen elbeszélgetni a Földrengéskutató Intézet igazgatójával a maffiafőnök feladata, minthogy a hegyomlást a maffiózó emberei idézik elő. A lokális földrengés áldozataiért a mennyek földi helyi helytartója celebrál szentmisét a Parkkáós telken keletkezett szép kis dombocskánál.

– Hát nem zseniális kis darab? – várta kisegyüttese elismerő szavait a mester. Elismerő szavak helyett sokatmondóan tapsoltak.

Egyébként az elpasszírozott Parkkáóra csúszandó hegydarab nem zavarja majd a milliárdos építkezési terveit. Ellenkezőleg: Dubai-i mintára, az így keletkezett folyóparti dombra fedett téli-nyári sípályát épített.

Május nyolcadikán, a győzelem napján, este kilenckor főhadiszállásunkon, vár alatti bunker-alagutunkban, az utolsó eligazításra gyűltünk össze. Mi, akik fokozatosan a Parkkáó-mentés főszervezői lettünk. Talán azért, mert mi voltunk az éppen legügyesebb városvéde-szervezők a reális világban – hogy igen elmosódott határt vonjak miközöttünk és a városvéde internetes világa között. Vagy azért, mert szenvedélyünké vált a Park megvédése. Kideríthetetlen. Ami biztos, és büszke voltam rá, én voltam a Parkkáós hadművelet szellemi atyja. Hogy a Park Messiása is... az kiderül hamarosan.

A közkatonák, segédtisztek és az alacsonyabb szintű városvédők-szervezők már lassan elfoglalták állásaikat a Park futóárkaiban és barikádjain. Legtöbbjük napi munkája után még hazaugrott. Átöltözködni, megvacsorázni, kutyát sétáltatni. Elbúcsúzni szeretteiktől. Sokan másnapra szabadságot vettek ki. Úgy másnap délután folyamán, ha már a helyzet kikristályosodik, talán haza jutnak – remélik.

– Elérkezett az igazság napja! – kezdte az eligazítást Zú. Mivel hozzá futottak be minden irányból az információk, ő ismerte legjobban a virtuális városvédő frontot közülünk, ő határozhatta meg legjobban globális lehetőségeinket. A reális és virtuális városvéde esetleges összjátékát.

– A reálban kezdünk! – folytatta Zú. – Hiszen a bulldózerek lassan beindítják valóságos motorjaikat.

Támadásuk és védelmünk összecsapásának szimulációt elvégeztük számítógépeinken a legkülönbözőbb eshetőségekkel számolva. Várható, hogy a földgyaluk egy része eltérja barikádjainkat, betemeti futóárkaink egy részét. De ezzel számoltunk. Most már elárulhatom, hogy két órával ezelőtt speciális talajoldó vegyszerrel tankcsapdákat épített városvédő titkosszolgálatunk a futóárkok mögött – osztotta meg velünk a jó hírt Zú.

– De... – borult el Zú tekintete – a titkosszolgálat legújabb információi titkos előkészületekről is szólnak, amelyeket a városmaffia erőinek soraiban észleltek. Például a bulldózerek sofőrjei a rendőrség elitalakulataiból voltak toborozva. Meg az állami titkosszolgálat emberei délután a Parkkáó egész környékét átfésülték, föl, egészen a dombtetői első villasorig. Városvédő titkosszolgálatunknak nem sikerült megkaparintani az ellenség haditervét. Óvatosságra intenek. De most már nincs visszaút, amit elkezdtünk, be is kell fejeznünk.

Egyetértettünk Zúval.

Az eligazítás végén még értesítettük a virtuális frontot, hogy számítunk reális segítségükre. Internetes laptopjaink webkameráival, de mobiltelefonjainkkal is folyamatosan fogjuk őket informálni a Parkkáós helyzetekről. Ha úgy ítélik majd meg, lépjenek át megsegítésünkre virtuális világukból a reálba.

Fél tizenegykor a részletes eligazítás is befejeződött. Én még leültem egy számítógéphez, hogy üzenetet írjak

a feleségemnek. A többiek szedelőzködtek, indulásra készülődtek. Az internetes kapcsolat jó volt, csak a levél elküldése nem sikerült. Még egyszer próbáltam, akkor meg az internetes kapcsolat szakadt meg. Majd a kapcsolatot visszaállt. Majd megszakadt...

Abbahagytam a kísérletezést. Órára néztem. Meglepődtem, milyen sokáig vacakoltam: már elmúlt tizenegy is. Gyorsan elköszöntem a bunkerban maradóktól és kisiettem... Természetesen kint már nem volt senki.

„Még szerencse, hogy csak tíz perc gyalog ide a Park. Tehát ha sietek, talán úgy nyolc oda. Ha szaladok, mondjuk négy... Indulás!” – szedtem nyakamba a lábam, hogy le ne késsek valamiről.

– Állj! Megállás! – állított meg a rendőrökordon az alagútnál, a Park közvetlen közelében.

– Vissza! Egy lépést sem tovább! – parancsolt rám az egyik rendőr, amikor magamat süketnek tettetve próbáltam átcúsúzni közöttük a motorjaikat már melegítő földgázu-harcvonal gépei közé.

Pár lépést hátráltam, onnét próbáltam fölmérni a helyzetet. Elővettem telefonomat, hogy fölhívjam parkkáóbeli társaimat. De nem működött. Észrevettem, a kordon frissen volt föllállítva. Néhány akadályt még csak szereltek, de a többi már áthatolhatatlan falat formált, egészen a folyóig.

A közelemben bámészkodók. Valószínűleg a kíváncsiság hozta őket oda, meg a néhány televíziós stábot is. Az operatőrjeik kameráikkal pásztázták a Parkkáóra való kilátást rontó építkezés mögötti alig látható Parkot. Riportereik mikrofonjaikat a Park irányába nyújtogatva próbálták elkapni valami kivehető zajt.

Gondolkodtam, mit tehetnék. Hogyan juthatnék át a Parkkáóba... De semmi lehetőség nem maradt már... Vártam. Összeszorult gyomorral, kétségbeesve. Meg irigykedve is... harcolni akartam, védeni a védenivalót. Oda vágytam, a Park védői közé. Harcostársaimhoz. Ha itt maradok, cserbenhagyom barátaimat...

„Ha nem is veszek részt már a védelemben, legalább tudni akarom, mi történik!” Megfordultam és rohantam vissza bunkerünkbe. Emlékeztem, hogy a happening utáni reggelen egy jófajta távcsövet találtunk gazdátlanul a fűben. Volt gazdája, a Parkkáós Csillagászok Klubja már szenilis, nagyon régi tagja lehetett, vagy valami borgőzös feledékeny. A távcsövet meg is találtam főhadiszállásunkon, hónom alá kaptam, és mentem taxit keresni.

Nemsokára a Parkkáó fölötti villasornál szálltam ki. Mikor a taxi elrobogott, egy ideig mozdulatlanul fülettem. Csak a néhány közeli villából kiszűrődő éjszakai zajok – tévé hangja, konyhai dolgok összekoccanása, horkolás. Kutyaavonítás...

Az utca végén befordultam a Parkkáó irányába vezető ösvényre. Rajta vak sötétség fogadott. A Hold felhők mögött, én alacsony fák lombjai alatt. Óvatosan lépdelve, lassan haladtam. „Ha lenn le van zárva a Parkkáó környéke, akkor itt is valószínű – gondoltam. – De itt az sokkal nehezebb... fás, bozótos, a meredek domboldalhoz vezető sziklával szórt lankákon.” Az „Ezüst tó kincsén” és más indián történeteken fölött városvédő – és önjelölt Messiás – itt túljárhat a rendőrkordonok eszén.

Rendőr, vagy mi, volt a hegyen dögivel. Hál’ istennek a fegyelmetlen fajtából, mert vagy beszélgettek, cigarettáztak – az egyik hangosan böfögött –, vagy a telefonjukat szídták, hogy nem működik; egy másik meg félhangosan énekelt. Vidám gyerekdalt. Talán, hogy ne féljen a sötétben.

Az én hangulatom egyáltalán nem volt vidám. De a folyóparti kétségbeesésem elpárolgott. Néha araszolva, néha meg tigris- és bakugrásokkal sikerült eljutnom a szakadékszerű sziklás domboldal felső pereméhez.

Fűben lapultam. Éjfél közeledett. Fejemet kidugva a szakadék fölé, megnéztem, hol is lyukadtam ki. „Egész jól sikerült” – állapítottam meg. Parkkáó tőlem jobbra lenn. Légvonalban úgy hatszáz-hétszáz méter. A széles hegyaljai út lámpáinak fényében szabad szemmel is ki tudtam venni a barikádokat, a rajta és mögötte időnként fölbukkanó városvédők játékbábu nagyságú alakjait.

Szememhez emeltem a távcsövet. Sanelt láttam meg

benne. Tálcával kezében állt a barikád bal oldali vége közelében. Forró teát vagy forralt bort osztogathatott. A párát eregető poharak sejtették. Szívembe nyilallt a fájdalom, hogy nem lehetek ott vele. Velük...

A szemtanú szerepe osztatott ki tehát a számomra. Ennek eleget téve távcsövemmel pásztáztam a Parkkáót és környékét. Igyekeztem agyamba vésni, megjegyezni mindent. Egyszerre csak a buldózerek körül megélték a mozgás. Órára néztem... Eljött az éjfél.

Másodpercekkal azután, hogy az órák 24 órát mutattak – vagy nulla órát, ahogy tetszik –, feldübörögtek a buldózerek motorjai. Hangos morajjal indultak támadásra a Parkkáó védelmi rendszere ellen. A városvédők százai azt saját testükkel is kitöltötték. Annak a reményében is, hogy az emberi élet a földgyalu-hadvonal mozgatói számára tán fontosabb, mint egy sokak által nem kívánt építkezés megkezdése. Pontosabban a város lakói szeretett épületcsoportjának a lebontása.

De a földgyaluk tankokként támadtak. Nem volt kegyelem. Bár a barikádokat jól megerősítettük, a sok-sok tonnás túlerő ellen csak pár percig tartottak ki. Néhány nekifutás után át-áttörtek rajtuk. Szisztématikusan romboltak. És temettek. Mármint a futóárkokat. Mert reménykedtem, hogy a benne a terv szerint elbújt, testüket a támadás megfékezése céljából felkínáló városvédők még időben elhagyták azokat.

Távcsövet élésebbre állítva láttam, hogy az sem segít rajtuk. A buldózerekről feketébe öltözött álarcos alakok ugráltak le. A futóárkókból menekülők után vetették magukat. Mikor utolértek valakit, leteperték, vagy csak úgy futtában a fejéhez közelítettek, érintettek valamit. A menekülő erre elterült. Vonaglott, majd mozdulatlaná vált.

Egy menekülő nőre lettem figyelmes. Azért gondoltam, hogy nő, mert a hosszú szőke haja rövid fátyolként lengedezett mögötte futás közben. Akár Sanel is lehetett. Ő is szőke. Az üldöző utolérte kiszemelt áldozatát. Haját megragadva lerántotta. Egy mozdulat... Majd a mozdulatlanság...

A földgyaluk dübörgése, a recsegés-ropogás, a fekete alakok és harcostársaim egyenlőtlen harca fél óráig tartott. Majd – azt hittem – az Apokalipszis befejeződött. Csend ült a dombvonulat alja és a nagy folyó közé. Csak a város távoli éjszakai morgása volt hallható. Úgy tűnt, vége a szörnyűségeknek. Tíz percig semmi. A Parkkáó temetőjében semmi életjel.

Sírtam... Hangtalanul, könnyeim csurogtak. Vállam rázkódott...

Úgy gondoltam, eleget láttam. Ideje eltűnni. A szemtanú szemtanú maradhasson. Fölálltam, hogy elkezdjem visszavonulásomat.

Megmozdult lábam alatt a föld. Nem annyira, mint amikor valakinek a lába alól kirántják a szőnyeget, inkább mint egy teherautó rakterén állva. A talaj mozgása hevesebb lett. Majd jött a szőnyegkirántó effektus: seggre ültem a talaj intenzív rándulása következtében.

Ülve a földön, jobbra néztem, a Parkkáó feletti sziklaormokra. Csak fekete kontúrjaikat láttam. Mintha megmozdultak volna. Szememet meresztgettem. Nem tudtam, hogy képzelődöm-e vagy sem. A kontúrok továbbra sem nyugodtak. Az éjszakai égbolton táncba kezdtek. Néhány nagy kilengésű hullám futott végig rajtuk. Majd széles kanyon nyílt a meredélyek szabálytalan felső szegélyén. Fűszagató robaj. Mélybe zúduló dombvonulatszakasoz porfellege.

Egy idő után a porfelhő átláthatatlan fala ritkulni kezdett, később teljesen eltűnt. A folyóparton, a Parkkáó helyén egy formátlan, óriási fekete domb meredezett...

Semmivel sem törődve, lassan fölálltam. Lábam alatt szakadék. Az óriási sírhant, mögötte folyó. Az éppen a volt Parkkáóhoz érkező mit sem tudó víztömeg.

Zokogásom csendesedett. Fölemeltem fejem, körbetekinttem a város éjszakai fényeiben. A városon, mely megengedte, ami történt. A város fényei háttereként, a lelki szemeim előtt emberi arcok jelentek meg. Elszánt tekintetek. „Nem, ennek nem lett volna szabad megtör-

ténnie! Nem szabad megisméltódnie! – mondták ajkaik.
– Elegen maradtunk, sokan vagyunk..., és még többen leszünk!”

Kitártam karjaim a szakadék fölé. Harcostársaim tömegsírja fölött az ég felé.... Mint a várost megáldó és megváltani akaró Messiás...

Gyilkos a lejtőn

Béla az irodájában várta a gyilkost. Délután fél öt volt már. A szerdai félfogadó nap utolsó félórája kezdődött.

– Jó napot! – köszönt a gyilkos, amikor megérkezett.

– Isten hozta! Tessék! – mutatott Béla az íróasztala előtti székre. – Sikerült valami? – folytatta szokásos kérdésével.

– Á, dehogya... – legyintett a gyilkos ügyfél, polgári nevén Zamró Rinárd. – Bármilyen szimpatikus is lehetek. Amikor meglátják a papírjaimban, hogy „...az utolsó foglalkozása rab, utolsó előtti meg bérgyilkos...”, akkor vége. Megígérik, hogy jelentkeznek... de soha – szomorodott Zamró. – Inkább leültem volna a huszonötöt. Kár volt tizenötben megegyezni. Meg abban, hogy akkor a papírjaimban fehéren-feketén ott állhat a múltam minden szégyenfoltja is.

– Hát bizony... – értett egyet Béla. „Ez az újfajta büntetésforma, mely állítólag jobban elősegíti a bűnöző átnevelését, mint a sokáig tartó börtön, legalább annyira kegyetlen büntetés, mint a hosszú elzárás” – állapította meg magában sokadszor a hivatalnok.

– Viszlát! Jöjjön két hét múlva. Szorítok! – engedte

aztán útjára – jó útjára – a szerencsétlen, jó útra tért gyilkost.

A munkahivatalban Béla a munkanélküliek sok fajtájával találkozott. Zamró Rinárd különleges eset. Először is, csak nagyritkán volt a munkahivatalban gyilkosságért büntetett kliensük. Ha akadt is, az ritkán volt sokáig munkanélküli, mert eltitkolta múltját és talált állást magának. Eltitkolhatta, mert papírjaiban múltja kozmetikázva volt, a törvény szerint megszolgált ezt hosszú börtönbe zárásával. Vagy múltját nagydobra verte. Az önreklám segít az álláskeresésben. Az alvilág ajánlatot tett, és gyorsan alkalmazta. De Zamró se ez, se a másik eset. Eltitkolni nem tudta, nagydobra verni sem akarta múltját. Jó útra téréséhez az nem illett.

Béla aktatáskáját csomagolta, amikor ismét kopogtak. Egy ballonkabátos kis ember lépett be az ajtón.

– Jó napot! Vagy már lassan jó estét! – mondta, és már Béla asztalánál állt. – Leülhetek? – kérdezte a ballonkabátos, de állva maradt. Forró nyár volt, melege lehetett. Ballonkabátja hóna alatt átütött az izzadság. Kutyaszaghoz hasonló illatot terjesztett maga körül. Béla kinyitotta a felső asztalfiókot, de az nem segített.

– Ezt ismeri? – dugott a hivatalnok orra alá egy jelvényt a kutyaszagú. Ő elolvasta: „X. Y. nyomozó, Körzeti Főkapitányság”.

– Mit szeretne?

– Most volt magánál Zamró Rinárd. Igen vagy nem?! – nézett kutatóan Béla szeme közé X. Y.

– Igen, éppen elment... – mondta Béla. – Csak nem tett mégis rossz fát a tűzre? – kérdezte.

– Kinyomozzuk... Mivel előremozdíthatja a nyomozást, elárulhatom, hogy az esetleges áldozatot még nem találtuk meg. Most azért vagyok itt, mert ide küldött a főnököm, és... – valamit keresett a kabátzsebében. Majd a másik zsebben is és a nadrágzsebeiben is. Nem talált. – De már megyek is... – fordult sarkon X. Y. nyomozó a Főkapitányságról, és szó nélkül elment. Fordulás közben nyitott ballonkabátjának szárnyai még Béla orrába lebbentettek egy keveset ritka aromájukból.

Béla nemsokára, hivatalos órái leteltével hazament. Mielőtt a levelezősakkos partijának soron következő lépésén kezdett volna gondolkodni az állólámpa alatti kisasztalon levő sakktáblájánál, még kinyitotta a noteszét. Föllapozta a Zamró Rinárral kapcsolatos följegyzéseit és beírta: Talán megint gyilkolt! Már majdnem a partira koncentrált, amikor még eszébe jutott valami... Ismét elővette noteszét. Áthúzta a fölkiáltójelet, és kérdőjelet írt a „gyilkolt” utáni áthúzott felkiáltójelet után...

Két nap múlva megint fogadóórák a munkahivatalban. Egy embervadász szenvedélye vesz erőt Bélán ilyenkor, de ő az emberi életekbe betekinteni szeret. És segíteni azokon. „Mit hoz a nap, kik és mivel jönnek ma

hozzám?” – nézte át az íróasztalán levő ügyféllajstromát.

Tízre az állástalan zeneszerzőnek kellett jönnie. Librettóíró is a szerencsétlen. Utolsó munkahelyén – ahonnan jó néhány évvel azelőtt repült – szintén ezzel foglalkozott. De kirúgták, mert a csavarraktárban zenét szerezni és operaszöveget írni nemkívánatos hozzájárulás a munkafolyamathoz. Mióta a csavarraktár lemondott róla, a zeneszerző elhatározta, hogy csak a majd halála után elismert zseni szerepének fogja szentelni maradék életét. A munkahivatalba azért eljárt szorgalmasan. Mert muszáj.

Tíz óra, a művész belépett Béla irodájába. Pontosan, mint egy üstdobütés.

– Jó napot!

– Jó napot! Na mi újság, mester? – kérdezte Béla.

– Megvan! – mondta a zeneszerző-librettós, és egy fejrándítással hátradobta ősz hajzatát, miközben helyet foglalt a széken Béla asztala előtt.

– A sikeres vállalkozókról ódákat írnak, míg a munkanélküliekről statisztikát – folytatta. – Igazágtalanul. A munkanélküli, a piacgazdaság pillére, többet érdemel. Operát!

– Hisz a munkanélkülieknek már van operájuk – akadékoskodott Béla. – A Koldusopera!

– Tévedés! Az a koldusoké. És ők dolgoznak. A munkanélküli, ha öntudatos, akkor soha – vitatkozott a mester.

– Oké... – egyezett bele Béla.

– A címe „István, a munkanélküli” lenne. Három harmadból állna, a szünetekben a színpad fölújítását a téli stadionból kikölcsönzött fagyasztóautó végezné – magyarázta nagy hévvel a szerző.

„Merész koncepció, túl merész...” – szkeptikusan magában a hivatalnok.

– Az opera eleje szomorú. Gyászinduló hangjaira nyílik a függöny. Egy személyzeti osztály irodájának képe tárul elénk. Nokedli István – a főhős – a személyzeti főnök előtt térdel. Énekelve könyörög, hogy ne bocsássák el. De a főnök hajthatatlan. Nokedli átveszi a felmondást. Miután kilép az irodából, dobszólo kíséretében munkanélkülivé válik. Seprűs és vödörös balettáncosnók eltáncolják a „Takarítónők szvitjét”. A kar az „Ódát az örömhöz” énekl. A színen átbiciklizik egy meztelen úr – vett lélegzetet az ősz mester.

„Te jó isten...” – gondolta Béla.

– A második képben István már otthon van. Ágyában alussza a frissen elbocsátottak édes álmát. A zenekar nem zavarja, senki sem énekel. Néhány percig csak István ritmikus szuszogását, majd disszonáns horkolását hallani. A köhögés nézőket kivezetik a nézőtérrel.

– Nem fognak ellenkezni? Három harmadra vették a jegyüket... – okvetetlenkedett Béla.

– Az előtérben köhögés elleni cseppeket kapnak és visszaosonhatnak a nézőtérre... hát nem?

– Hát igen... Folytassa csak...

– A lakás berendezése fogy. Nokedliék eladogatják bútoraikat. István többnyire az ágyában. A „Munkanélküliek áriáját” is ágyban fekvé énekl. Az ária után – remélhetőleg tapsvihárban – István kimegy a színpadi konyhába sörért, majd visszafekszik. Már fölülve, dobozos sörrel a kezében ráadást énekel – kezdett begerjedni az opera bonyodalmához közeledve a mester. Már állt, szenvedélyesen mutogatott. Mintha még a karmester is ő lenne.

Az operaismertető, amit Béla már csak emberbaráti tiszteletből hallgatott végig, hosszúra nyúlt. „Az előadás tehát a csúcspontjához közeledik – tudta még meg. – István a feleségével duettet énekel a koztprénzről. Az ének a kezdeti házastársi összhang pianissimójából a vita mezzofortéjén keresztül pofonok fortissimójába megy át. Az ezt követő gyilkossági kísérlet közben – István szedőkanállal próbálja agyoncsapni feleségét – a fináléban jön a meztelen postás. A hatóság utolsó figyelmeztetését hozza lakbérhátralék-ügyben. A csapás megrendíti Istvánt, és a szedőkanállal fejbe csapott felesége mellé omlik... Vége.” Az operának is.

– No mit szól hozzá? – várta hatást a mester.

– Kolosszális! Remélem, meghív a premierre... – mondta Béla, és az órájára nézett. – Tehát két hét múlva viziontlátásra... Az talán korábban lesz, mint a premier...

Ebédészünetig Béla még jó néhány régi meg új ügyfelét fogadta, hallgatta meg érdeklődéssel és próbált segíteni,

tanácsot adni nekik. Majd az ebédészünet következett. Magával hozott, otthon készített szendvicset evett. Közben az aktatáskájából elővett mágneses sakktablán fölállított levelezősakk-állás húzáslehetőségeit analizálta.

Aztán befejezte a szendvicset és csak analizált, amikor kopogtak.

– Tessék! – mondta. Még nem telt le az ebédidő. Ki zavarhatja ilyenkor? Egy kolléga vagy kolléganő?

A ballonkabátos volt. X. Y. nyomozó újabb látogatásán még zavartabb benyomást keltett, mint az első. Most nem kutatott a zsebeiben, hanem beszélt azokról. Elmondta, hogy a múltkor a papírcetlit kereste bennük, amire föl voltak írva főnöke instrukciói. Még az is szépen sorjában, hogyan kérdezzen, hogyan terelje keresztkérdésekkel a kihallgatási alanyt kérdés-felelet zsákutcákba.

De a cetlit nem találta. A főnöktől még egyszer ugyanazzal kapcsolatosan nem kérhet tanácsot. Ennek ellenére eljött, mert a lényeg: „Harri eltűnt!”

– Ki az a Harri? – kérdezte Béla. „Te jó isten, mibe keveredek? Csak nem az angol trónörökös?” – rettent meg.

– A Főkapitányság legjobb nyomozója! Vagyis nyomozókutyája... – válaszolta X. Y. nyomozó, aki nem éppen a Főkapitányság díszjele volt ballonkabátjában. Még erősebb kutyaszaga volt, mint első alkalommal. „Lehet, hogy a szag és az elveszett Harri között ott feszül valami fonál?” – kezdett kapcsolni Béla.

Béla jó nyomon járt. Valóban, a szag és Harri között ok-okozati kapcsolat van. Oda-vissza menetben is. És Zamró Rinárd és X. Y. nyomozó között is. „Ez az egyik irányban biztos, merthogy X. Y. nyomoz a gyilkossal kapcsolatban” – vetette közbe Béla gondolatban. Az ok-okozati kapcsolatot a kutyaszagú ballonkabátos nyomozó Harri kutya eltűnése és Zamró között csak feltételezi, de szerinte – és főnöke szerint is – a legforróbb nyom. Ha a nyom langyos lenne is, Harri úgyis biztosan nyomra vezetné a Főkapitányság detektívjeit. „De mivel saját magát kellene ebben az esetben kinyomoznia, Harrit most nem vehetik igénybe...” – magyarázta X. Y., vigyázva, hogy ne gabalyodjon bele az okok és okozatok fonalainak hálójába.

– De hogyan került kapcsolatba Zamró Harrival? Mielőtt Zamró tizenhat éve bezárták, akkor Harri a világon sem lehetett még. Vagy Harri már kutyamatuszálem? ... – lőtte a lehetőségeket a nyomozóra monológ formájában Béla, gyakorlott sakkozóként villámsebessen végigvéve azokat. – Megvan! – kiáltotta diadalmasan Béla. – Az alatt az idő alatt, mióta Zamró kiszabadult, történhetett valami... Azóta került az eltűnt kapcsolatba a gyilkossal!... De hogyan, hol, mikor és miért? – morfondírozott tovább a sakkszabályoknál komplikáltabb játékszabályok szerint esetlegesen törtéteken.

– Hogy hol, arra a válasz pofonegyszerű: az én lakásomban! – válaszolta X. Y. – Mivel én nem félek a

gyilkosoktól és tagja vagyok a SZGYSK-nak, tehát a Szabadult Gyilkosok Segítői Klubjának, szabadulása után kiadtam albérletbe Zamrőnek lakásom egyik szobáját. A másikon én lakom. A harmadikon és negyedikben tíz kutya, mert tagja vagyok a NYNEE-nek is, tehát a Nyomozókutyák Nevelői és Edzői Egyesületének. Harri az én kutyáim egyike! Az én nevelésem! – fejezte be büszkén magyarázatát X. Y.

– Ahá... tehát a „hol?” világos. Az, mikor és hogyan került kapcsolatba Zamrő és Harri, most nehezen tisztázható... – latolgatta éppen elkezdett magányozása esélyeit Béla.

– Úgy van! Azt majd a Főkapitányságon szedjük ki Zamrőből. A kihallgatások folyamán, vannak rá módszereink!

– Remélem, arra nem kerül sor... Szerintem Zamrő ártatlan! – szavazott bizalmat Béla a jó útra tért gyilkosnak. – Harri eltűnésének valami banális oka lehet. Ha még Zamrő ujja benne is lenne. Valami pozitív motívum is lehet mögötte... Igen, Zamrő és Harri esetleges közös fonalában a legfontosabb a „miért?”

– Én tudok egy esetleges miértről! – gombolta be ballonkabátja legfelső gombját is a ballonkabátos. Mintha hideggel akarná majd kirázni – az irodában is uralkodó forró nyári meleg ellenére – az, amit mondani akar. – Azért, mert... – s ekkor kinyílt az iroda ajtaja.

Egy piros orcájú, középkorú férfi támolygott be. Zimány volt, a lecsúszott volt cérnagyári szakí, az ebédidőt követő első ügyfél.

Zimány bizonytalan léptekkel, nem a legrövidebb utat választva, közelítette meg Béla asztalát. Mikor odaért, az asztal lapjára támaszkodva készült beleülni a már ott ülő ballonkabátos ölébe. X. Y. nyomozó villámgyors volt. Mielőtt Zimánynak sikerült volna a manőver, a ballonkabátos fölugrott.

– Még visszajövök... – vetette oda Bélának, és kirohant az irodából...

„Hát a miért egyelőre megválaszolatlan marad... – sóhajtott gondolatban Béla, majd az órájára nézett. Az ebédszünet már öt perce lejárt. Ha Zimány még egy percet késik, akkor tudná már a ballonkabátos szerinti miértet...

– Jó napot! Foglaljon helyet, Zimány úr! – mondta Béla, de az ügyfél már ült. – Mi újság? Csak nem ünnepeltek valamit? – kérdezte, mert Zimány alkoholizmustól piros orrához és vérekes arcához a szokásosnál erősebb pálinkaszag és – amint azt érkezése mutatta – egyensúlyzavar is járult.

– Igen..., ünnepeztünk... Mi, a volt munkásarisztokrácia. A sokgenerációs munkásdinasztia... Hogy hová jutottunk... Képzeld, vállalkozni fogunk! Szégyen, gyalázat! A fiatalok ünnepeltek! Nem mi! Mi a feleségemmel halotti tort ültünk... – kezdett begerjedni Zimány.

– No, öntse ki a szívét! Mondja el, mi is történt! – mondta Béla egyrészt mint a Munkahivatal hivatalnoka, másrészt mint egy együttérző emberi lény.

– Tudja jól, hogy heten lakunk lakótelepi lakásunkban. Amit még a Vasműtől kaptunk, ahol dédszüleim dolgoztak. Majd átvette azt a Cérnagyár, ahol szüleim – a nagymami és nagypapi – melózott, meg még én is, meg a feleségem is – kezdte helyzetmagyarázatát Zimány. Egy könyékkal Béla íróasztalán, tenyerével fejét alátámasztva.

– Heten lakunk a lakásban, ami a miénk, mióta a Vasművet és a Cérnagyárat megszüntették. Sajnos. Inkább ne lenne a lakás, hanem a gyárak... – sóhajtozott Zimány.

– Térjen a tárgyra, kedves Zimány... – kedvesen Béla.

– Abban vagyok..., a tárgyban... Tehát a lakásunkban, ahol én lakom, meg a feleségem. Meg a két nagygyerekünk, aztán nagymami és nagypapi is. Végül dédnagyanyó, aki 98 éves. Ő – merthogy járnai még bír szegényke – főz, mos, vasal és takarít ránk. Hiába, a régi idők emberei, ők tudnak dolgozni. Hisz én is... Csak az a rendszerváltás ne viselt volna meg annyira – csuklott egyet Zimány. Majd folytatta: – A dédnagyanyót korai lenne beadni az öregotthonba. Szép szobácskája van nálunk. Erre van most szükségünk. Vállalkozni szeretnénk vele, vagyis én és a feleségem nem is. A gyerekek akarják. Turistacsoportoknak szeretnék kiadni. Japán

törpeturistáknak – rakta ki a vállalkozási ötletkártyát Zimány.

– És képzelje, múltkor, éjszaka, amikor nagypapa és nagymami mint éjjeliőrök pénzt keresnek – hiába, azok a dolgos gyökereink –, fiunk és lányunk fölvezettek minket, tehát engem meg a feleségemet, a dédnagyanyó szobájába. A dédnagyanyó aludt már. Szabályosan lélegzett. Egy tevékeny ember megérdemelt álmát aludta. Napközben a nagymosás után fölásta a kertet is – mesélte Zimány, és kicserélte nehéz fejét tartó tenyerét.

– „Ó, milyen egészséges – súgta a fiam. – Istenem, mennyire örülök, hogy ennyire egészséges” – folytatta. „Nem is látszik rajta, hogy olyan magas az értéke” – jegyezte meg hitetlenkedve a lányom. „A karosszériája ugyan ócska, de alkatrészei biztos kitűnőek” – ellenkezett a fiam. Visszamentünk a konyhába. „Végy elő papírt és ceruzát! – mondta a fiam a lányomnak. „Két vese, egy máj, egy tüdő, egy szív. Húszszérvével számolva darabját, az... Százezer euró!” – vágta ki a végösszeget a lányom.

„Te jó isten” – gondolta szokása szerint Béla.

– Értem már! A gyerekei nemcsak a szállodaiiparban, hanem az egészségügyben is vállalkozni szeretnének. Nem rossz projektek. Zimány úr, én inkább gratulálnék önmagamnak életrevaló gyerekeimhez – próbálta az előírásokhoz tartani magát a hivatalnok. A munkanélküliek vállalkozókedvét támogatni kell.

– Jó, jó, hisz én is próbálok örülni, bár nem megy. De

azért segíték a vállalkozásban: másnap azzal kezdtem a napot, hogy betiltottam dédnagyanyónak a pipázást! Fő az egészség! – dicsekedett Zimány. – Majd a konyhában reggeliztünk. Dédnagyanyó ekkor már a kéményt festette. Csendesen ettünk. A feleségem, én, a gyerekek, a nagypapa meg a nagymami is. Visszatértek az éjszakai örködésből. A kávénál a lányom egy cédulát nyomott a kezembe. „Apa! – állt rajta. – Mit szólnál a nagypapához és a nagymamihoz is? Még egy szoba fölszabadulna és háromszor százezret kapnánk.” „Hogy milyen igazad van!” – írtam a választ – mondta Zimány, de hangja az utolsó szavai közben el-elakadt. Sírás környékezte. Majd, az asztalra borulva sírni kezdett.

– Miért sír, kedves Zimányom? – így, maximális kedvességgel Béla.

– Mert a lányom cédulája óta félek, hogy mikor kerülünk sorra mi a feleségemmel – zokogta Zimány, majd elaludt. Amikor lejárt a Zimányra kiszabott félóra, Béla fölébresztette, kitessekelte, és folytatta a munkáját.

A félfogadás folyamán a ballonkabátos már nem jött vissza. És utána sem. Béla kikereste Zamró Rinárd dossziéját. Belelapozott. Megtalálta Zamró lacímét. Följegyezte azt, meg a telefonszámát is. Munkaideje már befejeződött. Összepakolta a holmiját, vette az aktatáskáját és elindult a följegyzett címre. Legalább körülnézni. Jobb esetben beszélni a ballonkabátossal, vagy a gyilkossal. Esetleg mindkettőjünkkel.

Kocsival ment, egykettőre ott volt. Régebbi, földszintes X. Y. nyomozó családi háza. Az otthona, meg tíz kutyáé is. És Zamró Rinárd alberlete. Béla autójával lassan elhaladt a ház előtt, leparkolt egy mellékutcában. Kiszállt, gyalog vissza, sötétedett. Megállt a ballonkabátos háza előtt, az ablakok zsaluzata lehúzva. Átmászott a kerítésen a ház előtti kis füves rész bokraitól takarva. Az egyik ablakhoz osont. A zsaluk deszkái között fény szűrődött ki. Zsebkését a zsaludeszkák közé dugta, azokat szétfeszítette. Már jól belátott. A résen keresztül a ballonkabátost látta egy szobában, és kutyákat. Kilencet. Harri valószínűleg még nem került meg.

A ballonkabátos nem volt ballonkabátban! Valami szűk, kék-piros öltözetben, mellén világoskék alapon egy nagy vörös S betű. „Csak nem a Szuperment jelenti? Hát annak se nem elég magas, se nem jóképű, az biztos – szögezte le Béla. – Ez egy bekomplexált exhibicionista, nem más...” – zárta le a dilemmát.

Az S betűs X. Y. kezében ostort tartott. Látni lehetett – hallani alig, az ablakok szinte tökéletesen hangszigetelve –, hogy egyet csördít ostorával, és a kilenc kutya háromszor hármás négyzet alakzatban sorakozik föl. A következő ostorpattintásra a kutyák menetelni kezdtek. Föl-le a szobában, mely majdnem üres volt, csak az egyik fala mellett álltak különböző fém- és fakonstrukciók, hasonlóak a kutyakiképzőhelyek tartozékaihoz. Amikor a kutyák első sora a szemben levő falhoz érkezett, akkor az egész kutya-alakulat hátraarcot – vagyis

„hátrapofát” – csinált, és menetelt vissza. Később, a további ostopattintásra, ismét faltól falig és vissza, de kutyaugetésben. Majd sebesen futva. Mintha bemelegítő gyakorlatokat végeznének.

Egyszerre S., alias X. Y., ostorcsördítéssel vigyázzba állította a kutyákat! Nagy, úgy másfél méter magasságban kör alakú, láthatólag fémkarikában végződő állványt tett a szoba közepére. Ecsettel valamivel bekente a kör alakú részt. Meggyújtotta. Lángokkal égő karika lett belőle. A szoba nemcsak hangszigetelve volt, hanem tűzálló is biztosan. És füstelszívó is kellett, hogy működjön bent.

S. háromszor csördített ostorával. A kutyák libasorba álltak. (Ez jó kis képzavar.) Egymás után, nekifutásból ugrottak át az állványzat lángoló karikáján. Majd ugyanez a másik irányból egyesével, aztán hármásával. A kutyaidomítás – vagy edzés – következő feladata azzal kezdődött, hogy S. kiment a helyiségből. A kutyák háromszor hármas alakulatukban várakoztak. S. pár percig távol volt, és Béla már kezdett félni, hátha szimatot kapott, s már valahol ott kint, a ház körül ólálkodik.

De nem... S. ismét a szobában. Nagy táskát cipelt be. Kivett belőle egy meztelen kirakatbábút. Fölállította. Valami írószerszámmal annak mellkasára nagy betűkkel ráírta: Zamró Rinárd. Majd hármat csördített ostorával. A kutyák rávetették magukat a bábura. Harapták-tépték, míg apró darabokra nem szaggatták.

Mire befejezték, akkora S. visszavedlett ballonkabátossá. Ballonkabátjában egy vödörből nyers húst osztogatott – legalábbis Béla úgy gondolta, az volt – a már nyugodt kutyafalkának. Amikor azok fekvé, ülve vagy állva falatoztak, a ballonkabátos szintén vett a nyers húsból a fogai közé, s négykézlábra ereszkedve mászkált, hempergett az állatok között. Játékosan harapdálta is azokat, azok meg vissza. Néha rájuk vicsorgott és „agyaraival” elhalászott előlük valami jobb húscsafatot. Béla úgy ítélte meg, a ballonkabátos ezáltal egyrészt erősíti vezéri pozícióját a falkában. Másrészt jól is lakik nyershússal.

Béla eleget látott. A ballonkabátossal nem volt értelme beszélnie aznap este, meg félt is tőle. Inkább óvatosan visszamászott az utcára, kocsijához ment. Beleült, elővette telefonját. Egy sms-t írt a gyilkosnak: „Kedves Zamró úr. Stop. Inkább ne menjen haza. Stop. Veszélyben van. Stop. Többet személyesen. Stop. Minél hamarabb. Stop. Munkahivatali Béla” Bár a sok stop pénzbe kerül, de a távirati stílus Béla szerint méltó komolyságot kölcsönzött sms-ének.

Mivel péntek este volt, személyesen a Munkahivatalban a gyilkossal Béla hétfőig nem találkozhatott. A hivatalon kívül is hajlandó lett volna vele találkozni, de ő nem válaszolt. Béla egész hétvégén felváltva, intenzíven gondolt a sakkfeladványokra meg

gyilkos ügyfelének akut problémájára a ballonkabátossal, annak Harri kutyájával és többi vérebével. Ki tudja, él-e még Zamró?...

Hétfőn reggel, mikor Béla beért hivatalába – a hét félfogadónappal kezdődött – az irodája előtt ott ült egy széken Zamró Rinárd. Nem volt egyedül. A lábai mellett a földön egy nagyon okos kinézetű kutya újságpapíron fekvve. „Ez a kutya akárhová nem fekszik le! Lehet, hogy az újságot is magával hordja és kiteríti maga alá, ha le akar heveredni. Ez csakis Harri lehet! Talán a napilapot olvassa is...” – saccolta meg Béla a kutyát.

Köszöntötték egymást Zamróval. A kutya végigmérte Bélát, és nem szólt semmit. Csak bölintottak egymásnak.

– Tessék, jöjjenek be! – invitálta őket irodájába Béla.

– Álljon meg a menet! – állította meg őket a székéről fölgró, Béla irodája előtt várakozó idősebb férfi. – Én nyolcra vagyok berendelve, és éppen nyolc óra van! – jelentette ki.

„Hát persze, az új kliens az akadémiáról!” – emlékezett vissza. Reggel a noteszében olvasta ezzel kapcsolatos följegyzését a Zamró fölbukkanásától fölkaavart hivatalnok.

– Persze, persze, fáradjon csak be... Remélem, nem fogja zavarni, ha ez az úr is bent lesz a kutyájával? – invitálta ügyfelét Béla. A gyilkost és a kutyát nem akar-

ta kitenni a folyosón a ballonkabátos előbukkanása veszélyének.

– Édes mindegy... – mondta az új kliens –, én emberhez, állathoz egyaránt hozzá vagyok szokva.

Igazat mondott...

Béla irodájában a gyilkos beült a sarokba egy székre. Kölcsönvette Harri újságjának a felét. Azt olvasgatva várt a sorára. A kutya az újság másik felén fekvve, fél szemmel szunyókálva, fél szemmel fölfigyázva.

– Tessék, mondja, hogyan is történt! – mondta Béla az új kliensnek, miután pár adattal kiegészítette adatlapját.

– Hát, kérem szépen, én rövidke húsz évet a tudományban jeleskedtem. Mint intézeti portás. Ez – tudja – fontos poszt a tudományos számarlétrán. Az akadémikusénál alacsonyabb, de a laboratóriumi állatokénál határozottan jelentősebb.

„Hát az biztos...” – hallgatta profi érdeklődéssel Béla, de közben azon is gondolkodott, mit és hogyan majd a gyilkossal és a kutyával.

– Az Állatviselkedés Kutatóintézetben dolgoztam, ahol a kutatáson kívül intenzív elbocsátások folytak. Azért vagyok itt, érti?

– Persze, persze, folytassa...

– Nemrégén bocsátották el például Lúdtalp doktort. Ő nemzetközileg elismert kutatója az anyakakukk és a kakukkfióka közötti, utóbbi években felfedezett titkolt, szoros kapcsolatnak.

– Ne mondja...

– De... – így az új ügyfél, és folytatta: – Doktor Lúdtalp távozása után az intézetünkben kitört a pánik. „Hát már a jó nevű tudósok talpára – ebben az esetben Lúdtalpára – is útilaput kötnek?” – rettentek meg a kutatók. És még szorgosabban kutattak. Munkájuk intenzitása kétségbeesésbe hajszolta kísérleti állatainkat. Dzsoni kanca a laboratóriumban már el sem finghatta magát. Ha Dzsoni eresztett egyet, akkor kattant a számolóautomata, beindult a gázanalizátor szivattyúja, és kockacukrot kapott. Amikor ő hot-dogot szeretett volna!

„Érdekes, eléggé örült munkahely lehet az az intézet...” – figyelte föl Béla a volt intézeti portás monológjára.

– Kapusként bizony jól ismertem az intézet dolgait. Kukurikú doktor esete volt a legriasztóbb. Kukurikú még gyerekkorában – az intézetben ez elterjedt – föltett egy kolosszális kérdést: „A nyuszik a húsvéti tojásokat a tyúkoktól vásárolják, vagy sem?” A választ, hogy „Nem vásárolhatják!”, tavalyelőtt végre sikerült Kukurikúnak megtalálnia. Majd tavaly, kandidátusi értekezésének megvédése után Kukurikú doktor Japánba került tanulmányútra. Ott állapította meg, hogy a nyulaknak rövid farkuk és hosszú fülük van. Ez egy alapvető megállapítás. Bár a kisgyerek is tudja, de csak külön-külön. Így összekapcsolva még sohasem volt publikálva. És ekkor bummm! – elbocsátások. Alighogy Kukurikú visszatért Japánból – kirúgták. És azon a

héten engem is! Állítólag nem jól dolgoztunk... – fejezte be történetét az új kliens.

– Hát, bizony. A tudós, de a portás sem alkothat az elbocsátások légkörében – érzett együtt Béla. – És mit csinál most a Kukurikú doktor?

– Nekem elárulta: nyúltenyésztésbe kezdett a Húsvét-szigeteken – büszkélkedett kapcsolataival a volt portás.

– Jó ötlet! És maga mihez kezd? – kérdezte őt Béla.

– Jövőre elmegyek nyugdíjba, vagy addig talán éhen halok – mondta szomorúan.

– Mi nem engedjük éhen halni – zárta le a témát Béla. – De szeretnék magától kérdezni valamit. Nem lenne meg nekem egy szívességet?

– Micsoda lenne az?

– Ezt a két urat ott a sarokban, pardon, vagyis az urat és kutyadzsentlmenjét kellene elrejteni egy időre. Nem lehetne a volt intézetében? – rukkolt elő kérésével Béla, mert úgy gondolta, a szadistának tűnő ballonkabátos-szupermen-jelmezes kutyafalkavezér nagyon veszélyezteteti védenceit.

– Hát meg lehetne próbálni – vakarta a fejét a volt portás. – Tudja mit? Valamit valamiért! Ha nem kell ide bejárnom és nyugodtan kiutazhatok Kukurikú doktor után a Húsvét-szigetekre, dolgozni a nyúltenyésztésében, és közben maguk fizetik a biztosításomat, folyósítják a segélyemet, akkor biztos sikerül elintéznem.

– Kezet rá... – akarta véglegesíteni egyezségét Béla a

portással. A mondatot nem fejezte be. Fölemelkedve székéből, kezét a portásnak nyújtva, annak válla fölött ugyanis meglepő dolog vonta magára figyelmét. A portás mögötti ablakon, a Munkahivatal kis parkjának a fakoronái fölött egy V alakban repülő vadlúdra lett figyelmes. „Nyár kellős közepén vadlúdraj?” Mire Béla a kérdés végére ért, az érvényét is vesztette. Nem vadlúdraj... a Szupermen közeledett kíséretével!

A Szupermen, beleékelődve V alakú kíséretébe, már olyan közel volt, hogy ki lehetett venni arcvonásait. Természetesen X. Y. nyomozó, szupermenes jelmezében. Világoskékbe öltözött, izomzattól duzzadó mellkasán a nagy vörös S. Előretárt karjai denevérszárnyként feszítették piros köpönyegét. Kíséretét kilenc, V alakzatban repülő kis sárkány alkotta.

Béla irodaablaka nyitva volt. Süvítve-fékezve érkezett rajta keresztül az irodába a Szupermen. Úgy két méterre a nyitott ablaktól landolt, talpa alatt megolvadt a linóleum. Kellemetlen szag ült az irodára. A Szupermen, karjait a mellén keresztbe téve, az irodában tartózkodókat vette szemügyre. Sárkánykíséretéből kettő az ablakpárkányra ült, a többi szétszóródott a Munkahivatal környékén, elfoglalva strázsapozícióikat. Ki fa tetején, ki lámpaoszlopon... A két, ablakpárkányon ülő sárkányka közül az egyik kifelé nézett, a másik meg befelé. Ha az ember jobban belenézett a befelé néző kissárkány kegyetlen szeméibe, akkor

értelmes, vidám kutyaszemek néztek vissza rá.

– Maga meg kicsoda? – voltak a Szupermen első szavai, miután szemügyre vette az irodában tartózkodókat. A Szupermen a portás-ügyfélhez szólt.

– Munkanélküli pooortáás... – válaszolta a portás remegve. Szupermen már nem szólt a portáshoz, csak szigorúan és egyértelműen ránézett. Majd az ajtóra mutatott!

Miután a portás elloholt, a Szupermen a ballonkabátos stílusától nagyban eltérő rövid szónoklatot tartott:

– Barátaim! Örülök, hogy végre már mint Szupermen találkozhatok veletek. Eddig titkoltam előttetek kilétemet. De a Föld, életünk szeretett színtere érdekében, találkoznom kellett veletek, lerántva titkom leplét. Találkozni akartam veletek, ledobva az álcaként szolgáló ballonkabátomat, levetve X. Y. nyomozói áldentitásomat. A nap bármelyik pillanatában történhet szeretett bolygó-anyánkon valami, ami miatt nekem és kíséretemnek el kell jutnia földi világunk valamelyik pontjára segítséget nyújtani. Esetleg valahová a minket körülvevő közelebbi vagy távolabbi világűrbe. Mennyire fontos küldetés ez? Fontosabb-e nála a személyes vágy, a személyes boldogság, a szerelem? A válasz: Nem, nem fontosabb! – mondta a Szupermen, anélkül, hogy arcvonásain kívül valami is a ballonkabátosra emlékeztetett volna.

– És most velem jössz! – intett Harrinak a Szupermen. Béla és Zamró nem mozdultak. Harri meg-

védése a ballonkabátossal szemben már nem aktuális. Ha az már Szupermen, akkor esélyük nulla.

Harri a Szupermenhez oldalgott. Látni lehetett rajta, hogy nem szívesen teszi. De megteszi. Mintha hatottak volna rá a Szupermennek a Föld égető problémáiról szívhez szóló szavai.

A Szupermen piros köpenye alól piros-kék valamit húzott elő. Harri elé dobta.

– Vedd föl és indulás! – mondta a kutyának, aki, hogy el ne felejsük, a Főkapitányság legjobb nyomozókutyája is volt.

Harri kivillanó fogaival ügyesen szétterítette a padlón a piros-kék valamit. A valami egy úthengerjárta, két-dimenziós piros-kék kutyatestre hasonlított. Harri az úthenger által kiviasalt kutya négyfelé álló lábaira állt, fogaival segítve, testét jobbra-balra hintázva, egykettőre magára vette a piros-kék vasalkutya-öltözetet. Piros-kék Szuperkutya lett belőle. Nagy vörös S-sel erőtől feszülő mellkasán!

Egy ugrással az ablakpárkányon termett, miközben a két kissárkány szétrebbent, helyet teremtve ezzel a Szuperkutyának. A párkányon ülve körbepásztázta a környéket. Orrát magasba emelve, szuperérzékeny szaglószerével talán több tíz vagy több száz kilométernyi távolságban szimatolta, letapogatta, van-e veszély.

Ez pár másodpercig tartott. Majd vakkantott és az

ablakpárkánytól elrugaszkodva acélsarkantyús hátsó lábaival, kirepült az irodából. Nem messze az irodaablaktól megállt a levegőben. Egy helyben lebegett. Ekkor a kilenc kutya-sárkány szintén a levegőbe emelkedett. Gyorsan V alakzatba sorakoztak. Mikor ez is megvolt, a Szuperkutya nagy gyorsasággal elsuhant, a kilenc sárkány lebegett tovább.

A Szupermen sarkon fordult, az ablakhoz lépett, dobantott és karjait előrenyújtva kirepült az irodából. Fönt a magasban beékelődött a kutya-sárkányok alakzata és... hipp-hopp... mintha soha ott sem lettek volna...

– Hát ez sem sikerült nekem... – szomorkodott Zamró, a gyilkos.

– Mármint mi? – kérdezte Béla. – Megtudhatom már végre a „miért?”-et. Hogy miért tűnt el egy időre Harri? Hogyan függ össze maga Harri eltűnésével?

– A szerelem az oka... A kutyaszerelem! Harri bele-szeretett X. Y. szomszédjának a foxikisasszonyába, és megszöktek együtt új életet kezdeni. Segítettem szökésükben. Ha már nekem nem sikerült az élet, akkor legalább nekik... – mondta a jó útra tért, segítőkész gyilkos.

– Ahá... ezt a miértet már értem – mondta Béla. – De van egy másik is: miért kell az a nagyszámú kíséret a Szupermennek? Azelőtt egyedül repkedett a Földön és a világűrben!

– A technológiai fejlődés az oka! A haditechnikáé... A sárkánykutyák a mai modern föld-levegő rakéták

elleni álcapajzsot helyettesítik. És a Szuperkutya jobb, mint a legmodernebb radarberendezések! Figyelmeztet minden veszélyre, fölkatat bármit! – magyarázta Zamró...

Kopogtattak. Nem a portás jött vissza érdeklődni, hogy mi is lesz az említett két személy – vagyis az egyik egy kutyadzsentlmen – elbújtatásával. A soron levő ügyfél kopogtatott.

Egy szomorú apa. Messziről lerítt róla. Kiderült, az is volt.

– Üljön le kérem – mondta Béla. – Nem fogja zavarani, ha ez az úr is itt lesz velünk a helyiségben? – mutatott Béla a gyilkosra, akitől még pár dolgot meg akart kérdezni. Nem akarta kockáztatni, hogy ha kiküldi, akkor esetleg a várakozást megunva elmegy.

– Nem, dehogya – mondta a szomorú apa kinézetű kliens. – Legalább vele is megoszthatom a bánatomat, ha ő is meghallgat.

– Itt látom – nézett bele Béla a szomorú adataiba –, hogy maga kisvállalkozó volt, oktatásügyben.

– Csak próbálkoztam. Sikertelenül. De a fiam sikerrel járt. Bár... – mondta, és majdnem elsírta magát. Aztán folytatta:

– A vállalkozásom úgy kezdődött, hogy megakadt a szemem egy újsághirdetésen: „140 cm magas, 35 kilós szlováktanárt keresek. Jelige: Rio de Janeiro.” Szuper ajánlat! Merthogy magyar nemzetiségem ellenére jól

töröm a szlovákokat, a hirdetés majdnem testre szabott volt. Csak lefogyni úgy hetven kilót... – az menne – gondoltam. A kívánt magasság miatt levágnatni a lábamat?... Hát azt nem.

– Szlovákoktatás miatt megrokkanni nem érdemes – jegyezte meg Béla. A gyilkos is egyetértően mosolygott a sarokban.

– Zoli – mondtam tehát 120 cm magas, 30 kilós, harmadikos fiamnak –, meghízol! – folytatta a szomorú apakülsejű. – Veszünk neked egy pár magas sarkú cipőt és irány Amerika: Rio de Janeiro! Két héttel később, a zsebünkben Zoli eljövendő alkalmazója címevel, már hajóztunk is. Napközben a menetdíjengedmény fejében feleségemmel a hajókonyhán sütöttünk, főztünk. Este Zolival szlovákoztunk. Éjszaka, mivel nyugtalanul alszom, itt-ott segitettem a hajócsavarnak. És végre: Rio! Szamba, rumba...

– Irigylem... – mondta Béla. A gyilkos egyetértéssel bólogatott.

– Taxival jutottunk a megadott címre: José Tátralíptóvárszky, Copacabanána utca 13. Gyönyörű palota. Becsengettünk. Miszter Tátralíptóvárszky a vadászteremben szívélyes „helló”-val köszöntött. „Szlovák emigráns leszármazottja vagyok – folytatta szlovákul. Karosszékében ült, köröskörül a falakon az emigráns úr ősei. – Családunk az 1735-ös kivándorlási hullámból származik. Gazdagok vagyunk, de hiányzik a legrágább kincs, a „szlovakian lengvics.” Majd

intett, és a néger inas megmérte Zolika magasságát, súlyát. „Megfelel!” – állapította meg a miszter. „És hol a diák?” – kérdeztem. „Itt az ajtó mögött... – mutatott miszter Tátraliptóvárszky úr a nagy, erős tölgyfaajtóra a vadászterem oldalán. – Ne ijedjenek meg!” – figyelmeztetett. Az ajtó mögött egy óriáskígyó hideg, unatkozó tekintete fogadott. Fekete volt, összecsavarodva feküdt több családi ágyon egyszerre. „Csak nem a diákunk?” – kérdeztük. „Nem, hanem aki benne van. A fiam, Bonifác. Hét évvel ezelőtt nyelte le a kígyó, még bölcsődés korában. Nem mondom, jó dolga van, karácsonykor még képeslapot is küldött, de sajnos szlovákul még nem tud.”

– Te jó isten!!! – mondták most már duóban Béla és a gyilkos.

A szomorú apa folytatta:

– „És mi hogyan segíthetünk?” – kérdeztük a fiammal. – „Nem értik, hogyan?”, csodálkozott Tátraliptóvárszky. Értette a kígyó... Hamm, bekapta a Zolit. Azóta Zoli Bonifáccal van. Tanítja szlovákul – sírta el magát a már nagyon szomorú. Majd elmosolyodott, mint az örültek: – Belenyugodtam. Hisz Zolinak van munkája. Bár kígyóban, de... – fejezte be.

– És nincs szükség ott matematikatanárra? – érdeklődéssel a gyilkos. – Én ám pénz- és áldozatszámolás közben nagyon megtanultam számolni..., oklevelem is van... – dicsekedett.

– Nem tudom, meg kell érdeklődni.

Megérdeklődtek. Szükség volt matematikaoktatóra. És mivel időközben az óriáskígyó felcseperedett, Zamró Rinárd tanár úr is megfelelt. Testméreteivel is. Már csak az utazás Rióba volt gond. Nagy gond. Pénzkérdés.

De kétségbeesett helyzetekben is van segítség: egy-pár nap múlva Zamró Rinárd ingyen, a Szupermen hátába kapaszkodva repült Rióba. Tanárkodni a kígyóba.

Zsidó és nyúl

– Zsidó vagy! – suttogta nevelőapám a halálos ágyán. Bár akkor még csak a betegsége volt halálos; ágya nem sejtette, hogy kopott bútordarab szerepét reggelig a halálos ágyéra cseréli föl. A takaros kisvárosi ház nagy hálósobájának falai, mélyükben már derékmagasságig penészesen, festményekkel teleaggatva keretezték egy élet végjátékát.

Csak egy nehéz beszélgetést vártam komor témákról. Nem siratóasszonyok társaságát, szótlan szemrehányásuk keresztüzét. Évek óta nem voltam a kisvárosban. Az állomástól nevelőapám házáig vezető három utca még sivárabbnak tűnt. Kutya vetett rám ügyet. Magamhoz hívtam, megsimogattam, de megharapott. Reméltem, nem veszett.

Bár a szoba falánál székeken ücsörgő kíváncsi vénasszonyok imádkozást mímelve füleltek, a nevelőapám hörgéssel vegyes suttogásából édeskeveset hallottak. Összefüggésekkel tarkított és ezáltal fokozatosan érthetővé váló, többnyire összefüggéstelen számadása ez volt: A szüleimet nem ütötte el az öntözőautó. A kisvárossal egyáltalán nem szomszédos nagyvárosban kellett

ennek a családi hagyomány szerint megtörténnie. A szüleim ott található állítólagos sírja – mindenszentekkor látogattam őket – ismeretleneké, nevelőapám vette sírhellyel együtt. Valódi szüleim zsidók. A nagyvárosból az ötvenes években távoztak Izraelbe. Értékes bélyeggyűjteményüket és engem – kétévesen – itt hagytak az akkor még nem nevelőapámnál. Majd kimenekítének minket is. A jó szándékú, segítőkész, jól megfizetett megőrzőt leszámítva.

Hónapokkal később egy értékes bélyeggyűjteményre rendelkező, már első látásra kevésbé értékes fogadott kisfiát egyedül nevelő idegen költözött a nagyvárossal egyáltalán nem szomszédos kisvárosba. Törvénytisztelő, megbecsült, jómódú kommunista keresztényként élte aztán leginkább bélyeggyűjteményére alapozott életét. Fiával és a kisváros közössége által képmutatóan tolerált szép számú szeretőjével.

Reggel jött a hullaszállító. A siratóasszonyok hazamentek, majd holnap eljönnek megfőzni és kitakarítani a halotti torhoz.

Leültem a még betegségragú hálósobában. A halálos ágy már megvetve. Lapozgattam a nevelőapám fényképalbumában. Fölelevenítette a buksi fejemet kedvesen simogató, jövő-menő nénik időszakát. A fényképek megidéztek nevelőapámat is szentélyében, ahogy középkori kódexíróhoz hasonlóan görnyed bélyegalbumai között. Az albumtörténelemben kamaszkorba lépek,

majd felnőttkorom küszöbénél állok. Majd azon tanács-talanul átlépek...

Egy dobozban találtam egy megsárgult okmányt nevelőapám névváltoztatásáról. És néhány Izraelben keltezett levelet. A két legrégebbit Zimmermann Dezső írta. Az azután következőket Deyal Zime. Kézírásuk megegyezett. Míg Dezső tudatta, mi újság Izraelben a kibucban, addig Deyal könyörgött és fenyegetődött, hogy nevelőapám – mert a névváltoztatási igazolás alapján megértettem, hogy a levelek neki szóltak – válaszoljon. Hat ilyen levél volt. Későbbről egy angol nyelvű hivatalos információ, hogy Deyal Zime és felesége meghaltak egy kibucban tífuszban. Vagy kibucban és tífuszban...

A döntések embere vagyok. Többnyire a rosszaké... Dezső-Deyal leveleit, az angol nyelvű értesítést eltettem a kabátzsebembe. Nevelőapám fénykép- és bélyegalbumait kihordtam a kertbe, piramist építve belőlük. Magánlevelezésével és más szemetével alágyújtva a piramis-máglya lángja hamarosan a késő téli kopaszságú gyümölcsfák koronáinak magasságában lobogott.

Míg a tűz múltam nyomait falta, addig én gyerekkorom helyszínétől vettem búcsút. Bementem a fészerbe. Gyakran foglalkoztam ott kopasznyakú keselyűhöz hasonlatos péniszemmel. A többi fiú élvezettel húzogathatta madara fejfedőjét. Én nem. Kérdésekre, hogy miért van ez, nevelőapám homályosan magyarázkodott

valami ágyéktáji penészbetegségről és bőramputációról.

A fitymám történelmével foglalkozó gondolataimat egy fehér nyúl zavarta meg. A fészker sarkából óvatosan odajött hozzám, hátsó lábaira ülve vagy állva ágaskodva szaglászta nadrágomat. Talán a magammal hozott fővárosi szagokat tanulmányozta kíváncsian.

Lehajoltam hozzá, megsimogattam az este szerzett kutyaharapás emlékét viselő kezemmel. Még nem veszem meg. A nyúl se támadott. Karomba vettem, föl-emelte orrát, és megcsókolt. Pontosabban nedves orrocskáját barátságosan az orromhoz dörgölte. Döntöttem: magammal viszem.

Kialjzartam egy dobozt száraz fűvel, és a nyuszit bele-invitaltam. Szolgálatkészen bemászott. Ellenőriztem a máglyát: a nem szeretett és nem akart múlt tanúi füstté válva eltűntek a semmibe.

A vonat és gondolataim elindultak. Útitársam tanulmányozta vonatbeli környezetét, szaglászott, föl-föl ágaskodva dobozában. Majd elaludt.

– Jól tettem? – kérdeztem. – Talán igen – győztem meg önmagam.

Énem egy rejtett zugából az hallatszott, hogy hülye vagyok, mert éhenkórász létemre eltűzeltem a bélyeggyűjteményt. Szüleim egyetlen tapintható emlékét leveleiken kívül. Bár a bélyegek inkább csak apám emlékét hordozták. Anyámat a főzőkanál mellé, s nem bélyeg-

gyűjtőnek gondolta ki a családi múltamat kitalálni akaró képzeletvilágom.

Nevelőapám mocskát talán másképp is le lehetett volna mosni, mint megsemmisítő tisztítótúzzal. De melyiket dédelgethettem volna a sok fogazott papírka közül? Melyiket fogták apám ujjai is, melyiket csak nevelőapáméi, akitől a megbocsátó feloldozást is megtagadtam?

Újszülött szüleimmel kapcsolatos tapinthatatlan emlékeim földidézési kísérleteivel folytattam utazásomat a múltba és a fővárosba. Kétéves koromig talán történt velem valami visszaidézhető. Sikertelenül próbálkoztam. Hiábavaló igyekezetem és a kupé lötyögése elálmosítottak. Elaludtam. Megvan! A keresett emlékem: a csecsemőként megélt nyugodt alvások. A belém ívódott, tudatalattim vezérelte félig még állati, de félig már emberi, elfelejtett álmaim.

Megérkeztünk kicsi, fővárosi, de külvárosi albérletembe. Lift, negyedik emelet. Soha nem kerestem annyit, hogy saját lakásra teljen, lakásra pénzt gyűjthessek, arra valakik pénzt adjanak.

A nyúlnak a fürdőszobában karámot építettem. Ólja két falát a sarok két falszakasza alkotta, a másik kettőt a mosógép és kacatok. A nyuszi fölmerre az új környezetet. Majd elhelyezkedett a karámocská szegletében, és nosztalgizva rágta a vidéki kertből származó maradék szénaszerű fűvet.

Nyugovóra tértem, az ébresztőórát be sem állítva. Több nap szabadságot vettem ki nevelőapám meglátogatására, miután a szomszédasszonya fölhívott.

Dél körül ébredtem ateista-kommunista-keresztény álmomból. Ébredésem jellemzése nem pontos, mert nem álmodtam, kommunista és keresztény sem voltam valójában – nevelésem ilyesmihez hasonló terhétől felnőttkoromban gyorsan megszabadultam. Az ateista megjelölés sem helyes, mert inkább hitetlen voltam, az ateista hisz a Nagy Valami nem léteiben. Én leginkább önmagamban nem hittem.

A fürdőszobában nem lepődtem meg, hogy ott egy nyulat találok, mert már a szobából kislattyogva fölötöltek bennem a változások. Újjászületésem aktuális definíciója is: zsidó egynyúltulajdossá vedlettem át átvedlés per huszonnégy óra sebességgel.

A nyúl ébren volt már. Rám nézett szelíden, kettőt ugrott is, ide meg oda, mint egy kiskutya – nem csoda, hisz a nyúl is emlős, bár ez talán emlőtlen kan. Idővel kiderül. A nyulakról és zsidókról keveset tudtam. Kivéve az énembe kódolt zsidót a tudatalattimban.

– Irány a zsinagóga! – közöltem a nyúllal. A zsinagógás ötlet talitalálatnak tűnt. A nyúl nem válaszolt, rágcsált, éppen a mosógép zsinórját. Visszatettem karton útidobozába. Mivel a kartondoboz ízét is szerette, nem teketóriázott, azon rágódott tovább. De tekinteté-

ből kiolvastam a kérdést: „Mi jön még ezután?”

Elindultam otthonról. Délután három körül érkeztem a zsinagóga közelébe. Gyalog mentem, mert egy fityingem sem volt. Útközben zsidókra jellemző tulajdonságaimat összegeztem: hátul a sportoldalnál kezdem az újságot, a gyilkos leleplezésével a krimiolvasást, a könyv végén. No nem tudom... És gyakran zsidónak néznek. Utána hülyének... Tudok spórolni és pénzt befektetni – álmomban. És még...

– Tűnés, agyonütlek! – kiáltott valaki, és egy tompa ütés hallatszott, majd még egypár. A zsinagóga előtt ketten verekedtek. Az egyik kipás fejtetőjű nagyszakállú, középkorú zsidó. A másik egy borotvált fejű, malacképű fiatal. Vérzett a kobakja. Mármint a bőrféjűnek. Közéjük ugrottam. Nem voltam benne biztos, hogy ezt megtehetem-e, mint zsidó; hogyan is állunk az erőszakkal? A verekedők megrökönyödve rám meredtek. Kihasználva ezt, a kipástól elvettem a baseball-ütőt. Vissza akartam adni vélt gazdájának, a bőrféjűnek, groteszk igazságtevésemet folytatva. A szakállas tiltakozott:

– Az enyém!

A bőrféjű elinalt.

A végkifejlet jobban meglepett, mint saját bátorságom. „Baseball-ütős közöttük? Vagyis közöttünk?”

– Máskor ne avatkozz bele! – mondta a zsidó, ütőjét törölgetve a vértől. – A rabbi vagyok. Kirohangatok és

nevelem a falra firkáló ökröket. Gyere be hozzám! – folytatta.

Kinyitotta a kaput. A zsinagóga illata megcsapott, Auschwitz kemencéinek édeskés szagát véltem fölfeledezni benne maradék ateista-kommunista-keresztény sémám alapján.

Este a nyúl már új, szép és tágas ketrecében heverészett. Én a heverőn olvastam. A Talmud első oldalának bevezető harmada első soránál tartottam – nem a héber verzióban –, ellenállva a kísértésnek, hogy hátul megnézzem a végkifejletet. Az asztalon még néhány, a rabbitól kapott könyv.

Miután megtudta, hogy zsidó vagyok, a rabbi fölkarolt. Pénzt is adott, vegyek valamit a családtagjaimnak. Nekem a fehér tapsifüles a hozzátartozóm. Kapott nyüledelt, ketrecet és nyúlpórázt, hogy sétálni mehessünk. Egy címet is kaptam, ahol nagy hasznát vehetik minden addig haszontalannak mutakozó képességemnek. A jólfizetett állás kilátásai bearanyozták estémet. Megosztottam örömeimet a jóllakott nyuszival.

– Ha jól fogok keresni – mondtam –, akkor talán feleséget is találok magamnak.

Feleség neki is kell – jelezte füleivel. Tehát ő is férfi! – oldódott meg egy rejtély.

A rabbitól kapott címen megmondták, hogy hónap elején beállhatok. Mindent elmagyaráztak. De gyorsan

utamra eresztettek, mert sok a munkájuk, és már csak pár óra Sabbatig. Telefonon fölmondtam addigi állásomat, és mentem a nyúlért. Megyünk sétálni.

Általában zsidónak néznek és hülyének, a parkban a nyuszit vadonatúj pórázon vezetve csak hülyének. Mellső lábcskái a hátán összekapcsolt speciális nyúlpórázban, mögötte én a póráz végét fogva, de a nyúl által kaotikusan kormányozva.

Általános föltűnést keltettem tapsifülemmel.

– Csinos kis nyuszi! – mondta egy cilinderes úr, aki mellett elhaladtunk sétánk közben. Egy padon ült, mellette sétapálcája. – Várjon, mutatok valamit! – folytatta. – De engedje meg, hogy bemutakozzam. Shed Yehuma vagyok Dzszeruzalemből, magának és nyulának Sanyi Jeruzsálemből... – mosolygott rám ficsúros-de-zsidós szakálla mögül.

Sanyi Jeruzsálemből levette a cilinderét, és letakarta vele a nyulacskát. Pár kört írt a cylinder fölé sétapálcájával, azt varázspálcaként használva. Fölemelte a köcsögkalapot... A nyúl eltűnt alóla. Éreztem, a pénztárcám is.

– Abrakadabra! – folytatta a jeruzsálemi. És a tapsifüles ismét a füvet lakmározta. Pénztárcám szintén a szokott helyén. – Csak nézzen bele! – mondta a bűvész gondolatolvasó. ...Plusz ötszáz euró volt benne. – A magáé, testvér. A nyúl meg az enyém! – jelentette ki.

– Nem! – kaptam föl társamat a földről.

– Ha nem, hát nem... de hogy pénzt keressen általa,

azt szeretné... – egyezkedett tovább Shed Yehuma úr.

Az extra pénzkeresést megszerettem. Este, két nappal a parkbeli találkozást követően, lezuhanyoztam és elmentem a nyulam után a bárba.

A két nap alatt a nyúl a bűvésszel gyakorolt. Én a Talmudot olvastam, meg lapozgattam a rabbitól kapott héber nyelvkönyvben. Az utolsó leckét nézegettem leginkább kíváncsian a könyv legelején.

A pincér elvezetett egy páholyba. Drága pezsgőt töltött a poharamba. Oké, van rá manim... a jeruzsálemi Sanyi délután további előleget utalt át új bankszámlámra.

Kezdődött a műsor. Négy csinos lány táncolt. Majd egy még csinosabb kígyónő gerinctekerő pozíciókban. Mikor feneke alól bravúrosan kitekintő arca rám nézett, rámosolyogtam. Erre ő kedvesen visszaintegetett szétárt ívelt combjaival. Szégyenlősen hasonlítottam össze az én hajlékony, de kopott guminőmmel, akit nemrégén dobtam ki a szemétkébe. Jobb lehet egy élővel...

Dobpergéssel kísérve a porondra lépett Sanyi, alias Shed Yehuma from Jerusalem. Néhány látványos, lelkes tapssal fogadott trükkje után bejelentette: világpremier következik. Újabb, egyre erősödő dobpergés. Cintányércattanás, és... a páholyomba belépett áttetsző köpenyében a imént látott kígyónő. Leült mellém, mohón és kecsesen beleivott pezsgőspoharamba. Szólni

akartam, de ő karcsú mutatójával gyengéden lakatot rajzolt a számra, és a porondra mutatott.

Sanyi bűvész mellett alacsony, díszes emelvényen ott ült a nyulam. Fején ókori sisakocska, bundája csillogó színekben játszott. Fejének két oldalán mint egy áramvonalas egyszemélyes sportautó piros oldallámpái világítottak gombszemei. Pökhendiséget véltem bennük fölfedezni. „Csak nem szállt a fejébe a dicsőség?”

– Nem akármilyen nyúl a médiumom! – magyarázta a bűvész. – Az ózsidó nyomkereső nyulak leszármazottja. Képesek voltak fölkeresni az eltűnteket, elraboltakat, azok bárhová kerültek is. Zsidók keresésére voltak idomítva. Ezt jelzi a Dávid-csillag ennek a késői leszármazottjuknak a szívérványhártyáján. Nézzék!...

Ekkor a nyúl mögött kigyulladt egy reflektor. Fénye, látszólag áthaladva a nyuszi fején, kettévált, és a nyalábok mintha a szemüregéből indultak volna ki. A bűvész az ujjai közül kiinduló lézercsővé végével rámutatott a lebegő sárga, hatágú csillagokra a fénynyaláb-párban.

– Ezek itt a szívérványhártyájában keletkeznek...

A nézők lelkesen tapsoltak. Néhányuk, talán antiszemiták kivételével. Bár tapsolni lusta zsidók is lehetnek.

A világpremier. Két apródformájú segéderő sakktable mintázatú szőnyeget terített szét a porond padlóján. A bűvész intett varázspálcájával, mire a szőnyegen különböző színű négyzetek dinamikus villogó hálózata jelent meg. A következő intésre a villogás megszűnt.

– Itt senkit sem fognak elrabolni! Itt egy hajszál sem vész el! Itt a huszonegyedik század nyomozónyula mutatja be tudását! Kezdjük! – harsogta Sanyi Jeruzsálemből. Varázspálcája beintett, és a szőnyeg négyzetein gyorsan váltakozva emberi arcok képei jelentek meg és tűntek el. A zene és az arcok kavalkádja a varázspálcá követező intéséig tartott. Csend. – Keresd! – parancsolt a nyúlra. Az leugrott díszes emelvényéről, majd kicsit tétovázva elindult a szőnyeg mozdulatlanná merevedett arcképcsarnoka felé.

Az első arckép, amire rálépett, világosabbra, kivehetőbbre váltott. Ki ne ismerte volna: Albert Einstein. A nyúl ráült Einstein arcképének fejtetőjére, és a tudós élőnyúlászór-kalapjaként tétovázott, merre tovább. A sakktáblaszéli négyzeten ülve öt lehetősége volt, ha lép, vagy jóval több, ha ugrik egyet... Ugrott...! Freudra! Onnét Mahlerre, három kép fölött átrepülve. Majd Neumann, Teller és Wigner, a nagy – magyar? – hármasmfogat voltak a nyúl landolási helyei. Azután Kafkát és Landaut érintve érte el a nyomkereső a szőnyeg átellenes szélét.

Azt hiszem, kevesen voltunk, akik megértettük a mutatványt. Mi lelkesen tapsoltunk, a többiek ímmel-ámmal. Ekkor Sanyi pálcaintésére a nyúl által érintett fényképeken megjelent egy-egy fénylő Dávid-csillag. A kevésbé kivilágított képek egy csoportján szintén. A maradék képeken nem. Az addig nem tapsolók is tapsoltak, tapsoltak.

A Sanyi hajlongott, a nyúl büszkén mozgatta bajsztát. Majd a varázspálcá egy újabb fényképmozaikot generált. Ismét nyúluigrándozás a képlabirintuson, most amerikai zsidó írók ábrázatán: Malamud, Roth, Salinger, Singer, Heller... a nyúl hibátlanul választott utat. Majd ismét... ekkor a nemzetközi munkásmozgalmi és kommunista hírességek következtek. A közönség egy része tapsolt, a másik füttyült, a harmadik meglepődött – csak nem ezek is mind zsidók voltak? Záróugrándozásként világhírű zsidó zeneszerzők... Tapsvihar.

– Csalás, csalás...! – kiáltott valaki. A zenekar elhallgatott. – Csalás! A nyúl szag után megy... Nem is szag, inkább valami hangot, valami rezgést követ! Ennyi képet nem tud megjegyezni, ha még zsidók pofáiról van is szó! – kiáltozott egy spicces vendég.

Nem sokáig hallatszott kiáltozása, mert a zenekar újra rákezdte. A nyulam elszaladt a porondról az öltözője irányába. Futás közben füleivel integetve köszönte meg a tapsot.

Sanyi még bemutatott egy trükköt. A végén egy nagy csattanás: a spicces vendég kapott egy pofont az őt kifelé elrángató bőrfejű bár-bodygard izompacsirtától. Csak nem rabbi az is álöltözetben?...

Végre foglalkozhattam a páholyomban ülő szép kígyóhölgygel. Hozzáfordultam... de nem volt ott. Egy telefonszámot találtam csak a szalvétára írva...

Mire hazaértem, a nyulam már otthon volt. Neki is volt már kulcsa a lakásomtól. Vagyis jeruzsálemi Sanyinak. A nyúl nem volt egyedül. De nem Sanyi volt ott. Egy másik nyuszi. Talán szintén művész a bárból. Nyuszinőnek néztem, mert nyulam és a jövevény nyúl éppen közösülésüket végezték az ágyamban, nyúltem-póban. A nyúl nő háta fölött a nyulam félig kérően, félig megvetően rám nézett. „Tűnj el, kérlek!” – fejezte ki tekintete.

„Milyen kár, hogy nem hozhattam magammal a kígyónőt – gondoltam irigykedve. – Vagy legalább a guminőt elővehetném...” – sóhajtottam, és kimentem sétálni az éjszakába.

A háztömb körüli sétálás közben, úgy a hatodik kerülő folyamán kísértést éreztem, hogy fölhívjam a kígyót. Megkerestem a zsebemben a szalvétadarabot a számmal, de meggondoltam. Majd ha jobban meggazdagodom, nagyobb esélyem lesz, hogy tetsszem neki – úgy gondoltam, páholyon kívül, egy drága autóban ülve körülengene az aura.

A nyulam – nyulam még? – karrierje gyors volt. Sikerével arányosan én is gazdagodtam. A nyúl a pénz nem, csak a sikert akarta. A porondon meg az ágyban – az ágyamban. Hirtelen szerzett gazdagságom kis töredékéből egy új, a réginél jóval, de jóval nagyobb ketrecet vettem – önmagamnak. Az idegeimre ment, hogy a nyúl, miután szabadon járt-kelt a lakásban,

vidéki szokásáról nem leszokva a holmimat rágcsálja.

Sanyit elbocsátották. Lehet, hogy a fölpofozott spicces vendég bosszúja volt. Esetleg a főváros ateista posztkommunista álkeresztény légköréé.

– Irány Jeruzsálem! – jelentette ki Sanyi. – Ott sike-rünk lesz!

Nekem Jeruzsálem OK. A folyamatos pénzbevétel a zsidóság történelmének epicentrumában biztosíthatónak tűnt. Zsidóvá válásom is fölgyorsulhat – itthon nehezen küzdöttem múltam visszahúzó erejével.

Pár nap múlva már repültünk is. Sanyi örömmel, hogy viszontlátja a családját. A nyúl szomorúan, de reménykedve, hogy ott is talál nyúlbarátnőt. Én meg újabb és újabb, a kígyónőnek el nem küldött sms-eket fogalmazva.

Jeruzsálemi érkezésünk élmény volt. A város sárga-színű történelmi körengetegének atmoszférája szívembe markolt. De leginkább simogatta azt.

Sanyi hazament. A nyúl a luxusszállodánk svédasztala körül ugrándozott. Az asztal alatt volt egy nagy tál a számára válogatott ínycsafatokkal. Néha föl is ugrott volna a svédasztalra, ilyenkor a Sanyi által a nyúlhoz rendelt pincér illedelmesen lekalauzolta az őt megillető padlóra.

Miután jóllaktam, elindultam részletes útikönyvem

alapján tájékozódva a hotelhez közel eső óvárosba. A Jaffa irányában nyíló városkapunál léptem oda be. Áthaladtam az örmény városrészen, majd a zsidók óvárosi negyede énekszóval fogadott. Egymásba fogódzó fiatalok csoportjai énekelve siettek valahová, de ugyanoda.

Követtem őket. Egyre többen lettek, éneküket nem értettem, bár a héber nyelvkönyvem már a helyes irányból – hátulról – tanulmányoztam. Egy szűk utcában az éneklő fiatalok meg az ugyanabba az irányba siető emberek áradata egyszerre eltűnt egy kis kőalagutacskában. Én is keresztülhaladtam rajta. Nagy, három oldalról falakkal védett térség fogadott. A gyors alkonyatban és a kigyulladó reflektorok fényében balra tőlem a Siratófal. A Fal szépségét még jobban kiemelte a mögötte magasodó aranszínű kupola. A Falnál imádkozók nagy csoportjai. Távolabbra nézelődők, turisták tömege. Megértettem: kezdődik a Sabbat. Én inkább egyelőre a báméskodók közé álltam, ha megtanulom, mit is kell csinálni, akkor majd én is érinthetem a Falat...

Másnap térképpel fölszerelve folytattam jeruzsálemi fölfedezőutamat. Először is a Fal mögötti aranykupolás arab mecsetet akartam megnézni. Bár nem zsidó építmény, de ami szép, az szép. A mecset közelében betévedtem az arab városrészbe. Hát itt nemigen találok a gyökereimre, gondoltam.

Sétálgattam, nézelődtem. Az arabok meg, nem tud-

ván ellenállni a kísértésnek, meg valószínűleg hiányoztam is kollekciónkból, ukmukfukk – elraboltak. Annyit mondtak csak, hogy „Plíz, miszter”, elkérték a telefonomat, és már rám is csaptak egy garázsajtót. Az új fejlemény kupán vágott – az arabok még egy ujjal sem nyúltak hozzám. Leültem a garázs sarkában a limlomra.

Kicsivel később kulcs csikordult a garázsajtó zárjában. Bejött két arab – nem az elrablóm. Egyikük angol nyelvű szöveget adott át. Aztán németet, majd olaszt. Majd franciát... Amikor a norvég nyelvűnél tartottak eredménytelenül, akkor már nekik is, de nekem is elegem volt. Elkáromkodtam magam, az egyedüli idegen nyelven, amit ismerek: szlovákul.

– Do piče, nerozumiem! – sziszegtem türelmetlenül.

Erre a másikkal majdhogynem a nyakamba ugrott örömeben:

– Te szlovák vagy? – kérdezte tört szlováksággal. Majd elmondta, hogy nálunk fasza nők vannak. Azt válaszoltam, hogy én magyar vagyok. Erre ő tört magyarsággal azt, hogy a magyar nők is faszák.

Kezet ráztunk, bemutatkozott: terrorista, és a társa is az. Majd elszorodott:

– Hazudsz, hogy magyar vagy, mert én tévedhetetlenül érzem rajtad a zsidót.

A helyzethez nem illő komolytalansággal eszembe ötlött, hogy ő is fölléphetne a Sanyival a bárókban. A fényképes sakktáblán egyik irányból a nyúl ugrálna, a

másikból meg az arab terrorista – bombástul.

Elrablóim enni és inni adtak, matracot tettek a garázsba. Kimentek, a garázsajtót nagy nyikorgással aláfestve rám zárták. Már este volt, az utca tompa esti fényei beszűrődtek. Feküdtem matracomon, gondolkodtam, de semmi megoldásra nem jutottam. Lehet, hogy már keresnek is, de itt az arab negyedben megtalálni egy túszt nehezebb, mint a tűt a szénakazalban.

Kiabálni, dörömbölni nem láttam értelmét, már azért sem, mert amíg ettem, addig a fasza magyar és a fasza szlovák nők tisztelője a laptopján található kínzási receptekkel szórakoztatott.

– Hát, lehet, hogy ez az utolsó éjszakám! – gondoltam szomorúan, de nem kétségbeesetten, mert az intenzív érzések érthető okokból – és nevelőapám vallomása óta még érthetőbb okokból – kimaradtak a neveltetésemből. Megnéztem jeruzsálemi térképemen, hogy hol is lehetek. Úgy három kilométerre a Gecsemáné kerttől. És úgy kétezer évre egy zsidó elődömtől, aki abban a kertben, a holdfényes éjszakában imádkozva várta, hogy fölkeljen megöletésének napja.

Fölötlött bennem volt nevelőapám hálószobájának az a képe. Az ágy fölött – amely a halálos ágyával volt azonos – lógott a falon, rajta Jézus, amint térden állva kémleli az Gecsemáné kert fölötti jeruzsálemi éjszakát, és atyjához fohászkodik.

Én is föltekintettem. A gondozatlan garázs málló mennyezetét láttam magam fölött. A talán úgy negyven wattos lámpaéggő fényében a mennyezet egyenetlenségei egy szürkésfehér égboltozat fekete éjszakai felhőit imitálták.

Követve megdicsőült sorstársam példáját – a sorstárs itt elég bátor kifejezés –, egy kidobott autóülés támláját a térdeim alá téve, a gyerekkoromban oly gyakran látott kép Jézusát majmolva, összekulcsolt kezekkel én is letérdeltem.

Mikor a mély filozófiai és teológiai párhuzamokat akartam tisztázni Jézus Krisztus ismert és a saját eléggé valószínűsíthető sorsom között – ekkor leginkább mint fejtől megszabadított túszt képzeltem el önmagamat –, valahogy erőt vett rajtam a fáradtság. Még egy kicsit mérlegeltem, hogy mi kellemetlenebb: keresztre feszítve várni a fejleményeket, vagy gyorsan fej le és kész. Nehéz dönteni, de ha a mennyország a végleges desztináció számomra is, akkor édes mindegy.

Mielőtt elaludtam, rájöttem még egy fontos tényre: Ő azokért halt meg, akik miatt én meg fogok halni! Ezzel leginkább a kommunista keresztény nevelőapámra gondoltam, aki miatt gyerekkoromban elszalasztottam a zsidóvá válásomat, és annak késői megvalósítani akarása terelt engem ebbe a hülye garázsba...

Korán reggel nyikordult a zár. Talán a koránkelést is előírja a Korán. Ismét a fasza arab – így emlegettem

magamban – jött be egy másik, még nem látott kíséretében. Az megkért, hogy emeljem föl a karomat, tegyem szét a lábamat, húzzam be a hasam, és lemért szabócentiméterével. „Ez lesz hát a szabó...” – mondtam magamban.

Úgy két órával később visszajöttek – addig megregeliztem és elvégeztem dolgaimat a garázs sarkába szemmel láthatólag nemrégén épített angolvéceben. A szabó a karján egy ferencesek által használt kapucnis öltözetet tartott. A fasza, hogy próbáljam föl. Nagyon bő volt... Szuper, mondták mindketten, és kimentek.

Már éppen ismét gondolkodni akartam, hogy hogyan tovább, amikor újfent fordult a kulcs a zárban. A fasza megint másvalakivel, de arabbal jött be. Egy kocsissal, mert amaz egy kocsit tolt be. A kocsin a ferences jelmezem. Vegyem föl. Fölvettem. Erre a fasza és a kocsis is a fejükhöz kaptak, és mutatták, hogy vessem le. Levettem. Egy dobozból elővettek egy szíjából, kapszokból és zsinórokból készített valamit. Nagy szakértelemmel fölkantároztak vele, mint valami ígáslovat.

Majd bombákat aggattak rá – nem ismertem volna föl őket, olyan dobozakármiknek látszottak, de mindketten mondogatták, hogy bombsz, bombsz. Nevettek is néha-néha, tehát még nem robbanhatnak, következtettem. Nem volt kedvem kísérletezni partizánakciókkal, mert minden ilyen gondolat előtt ott állt figyelmeztetően a laptopon mutatott kínzási módszerek szörnyetege.

Beszálltunk egy autóba. Ők az ülésekre, én a csomagtérbe. Sokáig mentünk. Megálltunk. Már megint egy garázsban. Segítettek kimászni a csomagtartóból. A fasza átadott nekem egy telefont. Azt mondta, hogy ha majd a menetben haladók közé keveredem, időnként nézzek föl Jeruzsálem magas városfalára, mert ő adja a jelt. Akkor már én is működésbe hozhatom a bombákat. Addig ők a bombák urai. Ezt nem értettem... Mikor ők? És mikor én? És mi van, ha én is, meg ők is? Mindegy... Ők a profik, ők tudják... Világos: a jelre hívhatom a mennyországot...

Amikor kilöktek az utcára, kiderült, hogy az örmény negyedben vagyok, és éppen húsvét van. Ott és ilyenkor egy nehézkesen járó ferences valóban nem kelt feltűnést. De már az örményeket is irtják az arabok? Ezt nem sejtettem. Lehet, hogy a törököknek bér-munkában, ki tudja...

A húsvéti menet hangjai a közelből hallatszottak. Oda kell mennem nekem is. Mi lenne, ha nem mennék? Oké, megyek... a kínzások rémképei elpárologtatták az utolsó hónapjaim zsidóságtudatából meríthető bátorságot is.

Megnéztem kapott mobilomat. Elérzékenyültem, amikor rágondoltam, hogy ki mindenkinek tudnék még telefonálni, ha lehetne. Elérzékenyültem. Nem, ezt nem szabad. Az érzéseket, amelyeket az utolsó hónapjaimban ismét fölfedeztem, és amelyekről korábbi életem-

ben lemondtam, most el kell nyomni. Elnyomtam magamban a vágyat is, hogy tragikomikus végjátékként belepötyögtessek az arab telefonjába egy elküldhetetlen szerelmes sms-t is a kígyónőnek.

Már a húsvéti menet közelében jártam. Aztán a leg-sűrűjében. Fölnéztem a városfalra. Az arab emelte a karját... Megcsörrent a telefon. Fölnéztem..., az arab sehoh. A telefon tovább csöngött...

Utálom a hosszú csöngetéseket. Lesz, ami lesz...

– Halló?...

– Itt Sanyi, a felvételnek vége, megnyugodhatsz! A jeruzsálemi tévés kandi kamera sztárja lettél... Igyál meg valahol egy-két sört a kontómra! – hallatszott a telefonból.

Kijárat az űrből

Az űrlények lélekszáma, mikor végre megérkeztek űrhajójukkal a Földre, több mint kétmillió volt. Ez jópárszorosa az ezernek. Annyian indultak el felfedező-útjukra az anyabolygójukról. Földre érkezésük után hét héttel még mindig sokan voltak. De úgy is mondhatni, hogy már csupán kétszázezren. Létszámveszteségük okozója: a vezérigazgató orvosa.

A megmaradt kétszázezer elfért egy gombostűfejben. Egy földi gombostű fejről van itt szó. Egy másik bolygón az akkora is lehet, mint egy focilabda. Egy harmadikon meg kicsike, akár a vízmolekula. A világűrben nincsenek szabványméretetek. Legalábbis ami a gombostűfejeket illeti.

A szóban forgó több mint kétmillió űrlény anyabolygójának eredeti urai ugyanis nanoszkóposították a náluk is az élet alapját képező, a földihez nagyon hasonló, mikroszkopikus méretű genetikai információhordozókat. Mivel a nano a milli milliomodrésze, az így keletkezett, az emberi élet komplikáltságával nagyjából meg-egyező intelligens élet mérete a méteresről a mikromé-

tereknek megfelelő nagyságrendűre csökkent.

A genetikus információ nanoszkóposítása a genetikus struktúrák földihez hasonló foszfátvázának szilíciumvázalattal való helyettesítésével történt. Persze, ez csak egy párszorosan csökkenti a genetikai információ térbeli kiterjedését s az általa generált élet térfogati tulajdonságait. Idővel sikerült a genetikai A, G, C, T bázisbetűk helyett majdnem az egész magyar ábécének megfelelő genetikus ábécét fölhasználni. Ezáltal megvalósulhatott az intelligens élet mikroszkóposítása.

Az anyabolygón mesterséges élet keletkezett, az eredeti, természetestől eltérően – mely nagyjából a földi méreteknél felelt meg – sokkal, sokkal, de sokkal kisebb térbeli kiterjedésű. Ez a mikroszkopikus intelligens élet párhuzamosan létezett a makroszkopikussal. Az ugyanazt a bolygót benépesítő két, különböző léptékű civilizáció békésen élt egymás mellett, egymással párhuzamosan. Egészen addig, amíg az anyabolygóra be nem tette a lábát egy idegen harmadik. Ennek a civilizációirtás volt éppen a filozófiája. Filozófiáját sikerrel ültette át a gyakorlatba: az anyabolygó makroszkopikus intelligens élete áldozatul esett. A mikroszkopikus, méretének köszönhetően, megmenekült. De a bizalmatlanság bennük maradt.

A két civilizáció, melynek képviselői a Föld bolygón találkoztak, pontosabban találkozásuk folyamata hét

hete tartott, nem volt egyforma fejlettségi fokon. Civilizációk találkozásánál ez természetes. Általában a fejlettebb keresi fel a fejletlenebbet. Mert neki vannak meg a felkereséshez szükséges feltételei. Többek között a távolságáthidaló mobilitás. Megismerésvágygal párosuló tudás. Földi példával élve: Az elbutult szegény ember csak a sarki kocsmáig poroszkál el, napjában többször is, meginni féldecijeit, eldiskurálni régi ismerőseivel. Az okos milliomas meg fogja magát, repülőre ül. Eljut egzotikus helyekre, számára új, ismeretlen kultúrákkal találkozik, ahol pálmák alatt, nyugágyon üldögélve issza két deci jeges üdítőjét.

A vezérigazgatót az űrlények űrbázisuk helyeként teljesen véletlenül választották ki a Föld többi vezérigazgatója közül. A támaszpont emberbe való telepítésének oka az volt, hogy az ember immunrendszere védőpajzsként szolgál a Földön élő mikroorganizmusok többségével szemben. Támaszpontjuk közvetlen környezetét a vezérigazgatóban az űrbázisrendőrség folyamatosan ellenőrzi, és ha valami gyanús vagy veszélyes mikroorganizmus közelíti meg az ellenőrzött területet, akkor keményen föllép a rendzavaró ellen. Vagy odébb tessékeli, vagy megsemmisíti.

Az, hogy az űrlények az emberek közül éppen a vezérigazgatókat tartották egy űrbázis legmegfelelőbb helyének, az igazgatók vezéreinek specifikus életmódjával függött össze. Sok kávé isznak. Ez ideálissá teszi

hajszálrendszerüket az űrlakók közlekedése szempontjából. De rengeteg kitűnő minőségű konyakot is fogyasztanak, ami testnedveiket átítatva éppen megfelel az űrlények légzőszerveinek. Persze, ők a test konyakos koktéliját nem alkoholistá szenvedélyként, hanem mint testatmoszféra-illatosítót érzékelik és kedvelik. A lényeg: az űrlények a Földre való érkezésük után föltérképezték a Földön található vezérigazgatókat, és sorsozással választottak egyet közülük űrbázisuk helyévé.

A vezérigazgató-űrbázis nem sejtette, hogy már nem csak vezérigazgató. Egy idő után azonban arra lett figyelmes, hogy akkor is fingik, amikor éppen nem is akar. Persze, mindenki kiereszthet egy galambot akaratlanul... De ő akaratlanul csak néha tudott, akaratlanul meg gyakran. Nemesyszer olyan helyen meg időben, ahol és amikor a fingás egyáltalán nem volt ildomos. Például értekezleteken. Éppen lehordta az igazgatótanácsot valamiért. Síri csend. És a csendbe egy nagy bummm! Máskor meg egy ra-ta-ta-ta! – akkor még nem tudta: attól függően, hogy a főúrhajó vagy néhány kisebb légi közlekedési eszköz távozik-e testűrbázisáról a Föld valamelyik más pontjára. Földéítésre vagy családi kirándulásra. Az említett repülőgépek érkezése nem járt ekkora hangeffektusokkal. Csak sziszegéshez hasonlított.

Vagy például szeretkezés közben: bummm! vagy ra-ta!, esetleg ra-ta-ta-ta-ta-ta! Még szerencse, hogy a hangot nem kísérte szageffektus. Hiába, a régi igazság,

hogy „Hangos fingnak nincsen szaga!” – világmindenségérvényű.

A napok óta tartó impertinens, akaratlan, de nem ártatlan fingározása miatt a vezérigazgató hamarosan orvosához fordult. Az, miután meghallgatta panaszait és szeleit, aprólékosan, de klasszikus módszerekkel megvizsgálta. Majd fölírt egy hagyományos fingásgátlót. A vezérigazgató előírászerűen be is szedte, de mindhiába. Egy tévébeli kerekasztal-beszélgetés folyamán akkora bummm!-ot eresztett meg, hogy beszaladt a stúdióba az ügyeletes tűzoltó – azt hitte, bomba robbant. Amikor megállapította, hogy csak egy hangos, szagtalan púról van szó, megnyugodva kiment. De azért elterjedt a tévé elleni terrortámadás híre, és a tévés hírcsatorna néhány napig nyomozta: kicsoda, meg miért támadott.

A tévés szégyen után vizsgáltatta ki kezelőorvosa a vezérigazgatót a legmodernebb vizsgálóműszerekkel. A tüzetes vizsgálatok eredményeképpen kiderült, hogy teljesen újfajta mikroszkopikus fertőzéstről van szó. A talált mikrobák a klasszikus mikroszkópban hosszúkás, klaszszikus bacilusnak látszódtak ugyan, de az elektronmikroszkóp megmutatta, hogy a mikroorganizmusoknak két lábuk, két karjuk – vagyis inkább négy végtagjuk – van, meg törzsük és fejük. Vagyis, mintha az emberi test egy az egymillióhoz arányú kisebbitései lennének.

Az összehívott orvosi konzílium arra a megállapításra jutott, hogy az újfajta anktarktisi jegeskecske egzotikus

bélfertőző baktériumairól van szó. A jegeskecskét a földi túlnépesedés elleni küzdelemben tenyésztették ki kutatók, arra az időre fölkészülve, amikor az Anktarktiszt is benépesítik. Miként fertőződött meg a vezérigazgató, az még magyarázatra várt. Bár a vezérigazgató felesége egyáltalán nem csodálkozott: „Öreg bakkecske az uram...” – mondogatta gyakran férjéről barátnőinek.

Hogy újfajta betegsége van, arra a vezérigazgató fölötőbb büszke volt. Azután meg arra, hogy egy újfajta, de a klasszikus immunrendszeri védelem ismert összetevőjének a módosításán alapuló gyógyítási módszert próbálnak ki rajta. Egy nagyhatású szer szedésén alapulót. A szer hatóanyaga az emberi test immunrendszerének fontos közkatonáját, a T-limfocitákat fegyverzi föl olyan mesterseges limfokinekkal – tehát pusztító fehérjékkel –, amelyeket a jegeskecske-bélfertőzés okozója ellen szabtak. A kecskekórlimfokineket az orvosok által gyilkosnak is becézett T-limfociták a kórokozók testébe lövik. Elegendő mennyiségben azután a limfokinek biobombaként robbantják szét a kórokozót.

Földi szemmel nézve az úrbázis tulajdonképpen úrbázis volt. Vezérigazgatóúr-bázis...

Sokan odavesztek a vezérigazgató orvosának beavatkozása óta folyó harcban. Voltak úrlénycsaládok, amelyek teljesen kipusztultak. Mint tudjuk, hét hét Földönlét és abból egy hét élethalálharc után csak kétszázezren maradtak. De mivel egy rakásra terelve őket elfértek

volna egy gombostűfejben, a jó étvágyú, nem sovány vezérigazgatóban még mindig nagyon szépen megvoltak. A méretükkel arányos berendezéseiket, járműveiket, repülőeszközeiket és magát a főúrhajójukat is beleértve. Ha leszámítjuk mindennapi, de nem mindennapi élethalálharcukat.

34_12_33_1, az űrbázisparancsnok gyorsan reagált a vezérigazgatóba masírozó első adag – vagyis osztag – gyilkos T-limfocita akcióira. Azok első, halálos csapásai után kihirdette az egész űrbázisra kiterjedő hadiállapotot. A vezérigazgató feje búbjától annak kislábujjáig. Általános mozgósítást a harcra képeseknek. Maximális izolációt a védteleneknek – űrgyerekeknek és űröregeknek. A nem harcosok bemenekültek óvóhelyeikre, a harcosok készenlétbe helyezték fegyvereiket. A vezérigazgató testének különböző szerveire kihelyezett figyelőállomások figyelőállásokká változtak.

Az űrlények által használt elektronsugár-fegyverek rossz hatásokkal pusztították a betolakodókat. A négyóránként beadott jegeskecske-bélfertőzés elleni gyógyszer pusztítóképesége meglepően magas volt. Pedig a mikroszkopikus űrlények csak külsejüket illetően hasonlítottak bélfertőzés-kórokozókra. Az ok: a kecskekórlimfocinokkal szemben gyengén védő könnyűszkafander. Ez kötelező viselet az űrbázison. Kiderült, a gyilkos T-limfocitákkal szemben majdnem hatástalan védelem.

Dramai, akciófilmekbe illő jelenetek játszódtak le a

harcolók – védők és támadók között. 34_12_33_1 háromléptűjét annak inspekciós őrzőjára folyamán megtámadta egy osztag T-limfocita. A háromléptű sofőrje, 45_41_32_2, aki jóval fiatalabb volt 34_12_33_1-nél, ügyesen viselkedett. Amikor az ütőérfal lerakódásai közötti kacskaringós útjukba állt egy élesre állított limfocinait lövésre készen tartó T-limfocita szakasz, nem tétovázott. Magához rántotta a botkormányt. A háromléptű repülési fokozatra váltott. Majd, megcélozva az érfal egyik szűk átmenetét, kirepült az ütőérből. A hajszálerek útvesztőiben cikcakolva sikerült egy még űrlakók uralta éregérőtra átjutniuk. Azon meg a biztonságot biztosító főúrhajóig...

A testében lejátszódó élethalálharcot a vezérigazgató nem érezte. Amit regisztrált, az a fingásainak gyérülő száma és intenzitása volt. Semmi bummm!, csak itt-ott egy kis ra-ta-ta! A kecskekór tehát leküzdhető, örült együtt kezelőorvosával. Ám csak amíg a kórház egyik következetes fiatal orvosa be nem kopogott a kezelőorvoshoz. Az ambiciózus kolléga az elektronmikroszkóppal nemcsak standard megrendeléseknek tett eleget: csodákra volt képes! Orvosi kutatásokat is végzett. Mélyebben belelátott a mikrovilágba, mint bárki más a kórházban. Meg tán az országban is.

– Találtam valamit – mondta a fiatal kolléga, belépve a vezérigazgató kezelőorvosához. Egy paksaméta elektronmikroszkóppal készített felvételt tett a kezelőorvos elé az íróasztalra.

– Ezek a vezérigazgató szövetmintájáról készült képek nagyításának a nagyításai – mondta, és várta a hatást...

A kezelőorvos kezébe vette az elsőt. Figyelmesen megnézte. Aztán a másodikat, majd ismét az elsőt... Nézte az egyiket, a másikat. Mindkettőt egyszerre...

– Hihetetlen... – mondta végül elhaló hangon, és a telefonjáért nyúlt... A vezérigazgató addigi terápiáját a telefonbeszélgetés után természetesen fölfüggesztette. De a hívás nem ezzel függött össze: a feleségét hívta, hogy melegítheti a vacsorát.

Az elnök tanácstermében az ország legfontosabb emberei gyűltek össze. Különlegesen titkos megbeszélés. A rövid bevezető után az elnök a tárgyra tért: a falon levő nagy vászonra fényképeket vetített, a vezérigazgatóról készült képeket. Persze, nem amint a fáraók földjén fókán lovagol – mert már olyasmi is lehetséges volt a turizmus magasabb szintre jutásával. Se titkos képeket, amint fingik, amerre jár – ezek az előadás második részében következtek.

Az elnök képismertetője a vezérigazgató szöveteinek hihetetlen mértékben nagyított felvételeivel kezdődött. A képeken jól láthatóak voltak a szövetek molekulái, itt-ott az atomjai is. És a szövetek között, a képen bekarikázva vagy nyíllal megjelölve a meglepetés: emberi alakokhoz hasonló alakok, földi űrhajós-szkafanderek miniatürizált távoli rokonaiba öltözve. A sisakok mögött homályosan,

de kivehetően élőlények arca. Élettelen arcok. Fájdalomtól eltorzultak, haldoklástól megpecsételtek. Testek darabjai mindenütt. Itt egy láb, ott kéz, derékba tört, kráterekkel lyuggatott testek... A testek mellett elhagyott járműszerűségek. Szemmel láthatólag a harc hevében megrongáltan, kaotikus összevisszaságban...

A képbemutató második felében többnyire a vezérigazgató hátsó fele volt látható. Igen kivehetően, élethűen. De maximálisan titkosan. A fenéke és annak nyílása közletről, meg távolabbról. Álló- és mozgóképen. Ezek a képek, az optikai, legjobb digitális felbontással készült felvételek aprólékos nagyításai, már kevésbé voltak kivehetőek. Mégis, egy kis figyelemirányító magyarázat után a homályos képeken észrevehetőek voltak egyrészt kisebbfajta repülőeszközök, másrészt – kevesebb szer, de annál kivehetőbben – egy nagy, ki- vagy fenék-befelé tartó űrhajószerűség is. A tanácskozás minden résztvevője előtt világossá vált: a vezérigazgató úr Őseggyuka az ismeretlen, miniatűr űrlakók által kiépített bázis be- és egyben kijárata!

– Vezérigazgató úr, ön jó időben jó helyen volt. És van meg lesz, biztosítom róla. Mindent megteszünk érte. A hivatalos találkozásnak a nagy nyilvánosság előtt tökéletesen kell sikerülnie. Érdekünk. Mint televíziónak... és mint államnak is! – mondta a televízió tulajdonosa, és a szintén jelenlevő köztársasági elnökre nézett.

– És mint civilizációnak! – tette hozzá az elnök. – Mi

ebben a helyzetben nem önmagunkat, a tévét vagy országunkat képviseljük, hanem az egész emberiséget! Rajtunk a világ szeme! Nemcsak Földgolyónk kis világának a szemei...

– Épp azért félek, hogy szégyent vallok... Szégyent vallunk... mert minden szem rám tapad majd. Ki tudja, más bolygókon is fognak-e látni engem. Úgy, ahogy eddig senki sem látott. Gyerekkoromtól eltekintve, amikor anyukám meg más nénik foglalkoztak pucér fenekemmel. És eltekintve orvosomtól. Mert mégis intim dolog az emberi segg... – akadékoskodott a vezérigazgató. – Nem vagy nyilvánosság elé való!

– De vezérigazgató úr, ha épp önben vannak! És ha tisztelt fenekének igen tisztelt nyílásán röpködnek ki meg be, akkor el kell fogadnunk ezt, mint egy szokatlan, de szükséges tény. Civilizációk érintkezésénél nem válogathat az ember. Egy úrlény nem biztos, hogy az ajtáján fog bekopogni, előtte telefonon bejelentve látogatását... – próbálta pacifikálni a még mindig aggodalmaskodó vezérigazgatót.

– Oké, de az már véglét, amikor az ember segge lyukából jön elő mosolyogva, ki tudja mitől ragacsos úrlényvégtagját nyújtva üdvözlésképpen... – mondta a vezérigazgató nagyon sarkítva.

Amíg a tévétulajdonos, az elnök és a vezérigazgató elterpeszkedve beszélgettek a tévé egyik irodájában, addig a vezérigazgató testében az úrlények élethalálhar-

cuk végcsatáját vívták. Majd százezren maradtak még, de a szer, amit két héttel azelőtt a vezérigazgató orvosa írt föl páciensének, állandóan hatott. Bár sokkal, összehasonlíthatatlanul gyengébben, mint a kezelés elején és azután, hogy a kezelőorvos leállította a terápiát. Ennek ellenére a majd kéthetes harctól kimerült úrlénykatonák erejük végén jártak.

– Fölkészülünk a végső távozásra! – mondta 34_12_33_1 (amiről most már elárulható, hogy az úrlények által használt és számukra nagyon praktikus 47-es számrendszerben az úrbázisuk parancsnokának a hivatalos érintkezésben névként használt úrrendszáma).

A „Bejárat az úrből!” című műsort a tévé rövid, de masszív hírveréssel harangozta be. A vezérigazgató ki-be járatától tervezett élő közvetítés alcíme „Képzeld el és nyerhetsz!” volt. Ennek keretében a tévénezők által beküldött úrlény-fantáziaképeket értékeli majd ki. A közvetíteni szándékozott történelmi ember–úrlény találkozás megtörténte után egy úrlényszakértőkből álló zsűri értékeli ki a valóság és a fantáziaképek közötti hasonlóságot. A legnagyobb egyezés díjat nyer. A tévétulajdonos négyéves kisunokájának rajza nagy eséllyel pályázott a „Képzeld el és nyerhetsz!”-ben. Nagypapája vezette kis kezét, amikor a kisunoka a vezérigazgatóból származó halott, de jól kivehető mikroszkopikus úrlakó nagyítottan-nagyított elektronmikroszkópos felvételét másolta át a beküldendő papírra.

– A civilizációs csúcstalálkozó kicsúcsosodása a népszerű családi sorozat és a még népszerűbb családi sorozat közötti csúcsidőben fog megtörténni – mondta a tévétulajdonos az adás előtti sajtótájékoztatón.

– És meg van ez beszélve a másik féllel is? – kérdezte a csökönyös sajtó.

– Nem – válaszolta a tévétulaj.

– De a csúcsidőben biztos megtörténni? – kételkedve a sajtó.

– Igen! – volt a válasz határozott, de egy icipicit rejtelmes is. A picurka rejtelmesség a civilizációs találkozó fénypontja körüli masszív bizonytalanság árulkodó jele volt.

Másnap a tévében már a népszerű, nagy nézettségű családi sorozat ment. A vezérigazgató a sminkesnél volt fenéket sminkeltetni. Testének úrbázisán a megtizedelt, vagyis már a megtizenkilenchuszadoltságnál tartó mikroszkopikus vendégek befejezték végső távozásuk előkészületeit. Az úrvendégek bepakolták főúrhajójukba a sok-sok cókókot, amit földi látogatásuk közben használtak. Halott úrföldijeik maradványait egy nagy – számmunkra mikroszkopikus léptékű – koporsókonténerbe gyűjtötték össze.

Látogatásuk majdnem kilenc hete folyamán sikerült az úrlakóknak a földi civilizációról csaknem mindent megtudniuk, dokumentálniuk. Bizalmatlanságuk következtében civilizációk közötti egyoldalú találkozójukat

lassan lezártak tekintették. A mélységes bizalmatlanság az otthoni egyszeri, de tragikus rossz tapasztalatuk óta jellemezte őket. A T-limfocitákkal vívott, már lassan szintén lezártak tekintett élethalálharcot csak némely, kisebbségben levő mikroszkopikus úrlénytörténészük tekintette civilizációs találkozóznak.

– De szép feneke van, uram... – mondta a maszkmester a vezérigazgatónak, és munkája befejeztével búcsúzóul megpaskolta azt. Meg is akarta puszilni – a viharvert, számára épp azért szép popót –, aztán nehezen bár, de mégis leküzdötte ez irányú vágját.

A családi sorozatnak lassan vége, mindenki elfoglalja a helyét, mindjárt megy a reklám.

Majd a főreklámok, azután a szponzorok, majd a főcím: „Bejárat az űrből!” Persze az alcím is: „Képzeld el és nyerhetsz!”

A vezérigazgató egy paravánnal felébe vágva. Elülső fele a paraván előtt, hátsó fele amögött. Egy riporter a paraván előtt – ő vezeti be a műsort. Egy másik riporter a paraván mögött, a szponzorok emblémáival díszített paraván közepében díszelgő, ünnepire sminkelt vezérigazgatói űrbejáratnál.

Szakemberek mondják el az utóbbi hét történéseit a várva várt úrlakókkal kapcsolatosan. A vezérigazgató kezelőorvosa, a találékony és fiatal elektronmikroszkopos szakember, a tévétulajdonos. Jön a reklám. Reklám után a rendőrség, tűzoltóság, mentők képviselőit szólal-

tatja meg az elülső riporter. Időnként váltanak a hátulsó riporterre, aki röviden jellemzi az aktuális helyzetképet a várt civilizációs találkozó helyszínéről. Semmi újat nem tud mondani. Az idegen civilizációhoz vezető kapu nyitva, de semmi mozgás. Csak időnként egy kis ülő-izomrándulás, semmi egyéb.

Mivel a várt űrlények mérete nem a szokásos tévé-kamerák lencséjéhez mért, mikroszkópon keresztül közelképet adnak az űrkapuról. Azokon jól kivehetőek a nagy farönkökhöz hasonló szörtövek: a maszkmester által gondosan leborotvált farszörzet maradványai. A stúdióban egy elektronmikroszkóp is található. A legmodernebb fajtából, amely nem öli meg elektronsugarával az elektronlencse alá helyezett mérőmintákat. Miután megjelennek az űrlények, szeretnék egy-két képviselőjüket az elektronmikroszkóp alatt bemutatni a kedves nézőknek.

Megint reklám. Majd az elülső, azután a hátulsó riporter. Semmi mozgás a bejáratnál. A hátulsó riporter kicsit filozófál a „bejárat” kifejezés jogosságával kapcsolatosan. Meg magának a közvetítésnek a főcímével kapcsolatosan is. Helyes-e a „Bejárat az űrből!”... Nem a „kijárat” lenne-e a megfelelő? Kapcsolás az elülső riporterre. Nyelvész-csillagász mondja el tudományosan megalapozott véleményét: „Kijárat az űrből!” a helyes. Vita támad. A jelenlevő politikusok összevesznek, hogy most „ki” vagy „be”.

A „Bejárat az űrből!” – tehát „Kijárat az űrből!”, legyen igaza a tudósoknak – közvetítést nemcsak a becses tévénező földlakók nézték nagy százalékarányban. A főúrhajó tévéképernyőit legtöbbször szintén ez a műsor ment. Az űrlakók Földre való érkezésük óta átvették a földi televíziók műsorait. Leginkább információszerezés céljából, de szórakoztatónak is találták azt. A családi sorozatokat találták a legérdekesebbeknek.

Az űrkijáratokról szóló egyenes adás már kezdett számukra unalmassá válni. Nekik a vezérigazgató segge lyuka egyértelműen kijárat volt, legalábbis ebben a konkrét esetben, amikor a Földről való végső távozás pillanatára vártak.

34_12_33_1 űrbázisparancsnok segédtisztjei jelentették, hogy a főúrhajóban a „Kijárat az űrből!” műsor növekvő unalmassága kezd túlságosan, egészen depressziósan átragadni az azt néző űrlakókra is. 34_12_33_1 döntött: „Horgonyt fölszedni! Indulás!”

Párhuzamosan a főúrhajóban történetekkel, a „Bejárat az űrből!” műsor ellaposodása és az abból származó fokozatosan csökkenő aktuális nézőszám a tévé vezetőségét is lépni kényszerítette. Perceken belül meg kellett valósulnia a civilizációk találkozásának. Már csúsztak a legnépszerűbb családi sorozat kezdetével is. Hűségesebb nézőiknek nem akartak még nagyobb csalódást és traumát okozni, mint amennyire az már a sikertelen élő közvetítéssel sikerült.

– Elő a titkos fegyvert! – adta ki a parancsot a tévé-tulajdonos. – Ha ez nem válik be, akkor semmi!

– Igenis! – válaszolta a vezérigazgató kezelőorvosa, és cselekedett: orvosi táskájából előhalászott egy injekciós tűt. Egy ampullából teleshívta. A vezérigazgatót kettéosztó paraván mögé ment. A hátulsó részre. Bólintással üdvözölte a hátulsó riportert – éppen az elülső volt adásban –, és beleszúrta injekciós tűjét a szépen sminkelt vezérigazgatói valagba.

– És ez micsoda akar lenni??? – szakította félbe a seggbe szúrt fájdalmas kérdés-kiáltása az elülső riportert – reklámblokk utáni – aktuális helyzetmagyarázatát.

A kezelőorvos befecskendezte a hatóanyagot, a titkos fegyvert. Egy különlegesen nagy hatású, gyorsan ható hashajtót. A vezérigazgatóba jutott szer sebesen terjedt szervezetében. Az úrlakók szenzorai is jelezték jelenlétét, de persze az tévé egyenes adásából is látták, hogy mi történt. Tanúi voltak a vezérigazgató fájdalmas kiáltásának is, meg a hátulsó riportert azt követő villámriportjának is.

Az úrlakók szenzorai gyorsanalízisének eredménye: az éppen befecskendezet szer veszélyezteti a főúrhajó védőpajzsát! Szétmarhatja azt. „Végveszély!”
34_12_33_1 nem teketóriázott: „Indulás!”

A hátulsó riportert izgatott hangon közvetített:

– Kedves nézőink, valami történik!... Valami moz-

gást látok, ha betekintek a be-, vagyis kijáratba! Mintha már látnék is valamit közeledni...

A hashajtó hatott. A vezérigazgató érezte, hogy egy fortyogó vulkán magmája járja át gyomrát és beleit. Belsője elkezdett hullámozni. Belső szervei vad hintázásba fogtak. Először vékonybeleiben indult meg egy kis patak. Fokozatosan kis folyóvá változott. Majd folyása áthaladt a vastagabb beleken is. Mire a vastagbélbe ért, megáradt folyammá duzzadt. S benne, versenyt úszva-repülve a dühöngő szarfolyammal, a főúrhajó...

– Kedves nézőink már közelednek, határozottan látom, közelednek. Mindjárt itt a nagy pillanat! – növelte decibeljeit a hátsó riportert. – Igen, igen, már itt vannak!!!...

A főúrhajó védőpajzsa nem bírta ki a hashajtószer támadását. Az gyorsnak és nagyhatásúnak bizonyult a védőpajzssal szemben is. Átmarta azt. Mikor a főúrhajó a végbélnyílásnál tartott, a szer bekerült a rakétamotorokba, és az úrhajó... fölrobbant...

Az ünnepi díszbe öltözött úrkibejárat-segglikban történt detonáció a szarfolyamra komoly következményekkel járó hatással volt. A végbélnyílásnál még viszonylag sűrű, de a vastagbélen befelé haladtában egyre hígabb ürülekáradat spriccelő zuhatagként lövellt ki. Nemszak

a hátulsó riportert fröcskölte le, meg az injekciója hatását figyelő, közelben álló kezelőorvost. A hasmenéspermetből jutott a tévés műszaki személyzetnek is kiadósan. A paraván elülső része közelében tartózkodó tévé-tulajdonos arcán kicsiny-kis szarszeplők virítottak. A szarszeplőkben az úrhajójuk robbanásakor szörnyethalt civilizáció-utazók mikroszkopikus tetemei...

A reklámsztrapacska

„Szlovák írástudó, magyar érzeletű reklámszövegíró keresek” – olvastam egy pozsonyi hirdetőújságban. Cím, telefon a szerkesztőségben.

Jelentkeztem. Mert bár pozsonyi állampolgár vagyok, mégis magyar. De tudok szlovákul – is – ötletesen írni. Az „is” magyar írástudásomról alkotott pozitív sajtóvéleményemen alapszik. Ami azonban írói önbizalmam fellelgvárának gordiuszi Achillesz-sarka. Ha egy éles kritika belevág – kettémetszi. A fellelgvár kártyavárként omlik össze. Romjai alól menekülve egy időre bezárkózom hetedik emeleti elefántcsonttornyomba.

Elefántcsonttornyomból, egy kártyaváromlást kiheverve, ismét kimerészkedtem az állás megpályázásával. Bemutatkozásom napján fiatalosan öltöztem föl. A reklámszakma fiatal. Korombeli ötvenesek álláskeresésükre ünneplőben járnak – mintha saját temetésükre, és nem munkát vállalni mennének. Én világosbarna farmert, lila trikót vettem föl. Szandált, dioptriás szemüvegemet, meg egy fekete irattartót a hónom alá, szövegeim legjavával.

Asszisztensnő fogadott. Főnöke egy sikeres teszt után kerülne sorra.

– Vetközzön le, uram... – kért a kislányforma asszisztensnő (harminc alatt nekem mind olyan).

„Bácsit akart mondani...” – súgta kisördögöm.

Nem lepődtem meg kérésén. A reklámszakma a sokkolás világa.

– A teszt EKG-mérése alapszik – mutatott rá a helyiség sarkában, a nyitott spanyolfal mögötti heverőszerűség mellett álló ékágéra. Megismertem, hogy az. Nagy betűkkel ráírva: „EKG”. Szemüveggel fiatalosan távolba is látok.

„Azt is vedd le! – így a kisördögöm, amikor a spanyolfal mögött öreges alsógatyámnál tartottam. Nem gondoltam, hogy bemutatkozáskor a farmer lekerül rólam. – Gatyá nélkül fiatalosabb vagy...” – hízelgett ördögöm.

Gatya maradt. Leheveredtem a heverőszerűségre, és a kislány bekent a mellkasomon meg a bokáim körül az ékágés izével. Rám tapasztgatta az ékágés törülközőtartó-szerűségeket is. Leült. Bekapcsolta a mérőműszert. Kiderült, hogy komplikáltabb, mint a szokásos, mert egy képernyőhöz csatolt filmlejátszó is tartozik hozzá. Betett egy kazettát.

– A magyarságtudatát ellenőrzöm. Szlovák írástudását, ha nálam sikerrel jár, a főnök – mondta az asszisz-

tensnő. – Emlékezetes sportösszezsapások fölvételeit játszom le. Szlovák diadalokat, magyar győzelmeket. Sportgyőzelmeket, mert szlovákok és magyarok hadi csatát nem nyertek, mióta a mozgófilmet fölaltálták. A teszt úgysem történelmi ismeretekre épít.

Az asszisztensnő bekapcsolta az EKG-t és a képernyőt. Majd egy kapcsolót. Megjelentek az első filmkockák. Az 1976-os belgrádi csehszlovák–nyugatnémet, Európa-bajnoki fődöntőrészletek. Együtt örültem akkor szlovák haverjaimmal a győzelemnek. Az EKG halkán föl-fölbűgött. Az asszisztensnő be-bekapcsolva jegyezte föl szívgyörbéimet. A főnök tévedhetetlen a mögöttük rejlő emóciók megítélésében. Nehoda győztes tizenegyesét látva a szívem harminc év elműltával is gyorsabban kezdett verni.

A 66-os magyar–brazil következett. Bene gólt lő a braziloknak. Albert kigyózik át a brazil védelmen. Szívem hevesen. Nagyon hevesen. Repesve az örömtől. Az EKG-n ujjongó szívgyörbéim: győztek a magyarok!

– Most a legfontosabb... – mondta az asszisztensnő. – A Marseille-i cseh–magyar, ahogy maguk, magyarok mondják. A világosi ütközetük futballban. Mi, szlovákok, ugyanúgy szeretjük ezt a Világost, mint az eredetit... – jegyezte meg kárörvendezve.

Majd negyven év távlatából, újra látva a magyarok

csúfos vereségét, elsírtam magam. Az asszisztensnő letörölte könnyeimet – megjátszott együttérzéssel talán. Majd az ékágés kulimászt is mellkasomról és bokáimról. Fölkösztem.

– Nálam megfelelt, gratulálok! – mondta az asszisztensnő. – És most fáradjon be oda...! – a főnök ajtajára mutatott, s kezembe adta EKG-s görbéimet.

Bekopogtam.

– Szabad! – hallatszott.

Beléptem.

A főnök irodája inkább könyvtára meg laboratóriumra hasonlított. Ami belépéskor a szemembe ötlött: az egyik oldalfalon színes rajzok voltak fölragasztva. Az emberi faj evolúcióját ábrázolták. De csak az ember-szabású majmokkal közös utolsó elődeinkig. Időben tovább talán nem működött a grafikus fantáziája. A főnök, korombeli férfi, az íróasztalánál ült. Annak egy részén könyvek halma. Mellettük nagyobbfajta mikroszkóp. Bemutakoztam, és az asztal fölött odanyújtottam a főnöknek ékágés papírjaimat. Átvette, figyelmesen tanulmányozni kezdte őket.

Amíg lekötötte a szív működésem, körülnézhettem. A mennyezetig érő könyvespolcokon sok-sok könyv. Közöttük orvosgenetikai és történettudományi monográfiák két nagy szigete. Némelyik genetikai könyv szerzője és címe ismerősnek tűnt. De mivel nem vagyok se

mikrobiológus, se antropológus, igencsak halvány fogalmam volt – és van is – arról, mi állhat bennük. A történelmi könyvek egy részét viszont ismertem. Jelenkori szlovák történelem-szakirodalom is bőségesen. Közös jellemzőjük, hogy a történelmi magyar neveket szlovák fonetikával írják. A szlovákok bosszúja az évezredért, melynek folyamán a magyarok írták a szlovák – pardon, tót – neveket magyar ábécét használva. Igaz, a szlovák ábécé még nem volt kitalálva...

Morfondírozásomat hümmögés szakította meg. De semmi..., a főnök, szívgörbéimet tanulmányozva... Visszatértem gondolataimhoz: „A kurva mindenüket a tótoknak...! És a németeket? Azokat nem kell fonetikusán írnotok? A franciákat? Angolokat? Az ő ábécéjük jó? A miénket meg leszarjátok? Átkeresztelitek nagyjainkat?” – kezdtem, mint mindig, amikor Rakocira, Košútra vagy Bočkajra akadtam. Ha a főnök két lábon jár EKG, akkor érzékeli szívem dühös ugrándozását. „Még szerencse, hogy a magyarországi sajtó- és könyvtermékek viszonzásul elhagyják a szlovák nevekhez járó lágyítójeleket” – értem a végére eszmefuttatásomnak. A visszajáró kölcsönkenyér megnyugtató.

A főnök – és egyben talán jövőd főnököm – befejezte hümmögését.

– Ez rendben... – jelentette ki ékágémról, majd témát változtatott: – Hogy mennyi a párhuzam szlová-

kok és magyarok között... Vegyük például legnagyobb költőinket, Hviezdoslavot és Petőfit...

Úgy mondta, hogy „Petéfi”.

„Így ejteni oké... De úgy is írni..., hát attól menne ám föl az ékágém...” – gondoltam. Eszembe jutott, hogy Pavol Országh Hviezdoslavot a szlovákok nem fonetikusán írják, tehát Orságnak. Persze, szabad használnia eredeti nevét, biztos mert szlovák. Kossuthnak nem, mert magyar. De Csák Mátét Čáknak írják, pedig ő szlovák volt. Nem használhatjuk becses családnevét? Neki miért nem szabad, ha Országhnak igen? És miért szabad Petőfinek? Azért, mert félszlovák, meg félszerb?... Ezek a gondolatok villámgyorsan futottak át agyamon, kitaposott ösvényeiken... Közben a főnököt is hallgattam:

–Hviezdoslav és Petőfi... Érdekes párhuzam. Persze sarkítva a valóságot: a magyarok legnagyobb költője szlovák, a szlovákoké magyar... – mondta elgondolkodva.

– Közép-Európában gyakori az ilyesmi. De ne csodálkozzunk, mert a legnagyobb keresztény meg zsidó. Nem a gének döntenek. A tettek, a hovatartozás érzése – okoskodtam.

– Érthető, ha így érvel. Hiszen szlovák létére magyar-nak érzi magát! – simogatta állát a főnök. Ezen nem vitatkoztam. Inkább változtattam társalgásunk fonalán:

– Kedves uram, megmutathatom eddigi, reklámszövegeknek is beillő szövegeim gyöngyszemeit? –

húztam elő hónom alól a fekete irattartót.

– Nem szükséges... Mielőtt egy próbafeladatot adnék magának, engedjen meg pár szót a vállalkozási terveim, s ezzel a maga feladatainak szélesebb összefüggéseiről.

– Kíváncsivá tesz – válaszoltam.

– A magyar gulyás és szlovák sztrapacska közötti aszimmetria a kiindulási pontja terveimnek. A szlovákok és magyarok között nemzeti ételüket tekintve hiányzik a reciprocitás. Szlovákiában nyíltan megmondjuk, hogy most éppen finom magyar gulyásra támadt kedvünk. A magyar csak azt, hogy kér egy juhtúrós vagy káposztás sztrapacskát. Szlovák sztrapacskáról egy kukkot se szól...

– Hát bizony, ez reciprocitáshiány... – értettem egyet.

– És az interneten? A magyar gulyás 1 250 000-szer szerepel, a juhtúrós sztrapacska – szlovákul kerestem – 52 000-szer. A szlovák sztrapacska csak 4 600-szor. Hol a szimmetria?

– Borzasztó... – értettem egyet a főnökkel, bár az internetes gulyástülerő imponált.

– De lehet ám ezen változtatni... Elmondom, hogyan... Foglaljon helyet! Hozatok kávé...

Helyet foglaltunk a kávézóasztal melletti fotelekben. A kávé bejött, a főnök folytatta:

– Első lépésben sztrapacskalánc. Magyarlakta vidé-

keken. Főleg a mai Magyarország területén. Olyasmi, mint a McDonald's. Mondjuk: Strapachka's. Gondolkozhatna maga is a néven, ha fölvenném – nézett rám. – Azért magyarul területeken, mert ott erős a vásárlóerő, nagy az étvágy. És kisebb a konkurencia, mint a Kárpát-medencét körülvevő hegyvidékeken és azokon túl. Ott a juhtejből készült tészta-krumplis ételféleségeknek nagy a hagyományuk. Oda nehezebb lesz betörni a sztrapacskánkkal. De eljön az az idő is...! Hiszem... biztosan... – révült el a főnök.

– Persze nem a Strapachka's modern, elegáns sztrapacska-falatozócentrum-lánccal indítunk. Szerényen, de bátran, szép kis sztrapacskabódékkal. A legkülönbözőbb sztrapacskákat ehetné ott az érdeklődő, a sok magyar. Nemhogy sok, de minden magyar! Reklám meg ízletes sztrapacska függvénye a siker. A maga feladata lenne a reklámszöveg. Enyém a többi, a nehezebb... – becsülte le végszavával esetleges munkámat, majd eljött a nagy pillanat:

– Próbát teszünk – mondta. – Az ismert lengyel–magyar barátságversike alapján – mindjárt diktálom – maga öt perc alatt ugyanolyan hosszú versikét farag a szlovák–magyar barátságról. Szlovákul és magyarul is. Legyen benne a sztrapacska. Tehát: Polak–venger dva bratanki, i do sabli i do sklanki! – hangzott a mintapélda.

Magyar megfelelőjét ismertem: „Lengyel, magyar

két jó barát, együtt harcol s issza borát!”

– És most alkosson, öt perc múlva visszajövök! – mondta, és kiment.

Kábé öt perc múlva felolvastam versikémet. Először szlovákul:

– Slovák, Maďar kamaráti, pri guláši, pri strapačky! – és félve néztem a főnökre. A vége nyelvtanilag „y” helyett „ách” kell hogy legyen. De hát a rím...

– Ách..., ách... – ízlelgette a főnök a hibás szöveget. Majd legyintett: – A magyar verzió a fontos. Halljuk azt!

– Szlovák, magyar jó barátok, gulyást esznek, sztrapacskáznak! – mondtam bátran. A végét még bátrabban. Elterelő hadműveletként.

– Jó a melódiája!... – dicsért a magyarul alig tudó, muzikális „majdnem” főnök. – Hát..., föl van véve! Reggel fél kilenckor itt találkozunk! Viszlát! – engedett utamra a „már” főnök.

Másnap reggel Komáromba mentünk kocsival a főnökkel, vagyis Komárnóba. Az előző nap folyamán ott egy sztrapacskás bódé épült. A Strapachka's falatozócentrum előfutára. Az utánfutóként autó mögé kapcsolható, mobilis változat napokon belül kész. Ha a bódéverziónak sikere lesz, több száz mobilis változatot képes gyorsan legyártani egy észak-szlovákiai gyár.

Miután beindul a sztrapacskaőrület, jöhetnek a Strapachka's centrumok ezrei. „Meghódítjuk Magyarországot, majd Európát is! Az egész földgolyót. Nem lesz éhezés. Ha más nem, sztrapacska lesz mindennütt!!!” – lelkesedett a főnök Komárom felé robogva.

A vadonatúj sztrapacskás bódé Komárno piacán állt. A főnök szerint. Szerintem egyúttal Komáromban is. A bódéra kétnyelvű plakátot rögtönöztem csomagolópapírból. Vastag betűkkel írtam rá, hogy „So strapačkou na večné časy!” – jobb nem jutott az eszembe. Tehát „Sztrapacskával mindörökre!” Amit szintén fölírtam vastag betűkkel, bár eltért az előző rendszerbeli „Örök időkre a Szovjetunióval!” sztrapacskás megfelelőjétől. Sztrapacskaevésnél a „mindörökre” gyomor-mérgezés-gyanús. No mindegy...

– Jó ötlet, parafrázis a jelszava... – dicsérte csomagolópapírra írt reklámszövegecskémet a főnök. – Csak hiányzik belőle a sztrapacska szlováksága. Legközelebb ne felejtse el! Mondtam, ez lényeges! – kritizálta a megdicsért bódéfölriratot.

Fiatal, kétnyelvű elárúsítólány árulta a sztrapacskát. Biztos kóstolgatta is időnként, mert láttam, hogy kétnyelvűsége ellenére néha egy nyelvvel nyalogatja meg a szája szélét. Vagy felváltva, hol az egyikkel, hol a másikkal. De megkülönböztethetetlenül egyformákkal.

„Tessék!... Prosím...!” – kínálta-nógatta a bódé előtti kíváncsiskodókat, hogy válasszanak. Volt juhtúrós, káposztás, de túrós-tejfölös, még kakaós is a perverzebb étvágyúaknak.

Az eladólány nagy műanyag ládából meregette ki a már előrekevert sztrapacskafajtákat. A sztrapacskás ládák inkább úgy fél köbméteres vegyigyári tartályoknak néztek ki. Kérdésemre, hogy hol készítik a sztrapacskát, a főnök azt mondta, hogy északon. Mármint Szlovákiában, valahol a hegyek között megbúvó, ökológikus kisüzemben. Kristálytisza forrásvizet, a legfrissebb juh- és tehéntúrót, bioburgonyát és -lisztet használnak. Az üzem pontos helye titkos. Sztrapacskareceptjeik ugyanis a hagyományosnak XXI. századi, szupertekológiai mutációi.

Én is megkóstoltam. Bevezetőül a juhtúrósat. Nem volt olyan, mint az otthoni. Annál jobb. A gyermekkori nál is! Nem csoda, mert anyám sztrapacskái közül a juhtúrósat valahogy nem szerettem. Pedig szakácsné lánya volt, bölcsőbe kapta főzni tudását. Ha már sztrapacska keresztezte az életem, kiderítem, miért volt más anyám juhtúrása, mint a káposztása. Mert a káposztás sztrapacskája isteni volt!

A juhtúrós után káposztásat kértem a lánytól... Az is kitűnő! Majdnem, mint gyerekkorom káposztás-csúcsa. A hosszú évek folyamán tompuló ízlelni és illatozgatni tudásom lerázhatatlan terhe gátolt csak talán meg, hogy érzékszervi rendszerem az általa ismert leg-

magasabb káposztássztrapacska-élvezet csúcsára juttathasson föl újra.

– Idegeimre ment napközben az a sok „tesík, tesík...” – mondta a főnök este, egy komáromi (tehát egyben komárnói) borozóban. A főnök úgy döntött, hogy másnap átmegyünk magyar Komáromba is szerencsét próbálni a sztrapacskabódéval, amit napközben a főnök emberei raktak ott össze.

– Elismerem, praktikusabb „tesikkel” kezdeni, ha a vevők nagy része magyar – folytatta. – De mikor halom, földühödök. Valahogy allergiásak vagyunk erre, mi, szlovákok. Talán a génjeinkbe is gyökeret eresztett már a „tesíkallergia”.

– De a magyargulyáson élő komáromiak egyáltalán nem allergiásak a sztrapacskára. Hogy falták..., ízlik nekik – elevenítettem föl a napközbeni sztrapacska-sikert, eleresztve fülem mellett a tesíkes sértő megjegyzést.

– Nem csoda, hisz a komárnóiak gyomra sztrapacska-kakedvelő szláv gyomor; részben vagy egészében – állapította meg a főnök. – Meg a komáromiaké is, biztosan... – tette hozzá.

A főnök előző „tesík, tesík...”-es szurkálódását követő durva magyarelles megjegyzése már meg sem lepett. A magyarelleség a megjegyzésben ott van, hogy a „magyar gyomor” szlávositása megfelel a

szlovák történészek egy csoportja által terjesztett véleménynek, mely szerint a Kárpát-medencében csak szlávok meg cigányok élnek. Igaz, sokan közülük magyarul handabandáznak.

Nyugodtan fogadom általában az ilyesmit és az ehhez hasonlót. Kisebbségi élettapasztalatom. Nem ostoba emberektől hallok néha sokkal kellemetlenebbeket is. Rezignációm oka: mi, magyarok sem vagyunk különbek.

A főnök szemei furcsán csillogtak. Részben az elfogyasztott több deci bortól. De mintha egy örült belgyógyász tekintetét is fölfedeztem volna a nézésében, aki különbséget tud tenni szláv és nemszláv gyomrok között...

Másnap nem mentem sztrapacska-bemutatónkkal Dél-Komáromba. Hanem busszal vissza Pozsonyba, Emeséhez. Nem, nem sértődtem meg az este a főnök megjegyzései miatt. Hanem a főnököt a lánya hívta föl még előző este a borozóban. El kell utaznia, nincs kire hagynia Emesét. A főnök Emeséjét, aki most nála van megőrzésben. Kell melléje valaki. A főnök választása rám esett. Megkért, hogy bár mint reklámszakembert vett föl, nagyon hálás lenne, ha elvállalnám Emese gondozását is. Az irodába elég ha csak időnként beugrom. Esetleg még azt sem. Elég, ha folyamatosan készített reklámszövegeimet küldözgetem el neki interneten.

Persze hogy beleegyeztem. Hálásan megköszönte.

Az est további részében a főnök már nem piszkált. Viccelődtünk. Az Emesék számlájára is – mármint én. Elárultam, hogy Emese ómagyar keresztnév. „Mit jelent?” – kérdezte főnököm. Mivel a főnök korombeli, névmagyarázattal abból indultam ki, hogy bár szlovák, de gyerekkori emlékei fűződhetnek a pesti tévé esti meséihez. Igen, emlékezett rájuk.

– Tehát a magyarázatom – mondtam –: Emese az „esti mese” rövidítése!

Jót nevetett. Egy másik Emese-magyarázatomon is: „Emese... elektronikus mese”.

A pozsonyi buszpályaudvaron már vártak: a főnök lánya és Emese. A kocsim nem messze parkolt. Átveszem Emesét, és a kocsimmal hozzám megyünk. Úgy is történt.

Útközben, a kocsiban, Emese banánt majszolt. Nem szólt semmit. Amúgy sem tudott beszélni, csak makogni, mint egy majom. Mint az olyan majom, mint Emese. Szőrös, emberszabású, úgy a csimpánz és orangután között. Minden félreértés elkerülése végett: a főnök Emeséje majom. Nőstény. A főnök kutya vagy macska helyett majmot tart.

Egy útkereszteződés közelében dugóba kerültünk. Valami baleset a közelben. Amíg várakoztunk, a viszapillantó tükörben Emesét figyeltem, és a hozzá

mellékelt használati utasítást tanulmányoztam. Szobatiszta, mindenevő, szeret kádban fürödni. „Hát, kádam nincs elefántcsonttornyai lakásomban, jó lesz neki a tusoló is...” – húztam ki gondolatban a kádban fürdést a listáról. A végtelenségig szeret szépítkezni – rúzszt, szemfestéket, körömlakkot eldugni előle! – hangzott a következő utasítás. „Nem vagyok transzvesztita, tehát ez oké.” Nagyon okos, ért magyarul, szlovákul, németül, franciául és angolul. Kicsit kínaiul és japánul is! – volt a használati utasítás következő pontja. Ezen jót nevettem... „Csinos majom! – ezt én állapítottam meg a tükörből. – Olyan majomszabású, emberszerű a pofája... Csak emberhez túlságosan majomszőrös...” – gondoltam, de már megindult a kocsisor.

Az ember-majom kapcsolat komplikáltabb, mint a háziállatokkal való. Emesének a lakószoba heverőjén csináltam fekvőhelyet. Megmutattam, hol a hűtőszekrény. Ehet belőle, amit akar, csak a gáztűzhelyt ne használja. Bólogatott, de inkább elzártam a gázt. Vécé, fürdőszoba – sajnos kád nincs... de van zuhany. Emese kissé szomorú képpel rábólintott. Táskáját, amit kezében tartott, letettem vele a félig üres lakószobai szekrényhez. Majd kicsomagolja. El tudtam képzelni, hogy fog az kinézni...

Még egyszer belenéztem Emese használati utasításába. A pár tanács között, amelyeket az autóban már nem sike-

rült elolvasnom, találtam egy fontosat: „Emese szeret csillárokon hintázni!” Nem hittem a szememnek. De valóban, fehérén-feketén. „Mit lehet csinálni...” Két csillárom van, a nappaliban és a hálóban. A hálóba nem lesz bejárása, tehát a nappali... Elővettem szerszámosládácskámat, belőle a csavarhúzó. „Leszerelem a csillárt a nappaliban... – volt első ötletem. – De nem... – volt a második. Mivel fűróm is van, nagyobb lyukakat fúrva a mennyezetbe kicseréltem a csillártartó csavarokat tízszer erősebbekre. – Hadd sportoljon az Emese! Jót tesz az alakjának...”

Az első órák Emesével normálisan teltek el. Mintha össze lettem volna veszve nem létező feleségemmel, akit Emese alakít éppen. Vagyis, mintha meg lett volna sértődve, mert nem válaszolt megjegyzéseimre. Bólogatott, fejét rázta, szemét forgatta vagy vakaródzott. És gyakran makogott is. De egy szót sem szólt, mint egy sértődött feleség.

Az est egyedüli kritikus eseménye a fürdőszobában történt. Ha kutyám van vagy macskám, fogom magam, megyek lezuhanyozni. Levetkőzöm. Zuhany alá állok, megengedem a vizet. De nekem Emesém volt. Levetkőztem, már a vizet készültem magamra engedni, amikor tekintetem a mosdó fölötti tükörbe tévedt, annak alsó részébe. Ott találkozott Emese pillantásával. Részben a mosdóba hajolva állt, de csak vállaival valamivel a mosdó széle fölött. Fenekét kicsit hátrabökve.

Görbécske, de izmos lába ujjain ágaskodva, egy angol-kóros, szőrös gyerek módján.

Emese fogat mosott éppen. Fogsorát majommódra vicsorította. Fogkefeje meg szőrös ajkai fogkrémhabosak. „Meg sem engedtem, hogy kölcsön vegye a fogkefém – jutott az eszembe. – A majomasszony vagy lány meztelen – tudatosítottam, tudatosítva saját meztelenségemet is. – Vagy mégsem meztelen? Szőrös bundájában ő föl van öltözve, csak én vagyok pucér?” – morfondíroztam. Emese, elkapva rólam tekintetét, befejezte a fogmosást. Szemlesütve somfordált ki fürdőszobámból.

Az ember kapcsolata főnökével komplikáltabb, mint egy majommal. Nem fogkefére vagy pucér fenékre megy a játék. Főnökömmel kapcsolatos komplikációim száma és intenzitása napról napra növekedett. Vagyis estéről estére. Mert a komplikációk, kellemetlenségek este jelentkeztek. Nappal a főnök, mint Dr. Jekyll. Este, éjszaka, mint Mr. Hyde. Nappal többnyire sikerült mindenben megegyeznünk. Este vagy éjszaka semmiben.

Budapesttel kezdődött, ami már Komáromban előrevetette árnyékát: konfliktusaink szlovák–magyar, magyar–szlovák kérdésekben. A főnök magyar komáromi sztrapacskareklám-akciója sikeres volt. Sokan ették-vették elégedetten sztrapacskáját. Komáromban megerősödve, önbizalommal tele

indulhatott a magyar főváros sztrapacska-bevételére. Sztrapacskahadjárata sikerrel kecsegtetett.

– Gyönyörű város! Kár, hogy gyerekkoromban voltam csak itt... – hívott föl a főnök első Pesten töltött napja estéjén. – Nem csoda, hogy csodaszép, hiszen szlovák mesteremberek vízhányagos keze munkájának az eredménye a sok szép épület és híd – folytatta, arra utalva, hogy sok felvidéki tót kőműves izzadsága van benne Budapest szépségében. – Jól fognak itt mutatni elegáns sztrapacska bódécskáink. Majd nagy Strapachka's szentélyeink is.

Ezután sok mindentről beszéltünk még, szakmai dolgokról leginkább, semmi sértést nem kellett már lenyelnem. A főnök kijelentését, hogy Budapest szépsége kizárólagosan a szlovák mesteremberek érdeme, ugyanis sértésnek vettem. Visszacaptam:

– És Pozsonyt ki a frász építi? A magyarok, ha nem tudná. Viszonzásképpen Budapestért! – vettem ellent a főnöknek, miután letette a telefont. – Menjen csak ki itt, Pozsonyban, építkezésekre a majom!.. – mondtam a süket telefonba, meg a majomnak is, aki éppen a csillárba kapaszkodva hintáztatott. Rögton bocsánatot is kértem tőle:

– Pardon, Emese, nem rólad beszélek... – mondtam neki, s kiegészítettem a pozsonyi építkezésekkel kapcsolatos véleményemet is, hogy teljes legyen az igazság: – Magyar meg cigány szót hallani a pozsonyi építkezéseken leginkább. Meg ukránt is, dögivel! Érted? –

kérdeztem. Emese egyetértően bólogatott... Vagy bólogatva gúnyolódott?

A következő napot tanulmányokkal töltöttem. Többet akartam tudni a sztrapacska-ról. Az internetes információtengerből kihalászottak lényege ez volt: Ami a magyaroknál juhtúrós sztrapacska, az a szlovákoknak galuska. De nem juhtúróval ám, hanem túrószerű sajtreszeléssel. És ami szlovákul sztrapacska, az a magyarnak káposztás sztrapacska. Tehát a juhtúrós sztrapacska – se nem juhtúrós, se nem sztrapacska...

Nyomozásom eredménye összezavarta logikai készségemet. Külkereskedelmi költői kérdésemre: „Ha Szlovákiából sztrapacska-t exportálunk Magyarországra, akkor mit is importálnak a magyarok?”, nemhogy költőileg, de prózailag sem tudtam választ adni. Inkább hintáztam én is egyet a csilláron.

Este megint a főnök telefonja. Két nap Budapesten elég volt, hogy magyarszimpátiája majd nullára csökkenjen. Mérgesen kezdte és folytatta. Mi vagyok én, a gyóntatópapja?

– Képzeld, a paprikafalók sértegetik galuskánkat. Biztos tudja, a sztrapacska közeli rokonát.

„Hála napközbeni kutatásaimnak – tudom” – gondoltam.

A főnök folytatta:

– Voltam egy vendéglőben. Tapasztalatokat szerezni a magyarok sztrapacska- és galuskatudományáról. Somlóit rendeltem. Mert galuska. És mit kapok? Katasztrófa! Ki hívhat galuskának egy süteményféléséget? Valami paprikadeliriumos ázsiai primitív! A somlói galuska nem galuska! Még akkor sem, ha darabokra szaggatom! Szétporladt volna az ujjaim között, ha nincs leöntve édes kulimással...! – sziszegte gyűlölettel a főnök úr.

Végighallgattam. Sikerült normálisan elköszönnöm is. Majd kiborulni:

– Te majom! – a majomnak. – Ki a gazdád? Háta mögött szidja a magyart, szemtől szembe a magyarral? – szidtam a háta mögött egy szlovákot. Kirohantam. Aztán visszarohtam. Kezemben Nagy-Magyarország a konyhafiókból. Kiteregettem a szobaszőnyegre, Emese lábai elé. Tanácstalanul bámult rám. Majommódra vakarózva.

– Látod, milyen volt Magyarország? És milyen kicsi Tótország? Ha már nevet adunk neki... Felvidék töredéke volt az övék!... Övék...? Hülyeség! Legfeljebb közös... Megetetném vele azt, ami esetleg járna nekik... Falja föl, ha jólesik... – szidtam a főnököt.

Majd az ördögi ötlet... Ha nincs kéznél a főnök, jó a majma is. Kitöltöm rajta mérgem, s így a főnökömön is. Ezért, először is, kinyomtattam egy Nagy-Magyarország térképet. A saját színes, elegáns, kemény

és fényes papírút visszatettem a fiókba. Bementem a konyhába, Emese érdeklődéssel követett. Főzésbe fogtam. Sztrapacska-készíteni.

– A recept szerint a térképet nyújtófával vékonyra gyúrjuk – kezdtem. – A fürdőszobai pléhvödörbe (speciális szaggatóedénynek kinevezve azt) sós vizet készítettünk. Föltesszük a gázra melegedni. Előtte persze kinyitva az amúgy a majom miatt kikapcsolt gázt. – Emese kíváncsian figyelte, mit csinállok. – A gyúrás nyomán a térkép szaggatható lesz. Vágódeszkán késsel Nagy-Magyarországot a már forró sós vízbe szaggatjuk. Nem feltétlenül vármegyék szerint. „Egyébként a szaggatás szláv megfelelőjéből származik a sztrapacska kifejezés”, idézhetjük a receptet.

A szaggatás művelete tetszett Emesének. Kezébe kést kapva, utánam majmolta ezt a főzésműveletet. A végén, amikor a papír-sztrapacska-galuskák vidáman úszkáltak már a forró lé felszínén, szűrővel kihalásztam őket. Tányérra velük, juhtúrót hozzá!

– Tessék, jó étvágyat! – tettem az asztalnál ülő, a főzés folyamatát és annak eredményét figyelmesen követő Emese elé a nagy tányér Nagy-Magyarország juhtúrós sztrapacska-kát. – A gazdád álma ez, ahogy a hasonzorúeket ismerem... Bekebelezni a magyarok földjét! Fald föl az egészet! – mondtam a főnök majmának. Elsírta magát...

Három nap múlva Dr. Jekill, tehát a főnök nappali, emberies énje, a sziporkázó ötletekkel teli nagyvállalkozó, már a magyar tévében szerepelt. A Déli híradásban. A Hősök terén a sztárriporterrel, Hamvas Ronaldinával. A Hősök tere a Népliget tőszomszédságában van. A nagykiterjedésű Liget különböző pontjain, a fák hús árnyékában – forró május volt már – aznap indult a még alig ismert, de a bizniszjósok szerint jó reményű Strapachka's egypár csinos sztrapacska-bódéja.

Hamvas Ronaldina aznap különösen jó formában volt. Akusztikailag is, meg vizuálisan. Csinos, világoszöld tavaszi kosztümben csicsergett. Jól mutatott a magyar honfoglalás ezeréves jubileumának tiszteletére épített Millenniumi emlékmű sötétzöldpatinás bronzszobraival a háta mögött. A honalapító hét törzs vezérével, meg az ezeréves Magyarország hadvezéreivel, politikusaival a háta mögött. Az emlékmű Gábrriel arkangyalt megjelenítő központi oszlopa, amint az magasba emeli az apostoli kettős keresztet és a magyar történelem ereklyéjét, a Szent Koronát, felkiáltójelként figyelmeztette a Déli híradás kedves nézőit, hogy Ronaldina lábai sokkal karcsúbbak, mint az égnek törő központi oszlop.

Ronaldina mellett a főnök nem vallott szégyent. Jól kicsípte magát és érthető magyarsággal, beavatott fül számára betanult szöveget mondva ugyan, megörvendeztette a sztrapacska-rajongókat, hogy Észak-Szlovákiában már vagonírozzák a mozgó sztrapacska-

büféket. Pár nap, és az ízletes, olcsó sztrapacska eljut minden családhoz nemcsak Budapesten, hanem egész Magyarországon is. Ronaldina együtt örült Dr. Jekill-főnökkel. Remélte, valóra válnak a sztrapacska-nagyvállalkozó világmegváltó tervei. A „Nincs éhes bendő, ha sztrapacska van, kerek e világon!” reklámszlogenhez híven. Megjegyzem, a szlogen az én művem, büszke vagyok népmese-stílusára.

Este Mr. Hyde telefonált gyóntatólelkészének. Nem vettem rögtön föl a telefont, mert több napja tartó igyekezetemmel voltam elfoglalva. Emese kiengesztelésével. Mivel hozzáférhetővé és használhatóvá tettem a hálószoba csillárját is, Emesével a csillárról csillárra ugrálást gyakoroltuk. Pihenőszünetet tartottunk, fölvettem az ismét csörgő telefont:

– Hol a fenében csatangol... – szidott le bevezetésül Hyde. – Látta a riportot? – kérdezte.

– Láttam...

– És látta azt a bandát mögöttem? – folytatta a kihallgatást.

– A rajongóit? Sztrapacska-dicsőítő transzparensaiket? Igen, láttam..., az én jelszavaimat is lengették... – kezdtem büszke lenni magamra.

– A picsába a transzparensaival – már bocsásson meg az isten! – jött meg Mr. Hyde szokásos esti dührohama. – Azokra a nagybajszosokra gondolok, akik

ott ültek, vagyis ülve álltak, a szobortalapzaton, bozontos négy lábúikon, ...ikkal! A nyolc törzsfőnökre! Meg a seggük alatti pónilovaikra! A turulcicomázott oszlopok közé állítgatott, még hogy magyar, még hogy hősökre...! – növelte főnököm mérge decibelszintjét.

Gyóntatópapként persze nem pontosíthattam a honfoglaló törzsfőnökök számát... Hagytam, a telefonba fülelő Emese vállát átölelve, hogy Mr. Hyde zavartalanul könnyítsen budapesti traumáin...

Mr. Hyde már sose telefonált. Csak Dr. Jekyll, mindig korrektül és néha kimondottan kedvesen. Hamarosan kiderült, hogy a főnök hozzám fűződő megváltozásának az oka nyomós volt. Benyomás. Benyomogatás, bedugós... A pesti, majd a pozsonyi bulvár is megírta: összeköltözött Hamvas Ronaldinával.

A főnök a Hősök-téri riport éjszakáján, egy belvárosi bárban összefutott Ronaldinával. Rögtön össze is feküdt vele. Annak fluidumos ágyában. A nő lakásából hamarosan villába költöztek. A főnök vette. „Nem gondoltam volna, hogy a pár hetes, nulláról kezdett sztrapacskaállalkozás ilyen gyorsan gazdaggá tesz” – gondoltam. Persze, akkor a sztrapacskaüzlet már a mobilis sztrapacska kioszk stádiumában volt. A mérföldes léptekkel növekvő biznisz szülőatyja vehetett villát a Rózsadombon.

A főnök a villájában, fejét Ronaldina ölébe hajtva

szívta be a nagyon szép és intelligens nő ölének fluidumát. Fejét az illatos ölben tartva intézte telefonon sztrapacskaügyleit is. Ronaldina bal kézzel a főnök még mindig dús fürtjeivel játszadozott. Jobb kezében tartott telefonján keresztül pedig telefonos riportjait készítette. Amíg a főnök beindítja Strapachka's falatozócentrum-hálózatát, addig majdnem kizárólagosan a főnök támasza lesz.

A hálózat rajtját a főnök a nyári napfordulóra időzítette. Szent Iván (a szlovákok szerint Szent János) napjának éjszakáján – amikor megnyílnak a hegyek, s a természetfeletti lények a legaktívabbak. Meg csodák történnek – például a Strapachka's falatozócentrum-lánc megnyitásának emlékezetes pillanata.

A munkafeladatomban Mr. Hyde panaszainak megszűnésével leegyszerűsödött. A pozsonyi sztrapacska-falatozócentrumok kiépítésével kapcsolatos reklámügyek intézésére és Emese gondozására redukálódott. Ő véglegesen nálam kötött ki. A főnöknek ott volt már társaságképpen az állatszört utáló Ronaldinája. Érdekes, hogy az igencsak magyargyűlölő főnök magyar nőt választott magának! Gyakori eset. Ellentétek vonzzák egymást? Mazochista és szadista mélypszichológiai okai lehetnek a jelenségnek...

A cégnél fokozatosan inkább menedzseri, mint reklámszövegírói feladatokat láttam el. Kezdtém bejelteni

a cég életébe. Bizniszünk szempontjából fontos szerepet játszottak a falatozócentrumok konstrukciós elemeit és magát a sztrapacsckát gyártó részlegek. Észak-Szlovákiában működtek. Ragyogó hatékonysággal. A legyártott építőelemeket és hűtőkonténerekben sztrapacsckát szállító vasúti konvojok a világháborús vonatkonvojokat megszegyenítő gyorsasággal látták el, Észak-Szlovákiából nézve legyező alakban, a végleges formájához közelítő Strapachka's falatozócentrum-hálózatot a Kárpát-medencében.

Estéimet és a hétvégeket Emesének szenteltem. Csillárhintázásos sporttevékenységünket kibővítettük kulturális élvezetekkel is. Tévét néztünk együtt, családi sorozatokat. Kibírtam, Emeséért, aki sorozatrajongóvá vált. Hiába, majomnö. Emese viszont végiguntakozta a komolyzenei hangfölvételek közös hallgatását, amit viszont én kedvelek. Zenehallgatás közben arra lettem figyelmes, hogy Emese a már ismert melódiákat makoggatja. Tévénézéskor meg majdnem ember módra nevetgél, vagy sír.

A sztrapacscka sikersztori Kárpát-medencei fejezete itt befejeződhetne. Heppienddel. De még hátra volt Szent Iván (a szlovákok szerint Szent János) napjának éjszakája. Amikor megnyílnak a hegyek, s a természetfeletti lények, meg a természet mélyrétegeinek a mozgatói is, a legaktívabbak. Csodák történnek... Meg katasztrófák.

Mert a katasztrófa csoda, annak katasztrófikus fajtája...

Eljött június huszonnegyediké. Napközben még ellenőriztem, hogy az este megnyitandó pozsonyi Strapachka's centrumok reklámdíszítése rendben van-e. A Kárpát-medencei sztrapacsckabirodalom tűzijátékos megnyitásától már csak pár óra választott el minket. A bel- és külföldi televíziók előzetesen tudósítottak a közelgő nagy eseményről.

Túl fáradt voltam hozzá, hogy személyesen is részt vegyek, együtt örüljek városunk valamelyik Strapachka's centrumának megnyitásánál. Hazamentem. Megnézem a tévében. Emese is egész nap egyedül volt otthon, neki is kell a társaságom.

Emesével nem bírtuk ki a tűzijátékos megnyitót. Már fél tíz felé kezdtem a tévé előtt elbóbiskolni. Velem szolidárisan Emese is. Kinn az év egyik majdnem leghosszabb nappala ért éppen véget. Erősen alkonyodott. Ásítottam, erre Emese is. „Utánoz engem a kis majom...” – gondoltam kedvesen. Elmosolyodtam. Megpróbálta azt is utánam csinálni. Csinos, majdnem emberarcú pofikáján egy mosolygrimasz. Megsimogattam a majomszörös majdnemosolyt, és bementem a fürdőszobába.

Már zuhanyoztam, amikor nyílt az ajtó. Emese. Az eset óta ez nem történt meg. A fogmosásos-zuhanyozós intermezzo után kölcsönösen tiszteltük a másik fürdőszobaintimitásra való jogát. „Úgy látszik, az Szent Iván

éjszakájára nem vonatkozik” – gondoltam, de nem zavart. Az sem, amikor Emese hozzám bújt a zuhany alatt. Hosszú majomkarjaival átölelte derekam, a zuhany permetétől nedves-szőrös arcát köldökömhöz szorítva. Lecsurgó vízpatakokat simítottam el kezeimmel vállairól. Az altestemre fonódó majomnő puhánizmos érzeteit tanulmányoztam kíváncsian.

Egy-két, az őserdei nyári záporhoz hasonlatos vízpermet alatt, majdnem mozdulatlanul eltöltött perc múltával fölemeltem Emesét, és magamhoz szorítva bevittem hálószobámba.

Már süttött a nap, mikor fölébredtem. Az éjszaka hallott tamtamokat csilingelő hangú vidám énekszó váltotta föl. A gyerekkori nagy szőrös mackómra emlékeztető kis Emese ölelését még éreztem testemen. Az őserdőben, az őserzetekben-élvezetekben tett éjszakai látogatásom utórezgései-rándulásai még ágyékomban lüktettek.

Hallgattam a női hang énekét. Egyedül voltam ágyamban. Nem teljesen egyedül, velem volt lelkiismeret-furdalásom is. Megszegtem fajom törvényét. Az ember és állat szexuális érintkezése bűn. Bár állítólag Robison Crusoe is a kecskéivel csinálta. Mégsem tagadták ki történetét az iskolai kötelező olvasmányok közül. Persze a könyvben a kecskék csak legelnek, meg tejük, húsukat, és nem önmagukat adják Robinsonnak.

– Hol lehet Emese? A kedvesen-vad őserdei szeretőm? – kérdeztem hangosan, mert a szép virágének, amelyet a női hang éppen énekelt – feltételeztem – az Emese által bekapcsolt rádióból hangzott. Talán ott kuporog a készülék előtt. Kíváncsian figyeli a rádió hangerősségével összhangban táncoló fényeit.

– Itt vagyok, én vagyok Emese... – mondta ugyanaz a hang közelről, amely az előbb virágénekelt. Onnét jött, amerre csukott szemmel a rádiót sejtettem. Kinyitottam a szememet. Egy életnagyságú fehér ló állt az ágyam mellett. De egy majommal töltött éjszaka után az ilyesmi meg sem lepi az embert.

– Jó reggelt, Emese! – mondtam a lónak. – Nem vagy éhes? – kérdeztem praktikusán, és azon kezdtem gondolkodni, hogy hol találok szénát a lakásban. Aztán eszembe jutott, hogy legelhet majd a lakótelepi házunk mögött. Kérdés azért maradt. Például ez az átváltozás: néma majomból beszélő ló.

– Ó dehogy... Még nem... Jóllaktam szerelemmel... – mondta kedvesen Emese, nyihogva-mosolyogva hozzá. Lehajtotta hozzám nagy, fehérsörényű lófejét, ki-kitáguló orrlikaival szaglászott, arcomhoz dörgölte lópofáját. Kellemes volt. Úgy láttam, neki is. Nagy barna szemével kedvesen nézett. Majd mellső patáit mellém, a lepedőre helyezve leheveredett az ágy mellé. Végigmért, tetőtől talpig, már amit

belőlem a paplantól látni lehetett. Mintha a vágy fényeit láttam volna megcsillanni a szemében. „Rendben, Emese, ezt is megoldjuk majd valahogy – gondoltam. – De előbb a nyitott kérdések...”

– Ez az átváltozás..., meg hogy beszélsz is..., nem értem... – mondtam fehér lovamnak, mert bár nem voltam a tulajdonosa, de mégis az enyém volt, az én új szerelmem, akinek éjszaka hűségét suttogtam jobban és rosszban is...

Hamarosan sok mindent megértettem. Emese, mielőtt majom és ló lett volna, ember volt. A főnök laboránsnője, aki akkor nem főnökként, hanem genetikai-orvosprofesszorként tevékenykedett. És a Nagy Szlovák Megújulás Pártjának átmenetileg titkos, szilpos tagjaként is.

A főnök – nevezzük a professzort jelenlegi nevén – a devolúciós biológiai folyamatok nemzetközileg elismert szakembere. Plasztikai műtétek eredményeként nemzetközileg, de hazailag is teljesen azonosíthatatlanul. Emesét azért alkalmazta az észak-szlovákiai hegyek között megbúvó kutatóintézetében, mert ügyes laboránsnő, magyar és Emese is volt. Kísérleti magyar esetében ideális kombináció a főnök céljait tekintve. Fontos tény, hogy saját múltjára és az azzal kapcsolatos történésekre Emese majomként nem emlékezett.

Lóként viszont mindenre emlékszik. Majommá akkor vált, amikor a főnök első devolúciós kísérlete félresikerült. A magyar mitológiai Emese a főnök számára a turul-aranyzarvas-fehér ló hármaskombináció megtestesítője volt Álmos anyjaként. A laboráns Emesén kipróbálandó devolúciós szérum a kísérleti magyart lóvá kell változtassa. Darwin evolúciós térképén az ember és ló közös őséhez az embertől visszazamenni, majd ettől az elágazástól az evolúció útján a lóig eljutni nemcsak devolúciós, hanem evolúciós folyamat is. A főnök ezt az utat megpróbálta genetikai-dinamika szérumába kódolni. Félresikerülve. A devolúcióval elért elágazásból az evolúció Emesét ismét az emberi faj irányába transzformálta ugyan, de a genetikai átalakítás egy újabb elágazásnál a majmok irányába fordult.

– Értem... – mondtam végül, alig értve. Az genetikai hókuszpókusz távol állt írói meg reklámírói tapasztalataimtól is.

– És hogyan lett belőled, Emesécském, ilyen szép lovacska? – kérdeztem, pusztit lehelve Emese lópfájára.

– Nem tudom... – nézett elgondolkodva a távolba barna szemével. Majd elmosolyodott. Kivillantak nagy, fehér, hibátlan lófogai: – Nem baj, mert olyan jó beszélgetni veled...

Egy ideig még beszélgettünk. Elmondta, milyen

jó volt velem a csillárokon tornászni. Együtt tévézni, zenét hallgatni. – És az elmúlt éjszaka... Brrrr... – nyihogta kacéran Emese –, mindjárt libabőrös leszek...

Reggelit készítettem. Szeretkezni Emesével reggeli után fogunk, egyeztünk meg vele kedvesen. Magamnak szendvicset csináltam, Emesének a kiszáradt aszparáguszomat szaggattam le egy tányérra. A tévé elé ültünk. Vagyis Emese mellém telepedett a szönyegre. Bekapcsoltam a készüléket, de a szokásos családi sorozat helyett – a pesti tévén néztük általában – csak a képernyő szemcsézettségét láthattuk. Átkapcsoltam szlovákra. Ott a „Jánosik, a betyár” című filmet adták, a képernyő alján folyamatosan futó fölirattal jelezve, hogy hamarosan különleges híradásra kerül sor. Nem vártam addig. Átkapcsoltam a CNN-re.

„Genetikai támadás Közép-Európa ellen!”, „Az utcák és terek tele magyarul beszélő lovakkal!”, „Ki van a tömeges Kárpát-medencei génmanipuláció mögött?” – voltak szabad fordításban a CNN-es főhírcímek.

Visszakapcsoltam a szlovák adóra. Jánosik kirabolt néhány kereskedőt, a konc egy részét szétszította a szegények között. Majd a híradó különleges kiadása. Vagyis még reklám: A Hortobágyon építkezni akaró szlovákok-

nak a Szlovák Nemzeti Bank előnyös kölcsönt ad.

– Majd adnak nektek a Rózsa Sándor-utódok! – mondtam Emesének, Hortobágy ősmagyar érületű népességére gondolva. – Ha azok ostort pattintanak, lesz nemulass!!! – folytattam. Emese bólogatott, mint egy ló.

A szlovák híradó különleges kiadása egy kerekasztal-beszélgetés volt. A beszélgetést vezető műsorvezető-riporter jobbján a szlovák elnök, balján a főnök. Meglepett. Emesét nem, továbbra is bólogatott.

A műsorvezető bemutatta a politikusokat és a szakembereket. A főnökről elmondta, hogy genetika-professzor-vállalkozó. Az utóbbi időben mint sztrapacska-vállalkozó jó néhány hetet Magyarországon tartózkodott, helyzetismerő és szakember is. A műsorvezető első, főnöknek intézett kérdése: „Ki okozta a világmédiumok szerinti genetikai tragédiát a Kárpát-medencében?”

– Én – mondta a főnök (mármint ő, személyesen).

– Meglep az őszintesége... – folytatta a műsorvezető. – És miért? – kérdezte.

– Viszonzásul a magyaroknak a szlovákság ezeréves elnyomásáért! Nagy-Szlovákia megalapításáért, a Nagymorva Birodalom közvetlen jogutódjáért! A genetikai fegyver ugyanis csak a több mint félig magyarokat változtatja lóvá! A fegyver előnye, hogy beszélő lovakról van szó, ami nagyon humánus megoldás, mert ver-

bálisan még érvényesülhetnek az életben. Pártot alapíthatnak például. Ez nagyon hasznos lesz a számukra az ázsiai sztyeppéken, ahová az orosz állammal megegyezve szándékozunk kitelepíteni őket. Ott elég helyük lesz a mozgásra, és fű is van ott elegendő... Éljen Nagy-Szlovákia! – kiáltotta a főnök, befejezve monológját.

Erre a kerekasztal minden résztvevője vigyázzba állt, a műsorvezető is, és a jó hír feletti örömben elénekeltek a még kis-szlovák himnuszt.

Mikor ismét ültek, a főnök még hozzátette, hogy genetikai devolúciós módszerének más változatai, melyért megérdemli az orvosi és biológiai Nobel-díjat, lehetővé teszik a más nemzetek közötti régi számlák kiegyenlítését is.

– Kezdem sejteni, hogyan csinálta – mondta Emese, és kényelmesebben maga alá húzta patáit.

A kerekasztal-beszélgetés során ki is derült, hogy a történelmet visszaforgató genetikai fegyvert trójai falóban kellett a magyarok közé eljuttatni. A devolúciós szérumot, mivel amúgy is burgonyaízű, sztrapacs-kába keverték. Az volt a szérum trójai falova.

– A magyarok meg az igazi lovak – jókedvűen a műsorvezető.

Bemutattak néhány aktuális képet Budapest és más magyar városok utcáiról. Tele tanácstalanul kóborló lovakkal, vitatkozó lócsoportokkal, ember-ló párokkal. Ezekről kiderült, hogy vegyes házasságok

következményei. Volt olyan ló, mely megpróbált beszállni autójába. És olyan, amely kiszállni akart, de nem tudott. Sok volt a döglött ló is, mert az autóban rekedt lósofőrök hirtelen nőtt patáik miatt elvesztették uralmukat a gépkocsik fölött. Zebrán szabályosan közlekedő embereket vagy átügető lovakat ütöttek el.

A tragédiák többsége, és maga a lóvá változás Szent Iván éjszakáján történt – hangsúlyozta a műsorvezető.

– Úgy volt időzítve, a csodák éjszakájára! – tette hozzá a főnök.

A kerekasztal-beszélgetés befejeztével egy híres szlovák zeneszerző bemutatta az alakuló Nagy-Szlovákia himnuszát. A kis-szlovák himnusz, két strófával megtoldva.

Emese sírva fakadt örömeiben, hogy majomkorában evett az általam időnként hazahozott sztrapacs-kából, máskülönben makogó majom marad. Én meg összeszámoltam, hányadrészben vagyok magyar. Ötnyolcad jött ki – anyai nagyapám ruszin, az apai meg félmagyar volt. Ez összesen háromnyolcad nem magyar vér. „Hogy maradhattam én ember, miért nem vagyok magyar ló? – morfondíroztam. – Ki tudja, hogy jött össze a kevesebb mint félmagyarságom...? Nem a sztrapacs-kában lehet a hiba, ettem belőle eleget!”

– Milyen jó lenne, ha én is ló lehetnék... – mondtam szomorúan Emesének. – Jó leszek neked így is? – kérdeztem, összehasonlítva saját természetemet Emeséével. Mint majom, egészen illetlenségemhez hozzáam nagyságával, de mint kanca mellett eltörpültem.

– Ne félj, szeretlek... – dörgölte hozzáam orrát. – A szerelem mindent áthidalhat...

Az elkövetkező hetekben még Nagy-Szlovákia átmeneti kormánya kötelező sztrapacskaevéssel kiszűrte a Kárpát-medence több mint félmagyarjait, devolúcióval kezelve őket. Miután azokat is lóvá változtatta, Nagy-Szlovákia területén, amihez a volt Szlovákia és a volt Magyarország területei tartoztak, rendkívüli választásokat tartottak. A genetikailag megfélemlített fél- vagy kevésbé magyarok fölverték a szlovák nemzetiséget, attól való félelmükben, hogy őket is lóvá tehetik. Rosszabb esetben más házi- vagy vadon élő állattá. A választásokat a Nagy Szlovák Megújulás Pártja nyerte. A párt örökös, tiszteletbeli elnöke a főnök lett. A Nagy-Szlovákia területén átmenetileg tartózkodó 500 000 beszélő ló sorsa megpecsételődött. Nem mindegyik beszélt ám magyarul – voltak a Kárpát-medencében csak genetikailag magyarok is. Sajnos, mondták a hivatalos szervek, ilyen is van.

A nagy-szlovákiai hivatalos szervek inkább afeletti örömeiknek adtak hangot, hogy bebizonyosodott, a Kárpát-medencében inkább csak magyarul beszélő nem magyarok éltek nagy számban, ősmagyar leszármazott meg kevesebb, mint a cigány.

Néhány héttel a választások után, még az késő nyári hidegebb idő beállta előtt, 500 000 beszélő ló indult az ázsiai sztyeppékre, a magyar őshazába. Az orosz hatalom biztosított nekik elegendő Urálon túli legelőt.

Mivel a cigánykérdést is meg kellett oldani Nagy-Szlovákiában, a lovak hátán az Urálig fölvaltva 1 000 000 roma utazott. Onnét a romák gyalog folytatták útjukat óhazájukig, Indiáig.

Tyborq

Halálkomolytalan történetek

Első kiadás

Kiadó: MEDIAN, Pozsony

Felelős kiadó: Haraszti Mária

Felelős szerkesztő: Haraszti Mária

Borító és illusztrációk: Matrka Simon

Nyomta: Pelikán Kft. Ógelle

Felelős vezető: Menyhárt József

Vydalo Vydavateľstvo MEDIAN, Bratislava

Zodpovedný vydavateľ: Mgr. Mária Harasztiová

Zodpovedný redaktor: Mgr. Mária Harasztiová

Obálka a ilustrácie: Šimon Matrka

Tlač: Pelikán s. r. o., Stará Gala

Zodpovedný vedúci: Jozef Menyhárt

ISBN 978-80-969845-2-7

A könyv kiadása a Szülőföld Alap támogatásával valósult meg.

